

รายงานฉบับสมบูรณ์ (Final Report)

การศึกษาเปรียบเทียบ

องค์กรสื่อแพร่ภาพกระจายเสียงและการวางระเบียบเนื้อหาของสื่อ

ในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้

เพื่อนำเสนอ

สำนักงานคณะกรรมการกิจการกระจายเสียง กิจการโทรทัศน์และกิจการโทรคมนาคมแห่งชาติ

(สำนักงานกสทช.)

ผู้ประสานงานโครงการ:

H. R. Korff

รายนามหลักคณะผู้ดำเนินการวิจัย:

ประเทศเยอรมนี:	O. Hahn, B. Stahl, S. Helbardt
ประเทศอินโดนีเซีย:	Fauziah Ahmad
ประเทศมาเลเซีย:	Chang Peng Kee
ประเทศพม่า:	Nwet Kay Khine
ประเทศไทย:	Punnaporn Archawaranon (นางสาวพรรณพร อัครานนท์)

สารบัญ

วัตถุประสงค์ของการศึกษาวิจัย	4
กรอบทางทฤษฎีและระเบียบวิธีวิจัย	9
สื่อระหว่างรัฐและเศรษฐกิจ	13
สื่อระหว่างชุมชนและสังคม	17
องค์กรสื่อและอาเซียน	19
ระเบียบวิธีการวิจัย	20
การค้นพบเชิงประจักษ์: องค์กรสื่อและการวางกฎระเบียบในอาเซียน	23
ประเทศอินโดนีเซีย	23
ประเทศมาเลเซีย	49
ประเทศพม่า	89
ประเทศไทย	103
การศึกษาเชิงเปรียบเทียบในแต่ละประเทศ	113
การวิเคราะห์เนื้อหาเชิงเปรียบเทียบ	123
การวิเคราะห์องค์กรสื่อในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้	150
อัตลักษณ์ของอาเซียนและนโยบายของสื่อในอาเซียน	162
บทสรุปและข้อเสนอแนะทางนโยบาย	166
บทสรุป	166
ข้อเสนอแนะทางนโยบาย	169
บรรณานุกรม	172
ภาคผนวก: สมุดรหัสด) Codebook (สำหรับการวิเคราะห์เนื้อหา	178

วัตถุประสงค์ของการศึกษาวิจัย

เพื่อวิเคราะห์องค์การและความเป็นไปได้ในทางปฏิบัติที่จะยกระดับความร่วมมือระหว่างสื่อในภูมิภาคอาเซียน การบูรณาการในระดับภูมิภาค ซึ่งมีการดำเนินการไปบ้างแล้วในระดับมหภาคและเผชิญกับปัญหาที่คล้ายคลึงกันนั้น จะพบว่าสิ่งที่ประชาชนมีความเข้าใจในวัฒนธรรมอื่นๆภายในอาเซียนที่ดีขึ้น จะสามารถถือเป็นพื้นฐานสำหรับความเห็นอกเห็นใจและเป็นสิ่งที่สำคัญในการก่อให้เกิดความร่วมมือทางเศรษฐกิจและการเมืองสืบต่อไป

การศึกษาวิจัยดังกล่าวมุ่งใช้แนวทาง 3 ประการ ได้แก่

1. พิจารณาารูปแบบขององค์การจากมุมมองของทฤษฎีองค์การ
2. วิเคราะห์นโยบายที่ควบคุมองค์การและเนื้อหาของสื่อที่เกี่ยวข้องกับนโยบายจากประเด็นที่น่าสนใจ เช่น องค์การสามารถค่อยๆพัฒนาและปรากฏให้เป็นที่รู้จักภายในองค์กรเสมือนผู้กระจายภาพเสียง (องค์กรของนักข่าว) และจากความเชื่อมโยงระหว่างองค์กรต่างๆได้อย่างไร สิ่งนี้จึงเกิดพลวัตของการมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างองค์กรที่นำไปสู่สถานะที่คล้ายคลึงกัน (Isomorphism) เช่นเดียวกับการเกิดขึ้นขององค์กรใหม่ๆ
3. กระบวนการปฏิบัติในการผลิตสื่อ โดยรูปแบบองค์กรและกิจกรรมต่างๆภายในองค์กรนั้นไม่มีความเชื่อมต่อกัน หมายความว่าเกิดการปฏิบัติตามเหตุและผลที่แตกต่างกัน ดังนั้นกรอบขององค์การการผลิตสื่อสามารถทำหน้าที่เป็นปัจจัยกำหนดและคัดเลือกก่อน แต่อาจสามารถอยู่ได้อย่างอิสระและเชื่อมต่อกับความต้องการและเหตุผลที่แตกต่างกันได้ ดังนั้นการวิเคราะห์เนื้อหาจึงเป็นสิ่งที่จำเป็น โดยให้ข้อมูลเชิงปริมาณเช่นเดียวกับเชิงคุณภาพในการตั้งวาระและกรอบการดำเนินงานภายในประเทศต่างๆ

การวางระเบียบเนื้อหาถือเป็นกรอบที่สามารถเชื่อมโยงโครงสร้างขององค์กรและการปฏิบัติงานจริงระหว่างสถานีต่างๆที่แตกต่างกันภายในอาเซียนได้

วัตถุประสงค์ของการศึกษา คือ การให้แนวทางนโยบายเพื่อปรับปรุงการบูรณาการสื่อและการประสานงานภายในอาเซียนโดยมีพื้นฐานจากการวิเคราะห์จากสถานะที่คล้ายคลึงกัน (Isomorphism) ขององค์กร ซึ่งเป็นผลมาจากการปฏิสัมพันธ์ระหว่างระบบของสถานีสื่อภายในอาเซียนและการวิเคราะห์เนื้อหาที่เกิดจากกรณีศึกษาในประเทศต่างๆ ได้แก่ ประเทศมาเลเซีย ประเทศไทย ประเทศพม่าและประเทศอินโดนีเซีย

บทบาทของสื่อในการบูรณาการภูมิภาค

หากจะเปรียบเทียบรูปแบบการบูรณาการภูมิภาคของประเทศในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้และสหภาพยุโรปแล้ว จะปฏิเสธไม่ได้เลยว่าระดับของการบูรณาการและการบรรจบกันของกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับสื่อในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้นั้น ยังอยู่ในระดับที่ต่ำกว่าในสหภาพยุโรปอยู่เป็นอันมาก อย่างไรก็ตามการบริโภคสื่อข้ามพรมแดน ทั้งทางโทรทัศน์ดาวเทียม อินเทอร์เน็ตและรายการที่ถ่ายทอดสดทั่วไปบริเวณพื้นที่ชายแดนกลับมีปริมาณที่เพิ่มขึ้นอย่างมาก ด้วยเหตุนี้จึงเกิดความแตกต่างระหว่างการเข้าถึงสื่อจากผู้ชมและการประสานงานระหว่างองค์กรสื่อและนโยบายของแต่ละประเทศขึ้นมาและเกิดคำถามสำคัญที่ว่า สิ่งเหล่านี้สามารถนำไปสู่การเกิดรูปแบบของสัณฐานที่คล้ายคลึงกัน (Isomorphism) ระหว่างผู้ทำการแพร่ภาพกระจายเสียงและผู้ที่ทำงานอยู่ในองค์กรดังกล่าว รวมไปถึงนโยบายสื่อ และกฎระเบียบของสื่อ ได้มากน้อยแค่ไหน

การวิเคราะห์สัณฐานที่คล้ายคลึงกันนี้ (Isomorphism) จะมุ่งเน้นไปที่องค์กรสื่อ ซึ่งจะครอบคลุมกรอบ และบริบทขององค์กรที่ข้อมูลจะออกอากาศ อีกคำถามที่เกี่ยวข้องกับเนื้อหาดังกล่าวคือ รายการจากผู้กระจายภาพ เสียงภาครัฐและเอกชนนำไปสู่ข้อมูลเกี่ยวกับอาเซียน รวมไปถึงประเทศและวัฒนธรรมต่างๆ ที่ก่อตั้งอาเซียนที่ดีกว่าหรือไม่ หรือกล่าวอีกนัยว่าสื่อสามารถมีบทบาทในการยกระดับการบูรณาการทางวัฒนธรรมและเน้นย้ำสิ่งนี้ระหว่างกลุ่มประเทศในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ได้หรือไม่ ประเด็นของบริบทในองค์กรนี้มีความเชื่อมโยงอย่างใกล้ชิดกับเนื้อหาอยู่มากเพราะระเบียบเนื้อหาถูกบังคับใช้จากตัวองค์กร คำถามที่เกี่ยวข้องจึงเกิดในประเด็นที่ว่าสัณฐานที่คล้ายคลึงกัน (Isomorphism) ขององค์กรสามารถเป็นพื้นฐานในการมาบรรจบกันและประสานกันต่อไปของตัวรายการ นโยบายและกฎระเบียบได้มากน้อยแค่ไหน

อาเซียน

อาเซียนก่อตั้งขึ้นโดยมีวัตถุประสงค์เพื่อเสริมสร้างการสร้างชาติ โดยให้ความสำคัญอิสระสำหรับประเทศสมาชิกที่จะตระหนักถึงรายการของตนเองในการสร้างชาติและสนับสนุนซึ่งกันและกันต่อภัยคุกคามจากภายนอก ดังนั้นโดยปกติแล้วปัญหาและประเด็นต่างๆมักได้รับการพิจารณาและปฏิบัติเช่นประเด็นพิเศษของแต่ละประเทศ รัฐสมาชิกอื่นๆไม่ควรเข้าไปแทรกแซงการเมืองระดับชาติของประเทศอื่นๆ หากในแง่ของการรายงานข่าวหรือ ให้ข้อมูลความบันเทิงเกี่ยวกับรัฐและวัฒนธรรมอื่นๆในภูมิภาค ข่าวต่างๆรวมทั้งความบันเทิงมักให้ความสนใจกับประเด็นปัญหาระดับชาติและไม่ค่อยให้ความสำคัญหรือคำนึงถึงกับประเด็นระดับภูมิภาค

นอกจากนั้น สถานการณ์ดังกล่าวยังไม่แน่ชัดว่า ASEAN-COCI ซึ่งก่อตั้งเมื่อ ค.ศ. 1978 (เป็นองค์กรที่กล่าวถึงความร่วมมือที่เกี่ยวข้องกับวัฒนธรรมและข้อมูล) มีบทบาทหรือสามารถ มีบทบาทต่อสื่อได้มากน้อยแค่ไหน

ตั้งแต่เกิดการเปลี่ยนแปลงเมื่อปีที่ผ่านมา ประเทศสมาชิกเกือบทุกประเทศต้องประสบกับความท้าทายดังกล่าวอยู่ไม่น้อย ในความเป็นจริงการเปิดเศรษฐกิจ ของประเทศและการเคลื่อนไหวที่เพิ่มขึ้นไม่ว่าจะเป็นแรงงานข้ามชาติหรือในรูปแบบของการท่องเที่ยวเช่นเดียวกับการลงทุนในอุตสาหกรรมหรือการบริการ นอกจากนั้นตลาดการเงินยังต้องร่วมมืออย่างใกล้ชิดระหว่างรัฐต่างๆ การท้าทายทางการเมืองที่กล่าวถึงคือการที่ประเทศจีน (Spratleys) ปฏิรูปในพม่าและกัมพูชา และปัญหาเศรษฐกิจที่มีศักยภาพของภูมิภาคเนื่องจากวิกฤตการณ์ทางการเงินในยุโรปหรือในสหรัฐอเมริกา นำไปสู่ระดับที่สูงขึ้นของการประสานงานทางการเมืองและการกำกับดูแลเศรษฐกิจร่วมกัน การประชุมรัฐมนตรีทางโทรคมนาคมและไอทีของอาเซียนครั้งที่ 12 (TELMIN) ซึ่งจัดขึ้นในปี พ.ศ. 2555 อาจจะนำมาเป็นตัวบ่งชี้สำหรับความร่วมมืออย่างใกล้ชิดได้นอกจากนี้หัวข้อที่ว่า “We are stronger when we are connected” (เราจะแข็งแกร่งขึ้นเมื่อเรามีการเชื่อมต่อกัน) ยังชี้ให้เห็นมุมมองดังกล่าวได้เป็นอย่างดี อย่างไรก็ตามความคาดหวังนี้ดูเหมือนว่าจะขึ้นอยู่กับไอทีและสื่อที่เกี่ยวข้อง (เพชฌัญญ์ อินเทอร์เนต ฯลฯ) จากนั้นจึงเป็นการชุมนุมโดยสื่อทางไกล (Tele-media)

ในสหภาพยุโรป กระบวนการรวมเศรษฐกิจเกิดขึ้นตั้งแต่ช่วงยุค 1980 พร้อมกับความร่วมมือที่ใกล้ชิดกันทาง “วัฒนธรรม” เพื่อเสริมสร้างความเห็นอกเห็นใจและความเข้าใจเช่นเดียวกับการเห็นคุณค่าของสหภาพยุโรปโดยคนยุโรป นอกจากนั้นการวิจัยทางวิทยาศาสตร์ร่วม ยังก่อตั้งศูนย์การวิจัยของยุโรป (CERN, ESA ฯลฯ) และโครงการอีราสมุส (Erasmus) สำหรับแลกเปลี่ยนนักศึกษา รวมทั้งรายการโทรทัศน์และวิทยุร่วมยังถูกก่อตั้งขึ้นอีกด้วย รายการที่เป็นที่รู้จักกันมากที่สุดคือ ARTE โดยเป็นโปรแกรมร่วมที่จัดขึ้นโดยประเทศเยอรมนีและประเทศฝรั่งเศส ถ่ายทอดเป็นภาษาเยอรมันและฝรั่งเศส สามารถรับสัญญาณได้อย่างกว้างขวางในประเทศอื่นๆ อาทิ สวิสเซอร์แลนด์ เบลเยียม เนเธอร์แลนด์ ลักเซมเบิร์ก อิตาลี ออสเตรียและแม้แต่ในแคนาดาเช่นเดียวกัน

ในภูมิภาคเอเชียนั้น โครงการร่วมกันที่คล้ายกับเอเชียวิชั่น (Aisa-vision) ก็มีปรากฏให้เห็นอยู่ อย่างไรก็ตามขอบเขตของการทำงานไม่ได้จำกัดอยู่แค่ในภูมิภาคอาเซียน หากแต่ครอบคลุมส่วนใหญ่ของทวีปเอเชีย ซึ่งคล้ายกับ AIBD, AMIC และ ABU องค์กรเอกชนเอ็นจีโอ ที่มุ่งเน้นการกระจายภาพเสียงของสื่อในภูมิภาคเอเชีย

AIBD คือ สถาบันเพื่อการพัฒนาการกระจายภาพเสียงในภูมิภาคเอเชียแปซิฟิก (**The Asia-Pacific Institute for Broadcasting Development: AIBD**) ก่อตั้งขึ้นในปี ค.ศ. 1977 ภายใต้การอุปถัมภ์ของยูเนสโก เป็นองค์กรระหว่างรัฐในภูมิภาค ที่มีความเป็นอัตลักษณ์เฉพาะตัว จะให้บริการแก่ประเทศของสหประชาชาติในส่วนที่เป็นคณะกรรมการเศรษฐกิจและสังคมแห่งเอเชียและแปซิฟิก (UN-ESCAP) ในด้านการพัฒนาสื่ออิเล็กทรอนิกส์ โดยรัฐบาลของประเทศมาเลเซียเป็นเจ้าภาพ ซึ่งสำนักเลขาธิการตั้งอยู่ในเมืองกัวลาลัมเปอร์ ประเทศมาเลเซีย โดย AIBD ได้รับมอบอำนาจให้บรรลุเป้าหมายในการทำให้สิ่งแวดล้อมของสื่ออิเล็กทรอนิกส์มีชีวิตชีวาและเกาะกลุ่มกันต่อไปในภูมิภาคเอเชียแปซิฟิกผ่านนโยบายและการพัฒนาทรัพยากร (Angkasapuri, Jalan Pantai Dalam, 50614 Kuala Lumpur, Malaysia 60322824618)

AMIC คือ ศูนย์ข้อมูลสื่อและการสื่อสารแห่งภูมิภาคเอเชีย (**The Asian Media Information and Communication Centre: AMIC**) เป็นองค์กรเอ็นจีโอที่ไม่แสวงหากำไรและเป็นองค์กรการกุศลที่จดทะเบียนในสิงคโปร์ มีภารกิจที่สำคัญคือเป็นหัวหอกผู้เชี่ยวชาญในการพัฒนาสื่อและการสื่อสารในเอเชียในกรอบที่กว้างของการพัฒนาเศรษฐกิจ สังคมและวัฒนธรรม AMIC ก่อตั้งขึ้นด้วยการสนับสนุนเงินทุนจากมูลนิธิ Friedrich-Ebert-Stiftung (FES) ซึ่งเป็นของเอกชนที่ไม่แสวงหากำไรและมุ่งเน้นผลประโยชน์เพื่อสาธารณะชนของสหพันธ์สาธารณรัฐเยอรมนี โดยมูลนิธิดังกล่าวสนับสนุน AMIC ด้วยการระดมทุนตั้งแต่ปี ค.ศ. 1970-2000 FES ยังเป็นพันธมิตรรายสำคัญและยังขยายการสนับสนุนผ่านทุนโครงการที่จำกัดอีกด้วย AMIC ตั้งอยู่ภายใน Wee Kim Wee School of Communication and Information ที่มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีนันทยางที่มีชื่อเสียงในสิงคโปร์ เป็นส่วนหนึ่งของการสนับสนุน AMIC ซึ่งรัฐบาลจัดหาอาคารสำนักงานเพื่อ AMIC โดยไม่ต้องเสียค่าใช้จ่าย

เมื่อเรานึกถึงประชากรที่มากกว่าครึ่งหนึ่งของประชากรโลก และการแพร่ภาพ กระจายเสียงข้ามกว่าครึ่งพื้นผิวของโลก ผู้กระจายสัญญาณในภูมิภาคเอเชียแปซิฟิกจึงต้องการเสียงที่แข็งแกร่งและบุคคลเหล่านี้อยู่ในสหภาพกระจายภาพเสียงแห่งภูมิภาคเอเชียแปซิฟิก (**The Asia-Pacific Broadcasting Union: ABU**) ABU ซึ่งจะฉลองครบรอบ 50 ในปี ค.ศ. 2014 มีสมาชิกผู้กระจายภาพเสียงมากกว่า 220 แห่งทั้งขนาดใหญ่และเล็กทั่วภูมิภาคทั้ง 58 ประเทศ จากทิศตะวันตก (ประเทศตุรกี) ไปยังทิศตะวันออก (ประเทศซามัว) และจากทิศเหนือ (ประเทศรัสเซีย) ไปยังทิศใต้ (ประเทศนิวซีแลนด์) โดยก่อตั้งขึ้นในปี ค.ศ. 1964 เป็นองค์กรที่ไม่แสวงหากำไร ไม่ใช่รัฐบาล เป็นสมาคมมืออาชีพ เพื่อช่วยพัฒนาการกระจายเสียงในภูมิภาค ABU ยังส่งเสริมผลประโยชน์ส่วนรวมของผู้แพร่ภาพกระจายเสียงโทรทัศน์และวิทยุและยังกระตุ้นให้เกิดความร่วมมือในระดับภูมิภาคและระหว่างประเทศระหว่างผู้ออกอากาศอีกด้วย สมาชิกหลักคือผู้กระจายภาพเสียงแห่งชาติที่มีอิสระในการออกอากาศในภูมิภาคเอเชียแปซิฟิกและมีสมาชิกร่วมสำหรับผู้กระจายเสียงตามส่วนท้องถิ่น ผู้กระจายเสียงที่สมัครสมาชิก

หรือผู้กระจายเสียงระดับชาติในส่วนอื่นๆของโลก นอกจากนั้นองค์กรอื่นๆ ที่เชื่อมต่อการกระจายเสียงยังสามารถเป็นสมาชิกร่วมได้

ABU ทำกิจกรรมหลากหลายรวมไปถึงข่าวประจำวันอย่างเอเชียวิชั่น (Asiavision) ซึ่งเป็นโทรทัศน์ดาวเทียมแลกเปลี่ยนข่าวโดยผลิตร่วมและแลกเปลี่ยนโปรแกรมและการให้คำปรึกษาทางด้านเทคนิค การเขียนโปรแกรม กฎหมายต่างๆและการจัดการเช่นเดียวกับการวางแผนความถี่ระหว่างประเทศและการประสานงาน โดยมีการเจรจาต่อรองสิทธิสำหรับการแข่งขันกีฬาที่สำคัญและการจัดการระเบียบควบคุมการครอบครองสำหรับภูมิภาค

(IPTAR Building, Angkasapuri 50614 Kuala Lumpur 60322823592)

ความเป็นไปได้ที่จะได้รับสัญญาณรายการจากประเทศอื่นหรือใช้โปรแกรมร่วมระหว่างประเทศไม่เพียงแต่จะช่วยแบ่งเบาภาระค่าใช้จ่ายให้แก่แต่ละสถานี (ค่าธรรมเนียมสำหรับการรับข่าวจากผู้ส่งสารจากต่างประเทศจะลดลงเช่นเดียวกับต้นทุนการผลิต ฯลฯ) แต่ยังสามารถให้ความเข้าใจที่ดีขึ้นแก่ประเทศเพื่อนบ้านตลอดทั้งทางวัฒนธรรมเช่นเดียวกัน สิ่งที่สำคัญคือในบริบทนี้ไม่เพียงแต่รายงานข่าวหรือสารคดี ฯลฯ แต่รวมทั้งรายการที่ให้ความบันเทิงด้วยโทรทัศน์ดาวเทียมในปัจจุบันถูกนำมาใช้กันอย่างแพร่หลายในการเข้าถึงความบันเทิง (ละครน้ำเน่า ละคร ฯลฯ) จากประเทศอื่น ๆ อย่างไรก็ตามรายการดาวเทียมเหล่านี้มีแนวโน้มที่จะมีการจัดระเบียบแบบเอกชนและมีเจตนาที่จะสร้างผลกำไรซึ่งเป็นเหตุผลหนึ่งที่ว่าทำไมรายการแสดงส่วนมากจึงต้องใช้แบบจำลองของอเมริกัน ดังนั้นการขายการแสดงจึงมีความสำคัญมากกว่าการให้ข้อมูลเกี่ยวกับวัฒนธรรมอื่น ๆ

องค์กรสื่อในมุมมองเชิงสถาบันใหม่

หลักในการศึกษา คือ การวิเคราะห์องค์กร สมมติฐาน คือ บริบทองค์กรของการผลิตและการเผยแพร่สื่อเป็นกรอบพื้นฐานสำหรับบริบทของข้อมูลที่จะเผยแพร่โดยสื่อ จากนั้นจึงมีคำถามตามมาว่าองค์กรสื่อในประชาคมอาเซียนมีการเสนอสื่อในลักษณะที่คล้ายคลึงหรือแตกต่างกันหรือไม่ อย่างไร? และทำไมถึงเป็นเช่นนั้น?

ระบบการเมืองและวัฒนธรรมในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้มีความสำคัญที่แสดงความแตกต่างอย่างชัดเจนสำหรับองค์กรสื่อ ไม่เพียงเฉพาะศาสนาทุกศาสนาที่เราสามารถพบเจอในภูมิภาค หากแต่ยังมีประสบการณ์ทางประวัติศาสตร์ที่หลากหลายตั้งแต่สมัยก่อนและช่วงล่าอาณานิคม นอกจากนี้การบูรณาการเข้าสู่เศรษฐกิจและการเมืองของโลกยังแตกต่างในภาวะที่ขยายและมีขนาดใหญ่ ในทางหนึ่งเรามีศูนย์รวมของเศรษฐกิจโลก เช่น ประเทศสิงคโปร์ ยังมีรัฐอุตสาหกรรมใหม่ เช่น ประเทศมาเลเซียและประเทศไทย นอกจากนี้ยังมีรัฐอำนาจนิยมในอดีต อย่างเช่น ประเทศอินโดนีเซียและสังคมที่แยกตัวออกมาจากความสัมพันธ์ของโลกมายาวนาน อย่างเช่น ประเทศพม่า

อย่างไรก็ตามเมื่อคำนึงถึงโครงสร้างขององค์กรการบริหารงานและองค์กรสาธารณะอื่นๆ ความแตกต่างดังกล่าวยังไม่ค่อยเป็นที่ปรากฏ แต่ละรัฐจะปฏิบัติตามขั้นตอน เช่น การเลือกตั้ง การใช้สัญลักษณ์เช่นเดียวกับรัฐธรรมนูญ รัฐสภา คณะกรรมการ ฯลฯ องค์กรทั้งหมดจะแสดงความเป็นมืออาชีพและมีการทำงานที่แตกต่างกัน ฯลฯ กล่าวในอีกทางหนึ่งคือทุกๆองค์กรจะแสดงความทันสมัยให้ปรากฏ อย่างไรก็ตามสำหรับความชอบธรรมในการบริหาร โดยเฉพาะอย่างยิ่งประเพณีท้องถิ่นหรือภูมิภาคจะถูกนำมาใช้ ดังนั้นจึงสามารถจัดแบ่งองค์กรตามแบบที่ว่ามีลักษณะเดียวกัน ก่อนข้างทันสมัยและมีความเป็นโลกาภิวัตน์หรืออาจมีความหลากหลาย เนื่องจากการแลกเปลี่ยนวัฒนธรรมประเพณี โดยเฉพาะอย่างยิ่งช่วงก่อนอาณานิคมและช่วงประวัติศาสตร์ยุคอาณานิคม

การทำให้ความขัดแย้งเป็นเหตุเป็นผลโดยไม่ละเลยแง่มุมที่แตกต่างกัน) อาทิ ความทันสมัย - ความเป็นประเพณี แต่เดิม (จะมีการใช้มุมมองเชิงสถาบันใหม่ ซึ่งพัฒนาโดย Meyer/ Rowan (1991) และ DiMaggio/ Powell (1991) ข้อโต้แย้งคือองค์กรเอเชียตะวันออกเฉียงใต้แสดงลักษณะของการแยกจากกัน (decoupling) DiMaggio/ Powell (1991) ระหว่างโครงสร้างองค์กรที่เกี่ยวข้องอย่างใกล้ชิดกับรูปแบบสากล (ทั่วโลก) และ โครงสร้างการปฏิบัติบนพื้นฐานของควมดีที่สร้างประเพณีและวัฒนธรรม การแยกจากกัน (decoupling) เป็นผลมาจากความพยายามที่จะแก้ปัญหาภาวะที่กลืนไม่เข้าคายไม่ออกที่มีอยู่ระหว่างชอบธรรมภายในจากผู้ทำงานภายในองค์กรและความชอบธรรมภายนอกจากองค์กรระดับชาติและมากขึ้นจากองค์กรระหว่างประเทศ ดังนั้น โครงสร้างการปฏิบัติที่อ้างถึงประเพณีพิเศษมีบทบาทในการสร้างความชอบธรรมภายใน

ในขณะที่โครงสร้างองค์กรแสดงคุณสมบัติสากลที่มีความเกี่ยวข้องเป็นพื้นฐานของการยอมรับในระดับสากล (Meyer et al. 1997)

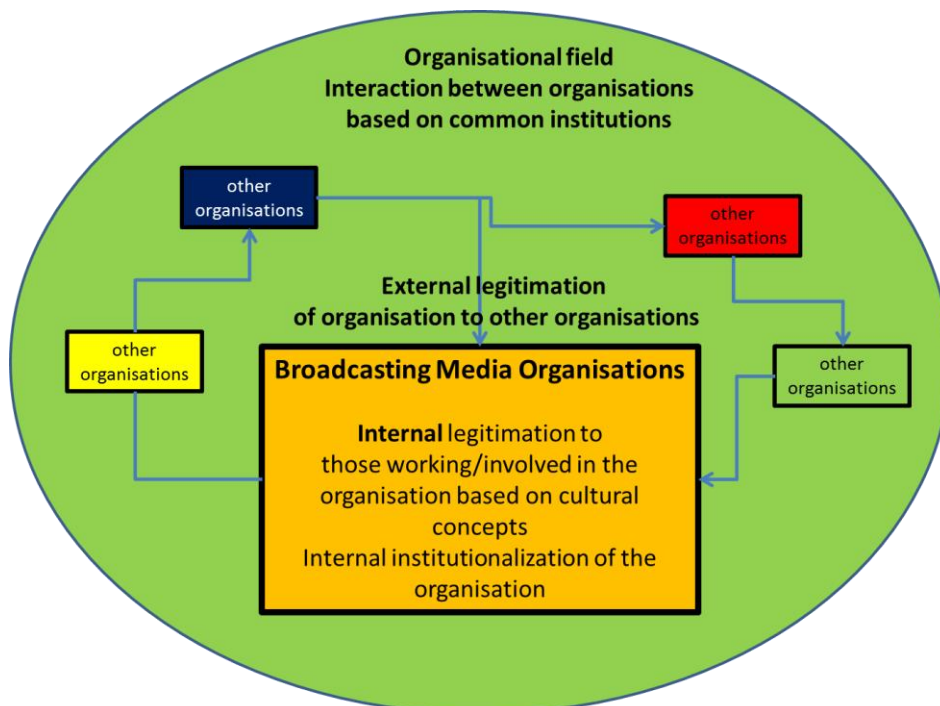
เมื่อคำนึงไปที่การเปลี่ยนแปลงโดยรวมและการพัฒนาในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ อาจกล่าวถึง “ความทันสมัยที่ประสบความสำเร็จ” ดังเช่นรายงานของธนาคารโลก (World Bank) เมื่อ ค.ศ. 1994 ที่มีชื่อเสียง อธิบายรัฐเสียใหม่หรือถกเถียงว่าเป็น “การหาเหตุผลเข้าข้างตะวันตก” (Schluchter 1979) ไม่สามารถนำไปใช้กับประเทศในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ได้ เนื่องจากยังคงมี “ค่านิยมของเอเชีย” (Asian Values) (Mahathir 1999) การประยุกต์ใช้แนวคิดของ “ความทันสมัยที่หลากหลาย” ก่อให้เกิดมุมมองในการวิเคราะห์กระบวนการสร้างสรรค์สิ่งใหม่ๆ ในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ ในขณะที่ยังคงรักษาสິงที่เกิดจากประสบการณ์ของวัฒนธรรม สังคมและประวัติศาสตร์ สำหรับ Eisenstadt (2002) แล้ว ความทันสมัยที่หลากหลายหมายถึงขั้นตอนการแข่งขันที่มีความหมายหลักของความทันสมัย กล่าวได้ว่า “อนาคต (เป็น ความ) โคดเด่นจากจำนวนของความเป็นไปได้ในการคาดคะเนผ่านหน่วยงานที่อิสระของมนุษย์” (Eisenstadt 2002: 3) กลายเป็นสากลมากขึ้น ในขณะที่เดียวกันก็มีรูปแบบความเป็นสถาบันที่หลากหลายอยู่มาก

การประยุกต์ใช้แนวคิดนี้จากความทันสมัยที่หลากหลายนั้น Wittrock (2003: 58) ได้บันทึกไว้ว่าความทันสมัยเป็นภาวะที่มีทั่วโลกซึ่งมีผลต่อการกระทำ การตีความ สถาบันทั่วประเทศและรากของแต่ละอารยธรรม แม้ว่าจะมีความต่อเนื่องทางประวัติศาสตร์ แต่เงื่อนไขแบบสากลนี้จะนำไปสู่ความคล้ายคลึงกัน ตลอดจนความเป็นหนึ่งเดียวกัน ซึ่งความเป็นรูปแบบเดียวกันขององค์กรที่แตกต่างกันเป็นจุดเริ่มต้นสำหรับการวิเคราะห์โดย Meyer et al (1997) พวกเขาอ้างถึงแบบจำลองทั่วโลกที่กำหนดไว้และถูกต้องตามกฎหมายสำหรับการดำเนินการในท้องถิ่นและโครงสร้างของนโยบาย แนวคิดของความทันสมัยที่หลากหลายนั้นสามารถรับรู้ถึงวิถีที่แตกต่างกันในประเทศที่แตกต่างกัน ในขณะที่ในเชิงสถาบันใหม่นั้นสามารถมุ่งเน้นไปที่วิธีการที่สถาบันทั่วโลกจะบูรณาการอยู่ในองค์กรระดับชาติ โดยการทำให้เป็นสถาบันของแบบจำลองในโลกนี้สามารถอธิบายได้ด้วยหลักของสัณฐานที่คล้ายคลึงกัน (Isomorphism) ขององค์กร (Meyer et al, 1997: 145)

แง่มุมที่น่าสนใจของสัณฐานที่คล้ายคลึงกัน (Isomorphism) ตามที่ Meyer/ Rowan (1991) กล่าวคือโครงสร้างที่เป็นทางการแบบสากลเป็นเรื่องที่แต่งขึ้นให้มีเหตุผล เป็นพิธีการและสัญลักษณ์แทนมากกว่าที่จะเป็นการวางระเบียบของการปฏิบัติภายในองค์กร Meyer/ Rowan (1991) และ DiMaggio/ Powell (1991) อธิบายความแตกต่างนี้ว่าเป็นการแยกจากคู่ (decoupling) ของโครงสร้างองค์กรและการปฏิบัติ การแยกจากคู่จะช่วยให้สัณฐานที่คล้ายคลึงกัน (Isomorphism) ของโครงสร้างองค์กรที่เป็นผลลัพธ์จากความสัมพันธ์ซึ่งกันและกันและปฏิสัมพันธ์ระหว่างองค์กร สำหรับการทำงานภายในขององค์กรเหล่านี้จะเป็นตัวแทนของเรื่องแต่งขึ้นอย่างมีเหตุผลและขั้นตอนที่เป็นพิธีการมากกว่าความมีเหตุผลที่อำนวยความสะดวกอย่างมีประสิทธิภาพ โครงสร้างการดำเนินการขององค์กรค่อนข้างเป็นอิสระจากโครงสร้างองค์กรที่มีสัณฐาน

ที่คล้ายคลึงกันเนื่องจากจะขึ้นอยู่กับความเป็นเหตุเป็นผลของการปฏิบัติและการตัดสินใจภายในองค์กร สองสิ่งนี้อ้างถึงการ
ทำงานที่แตกต่างกันและลักษณะของการทำให้ถูกต้องตามกฎหมาย นอกจากนี้เนื่องจากองค์กรต่างๆ ไปมักต้องพึ่งพาองค์กร
อื่นๆ ระหว่างกันอยู่เสมอ ความชอบธรรมภายนอกจึงเป็นสิ่งจำเป็น โครงสร้างองค์กรจะทำหน้าที่เป็นรูปแบบของ
ความชอบธรรมภายนอกต่อองค์กรอื่นๆ ดังนั้นมุมมองด้านสถาบันของโครงสร้างองค์กรจึงไม่ได้เพิ่มประสิทธิภาพของ
องค์กรมากนัก トラบแท้ที่องค์กรยังคงรักษาความมีประสิทธิภาพ ความเป็นเหตุเป็นผลและความชอบธรรมที่ถูกต้องตาม
กฎหมายซึ่งสามารถอำนวยความสะดวกในการผลิตและทำให้เกิดเสถียรภาพผ่านการรับรู้ภายนอกและการยอมรับ ซึ่งเป็น
อิสระจากสิ่งที่จะดำเนินการอย่างแท้จริง (Meyer/ Rowan 1991: 49ff) แต่ความขัดแย้งเหล่านี้มักจะเกิดเมื่อแนวคิดการพัฒนา
กำลังจะถูกดำเนินการต่อไป อาทิ เมื่อพวกเขาส่งผลกระทบต่อโครงสร้างการดำเนินการขององค์กร

ในการวิเคราะห์ของ DiMaggio/ Powell (1991) นั้น ได้ถกเถียงไว้ว่าสัจฐานที่คล้ายคลึงกันเป็นผลมาจาก “สาขา
ขององค์กร” โดยจะถูกกำหนดเป็น “องค์กรที่รวมกันเป็นพื้นที่ที่ได้รับการยอมรับจากสถาบันชีวิต” (DiMaggio/ Powell
1991: 64) การบูรณาการขององค์กรไปสู่งานในด้านขององค์กรผ่านการรวมตัวกันของสถาบันต่างๆ ที่ควบคุมการ
ปฏิสัมพันธ์ระหว่างองค์กรไปสู่โครงสร้างของตน ในด้านองค์กรจึงมีทั้งการเชื่อมโยงและความเท่าเทียมกันของโครงสร้าง
เช่น สัจฐานที่คล้ายกันเชิงสถาบันจึงเกิดขึ้นเพราะ “องค์กร ...ตอบสนองต่อสภาพแวดล้อมที่ประกอบด้วยองค์กรอื่นๆ ที่
ตอบสนองต่อสภาพแวดล้อมนั้นๆ ซึ่งประกอบด้วยองค์กรที่ตอบสนองต่อสภาพแวดล้อมของการตอบสนองขององค์กร
อื่นๆ (DiMaggio/ Powell 1991: 65)

ด้านองค์กรที่มีความคล้ายคลึงกับเครือข่ายที่มีความสัมพันธ์ระหว่างองค์กรที่เป็นสถาบันและได้รับความหมายทางวัฒนธรรมบนพื้นฐานของฉันทามติร่วมกันจากองค์กรที่เกี่ยวข้อง สันฐานที่คล้ายกันนี้อาจเป็นผลมาจากกระบวนการลอกเลียนแบบในความรู้สึกที่ว่าบางสิ่งบางอย่างเป็นเพียงสำเนาหรือว่าเกิดขึ้นจากการบังคับขู่เข็ญ เมื่อสถาบันขึ้นอยู่กับการบังคับหรือจากบรรทัดฐานอย่างเช่นสนธิสัญญาระหว่างประเทศ ซึ่งเป็นสิ่งสำคัญที่จะต้องทราบว่าองค์กรจะได้รับการยอมรับและมีความชอบธรรมภายในด้านองค์กรเมื่อสถาบันเองได้เข้าไปอยู่ภายใน

การกำหนดความทันสมัยขึ้นใหม่ในมุมมองเชิงสถาบันใหม่กลายเป็น “ความทันสมัยที่หลากหลาย” ซึ่งเห็นได้ชัดว่าอยู่สองประเด็น สิ่งแรก คือ ความเป็นสากลของโครงสร้างองค์กรที่ทันสมัย อีกประเด็น คือ การหาเหตุผลเข้าข้างบางส่วน of โครงสร้างการดำเนินการในกระบวนการของการแข่งขันทางสถาบัน เช่นนี้แล้ว เจตนารมณ์ที่ขัดแย้งกันสามารถอธิบายได้ว่า เพื่อแยกระดับที่แตกต่างกัน ที่ว่าองค์กรทั้งหมดชี้ไปยังความเป็นอัตลักษณ์และความแข็งแกร่งของวัฒนธรรมที่พวกเขาอยู่ ซึ่งในเวลาเดียวกัน อุดมการณ์ร่วมกันของความคืบหน้า ความทันสมัย และความสำคัญระหว่างประเทศจะสามารถระบุชัดถึงความก้าวหน้าดังกล่าว

สื่อระหว่างรัฐและเศรษฐกิจ

นอกจากความชอบธรรมภายนอกในด้านองค์กรและความชอบธรรมภายในเพื่อตอบสนองการทำงานภายในองค์กรแล้ว องค์กรสื่อยังมีความสัมพันธ์พิเศษกับรัฐและการเมือง เช่นเดียวกับองค์กรอื่นๆ ที่จะต้องเป็นไปตามหลักและปฏิบัติตามในสิ่งที่กรอบกฎหมายจัดตั้งขึ้นโดยกฎหมาย ซึ่งก็คือ การเมือง อย่างไรก็ตามเนื่องจากการทำงานที่เฉพาะเจาะจงของพวกเขาในการแพร่กระจายข้อมูลและความเป็นไปที่จะใช้สื่อเพื่อการกำหนดวาระและกรอบความคิดเห็นของประชาชนนักแสดงทางการเมืองจึงมีแนวโน้มที่จะพยายามใช้สื่อเพื่อวัตถุประสงค์ของตนเอง ซึ่งสิ่งนี้จะเชื่อมต่อกับนโยบายของการควบคุมสื่อซึ่งมีลักษณะเช่นเดียวกับกฎหมายเฉพาะ นอกจากนี้องค์กรสื่อยังขึ้นอยู่กับแหล่งเศรษฐกิจและเป็นวิธีที่ดีในการสร้างรายได้ ดังนั้นเราจึงมีความสัมพันธ์เฉพาะระหว่างองค์กรดังกล่าวและรัฐที่กำหนดกรอบกฎหมายและกฎระเบียบเช่นเดียวกับเศรษฐกิจ ซึ่งก่อให้เกิดรูปแบบที่เป็นฐานวัสดุสำหรับสื่อ นอกจากนี้ยังสามารถอ้างถึงเทคโนโลยีซึ่งเหมือนกันในทุกๆ องค์กรสื่อ

การเพิ่มขึ้นของความทันสมัยและการบูรณาการ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในระดับชาติเชื่อมต่อการเกิดขึ้นของพื้นที่สาธารณะและสื่อมวลชน มุมมองพื้นฐาน ของความทันสมัยเป็นแนวโน้มของความแตกต่างในการทำงานระหว่างภาครัฐ เศรษฐกิจและชุมชน ในทฤษฎีเก่าของความทันสมัยจะสันนิษฐานว่าความแตกต่างในการทำงานจะแยกกันระหว่างทั้งสามส่วนและเป็นระบบอิสระ อย่างไรก็ตามการพัฒนาที่แท้จริงชี้ให้เห็นว่าแทนที่จะแยกเรากลับมีการแทรกซึมและคาบเกี่ยวกัน ในความเป็นจริงทางเศรษฐกิจนั้นต้องการให้รัฐเป็นกรอบในการกำหนดความผิดตามกฎหมายซึ่งเป็นสิ่งสำคัญสำหรับ

ความหมายของทรัพย์สินส่วนตัวเช่นกัน อีกตัวอย่างหนึ่งคือการแทรกแซงของรัฐ รัฐเองก็มีความเกี่ยวข้องใน กิจกรรมทางเศรษฐกิจที่อาจจะมีรัฐวิสาหกิจบริษัทที่รัฐถือหุ้นหรือหน่วยงานภาครัฐมีส่วนร่วมในกิจกรรมทางเศรษฐกิจ อย่างเช่นการถือสิทธิบัตรของมหาวิทยาลัย แม้แต่ชุมชนก็มีบทบาทในการจัดเกลาทางสังคมและเป็นแรงจูงใจของบุคคล โดยไม่ต้องมีเศรษฐกิจหรือรัฐก็สามารถทำงานได้ ดังนั้นในมุมมองที่เป็นจริง รัฐ เศรษฐกิจและชุมชนมีความเชื่อมต่อกับรูปแบบเฉพาะในการบูรณาการผ่านการแลกเปลี่ยนเศรษฐกิจ (อำนาจ) รัฐ (หรือการสื่อสารส่วนบุคคล) ชุมชน

เจกเช่นที่ Luhmann ชี้ให้เห็นสามสิ่งที่เชื่อมต่อกับตรรกะและความเป็นเหตุเป็นผลที่แตกต่างกัน ซึ่งในแง่หนึ่งจะเกี่ยวกับองค์กรภายในของระบบและอีกแง่คือความสัมพันธ์กับสิ่งอื่นๆ รัฐและอำนาจ มีความหมายเป็นนัยในทางความควบคุม ในขณะที่การแลกเปลี่ยนและจุดมุ่งหมายทางเศรษฐกิจให้แก่ละ บุคคลตัดสินใจอย่างอิสระหรือปลดระเบียบการควบคุม ชุมชนที่อยู่บนพื้นฐานของการสื่อสารจะมีจุดมุ่งหมายที่ฉันทามติ อย่างไรก็ตามการสื่อสารส่วนบุคคลยังคงมีการจำกัดจำนวนคนอยู่เสมอ ดังนั้นเราจึงมีหลายชุมชนซึ่งบ่อยครั้งสามารถ เชื่อมต่อตามวัฒนธรรมและศาสนา และจากความ เป็นเหตุเป็นผลที่แตกต่างกันนี้ก่อให้เกิดความตึงเครียด เช่นว่ารัฐพยายามที่จะควบคุมเศรษฐกิจหรือเศรษฐกิจ พยายามที่จะลดและควบคุมการกำกับดูแลของรัฐ ความตึงเครียดเหล่านี้สามารถนำไปสู่การควบคุมการปกครองจากเสาหนึ่งและยังจำกัดเสาที่เหลือลงไปตามลำดับ เจกเช่น ในสังคมนิยมที่มีเศรษฐกิจและสังคมเป็นของรัฐและในระบบทุนนิยมแบบราชการที่ว่าเมื่อเศรษฐกิจมีความด้อยกว่ารัฐ แต่เช่นเดียวกับที่โซรอสทำให้เป็น" ความเชื่อดั้งเดิมทางเศรษฐกิจ "ในขณะที่เราพบว่าเป็นตลาดการเงินทั่วโลก อย่างที่ตัวอย่างแสดงให้เห็นการปกครองที่มีรูปแบบนำไปสู่ผลเชิงลบในแง่ของความล่าช้าหลังการพัฒนาการปราบปราม หรือแค้นแค้นและการสูญเสียความชอบธรรม ทางเลือกที่เป็นความตึงเครียดระหว่างทั้งสามเสานั้นจะมีพื้นที่ สาธารณะเป็นผู้ใกล้ชิด ดังนั้นความแตกต่าง จะยังคงมีอยู่และเป็นบทบาทของระบบที่กล่าวมาซึ่งจะถูกทำให้เกิดความชอบธรรมและความยินยอมจากประชาชน

ณ จุดนี้ ภาคประชาสังคมจะมีบทบาทสำคัญ ดังที่ Eisenstadt กล่าวว่าพื้นที่สาธารณะเป็นเงื่อนไขล่วงหน้าสำหรับภาคประชาสังคม ในแง่ที่ว่ากลุ่มประชาสังคมจะทำให้ตัวเองเป็นที่รู้จักนอกวงกลมขนาดเล็กของคนกับความสัมพันธ์กัน (ชุมชน) โดยผ่านพื้นที่สาธารณะและเป็นเวทีที่จะแสดงมุมมองและความคิดเห็นในการพัฒนาสังคม

พื้นที่สาธารณะมีการพัฒนารูปแบบมาจากอโกรา (Agora) ในสมัยกรีกโบราณที่พลเมือง ได้พบและพูดคุยกันเรื่องของส่วนรวมในการกำหนดผลประโยชน์ร่วมกันและกำหนดการตัดสินใจ ตรรกะของพื้นที่ สาธารณะคือ" เสี่ยง "ในความหมายของการสื่อสารมุมมอง ความสนใจของตนเองและวาทกรรมต่างๆ ฯลฯ ณ ที่แห่งนี้ความคิดเห็นที่แตกต่างกันจะถูกนำมารวมกันโดยมีจุดมุ่งหมายเพื่อให้บรรลุถึงความเห็นที่เป็นเอกฉันท์ แน่นอนว่าทุกวันนี้ Agora อาจจะมีขนาดเล็กเกินไป อย่างไรก็ตาม "เวที "ที่แตกต่างกัน มักเกิดวิวัฒนาการที่ผู้คนมารวมกัน และหารือเกี่ยวกับมุมมองของพวกเขา สิ่งนี้

ได้ก่อให้เกิดรูปแบบของประชาสังคม พรรคการเมือง ชุมชน ฯลฯ พื้นที่สาธารณะนี้จะนำความคิดเห็นที่แตกต่างกันรวมเข้าด้วยกันเพื่อให้ทุกคนสามารถบอกตัวเองและพัฒนาความคิดเห็นของตนเอง จากนั้นจะสามารถก่อให้เกิดความชัดเจนขึ้น

ถ้าเกิดเหตุที่ว่าช่องของ “เสียง” ถูกกีดขวางแล้วทางเลือกคือ “ทางออก” ถ้าหลายๆคนเลือกใช้ตัวเลือกนี้จะนำไปสู่สถานการณ์ที่อันตรายในแง่ของการสูญเสียความชอบธรรม การแตกแยกของสังคมและการสูญเสียของฉันทามติร่วมกัน ดังนั้นรูปแบบของการรวมกันภายในของสังคมจะลดลงหรือแม้แต่สูญหายไป ประเทศเท่านั้นที่สามารถคงอยู่บนพื้นฐานของการปราบปรามและการใช้ความรุนแรงของรัฐ

แม้ว่าจะไม่ได้จำกัดอยู่แต่สื่อมวลชน เช่น วิทยุ โทรทัศน์ และการเกิดขึ้นเร็ว ๆ นี้ของอินเทอร์เน็ต เป็นต้น สิ่งเหล่านี้เป็นคุณลักษณะที่สำคัญของพื้นที่สาธารณะ สื่อควรจะเผยแพร่ข้อมูลให้ประชาชนทั่วไป ควรมีการแบ่งแยก ระหว่างสื่อที่เล็งประชาชนทั่วไปอย่างแท้จริง ที่เรียกว่า “สื่อมวลชน” และสื่อที่มุ่งเน้นกลุ่มเฉพาะหรือชุมชน ซึ่งทั้งสองมีความเกี่ยวข้องกันเพราะผู้ชมต้องการข้อมูลเฉพาะเกี่ยวกับปัญหาในท้องถิ่นและชุมชนเช่นเดียวกับข้อมูลทั่วไป บ่อยครั้งที่มักจะรวมกับรายการพิเศษที่เน้นความสนใจโดยเฉพาะและรายการที่ให้ข้อมูลและอยู่ในความสนใจในวงกว้าง

เนื่องจากการให้บริการ จึงต้องเลือกข้อมูลสื่อเพื่อสร้างสิ่งที่ต้องการขึ้นมา เช่น ความคิดเห็นของประชาชน หรืออย่างน้อยทำให้ดูเหมือนว่าเป็นความคิดเห็นของประชาชน กล่าวคือสามารถแสดงออกเป็นวิธีการสำหรับ การจัดการและทำให้พื้นที่สาธารณะเป็น “อาณานิคม” โดยเฉพาะกรณีถ้าสื่อมีการเชื่อมโยงอย่างใกล้ชิด กับทั้งเศรษฐกิจหรือของรัฐและกลายเป็นการผูกขาด สื่อของรัฐมีแนวโน้มที่จะเลือกข้อมูลตามความสนใจ หรือผลประโยชน์ของรัฐหรือพวกเขาเผยแพร่ความคิดเห็นที่เฉพาะเจาะจง สื่อจะถูกผูกขาดโดยหนึ่งหรือ องค์กรเอกชนไม่กี่เจ้าจะถูกเลือก ซึ่งสามารถสร้างความไม่มั่นคงการเมืองและเผยแพร่ข้อมูลของตนโดยทั่วไป สื่อครอบงำโดยชุมชนที่มีความอ่อนแอในการบูรณาการกับสังคมและการแตกแยกของสังคม

การที่รัฐครอบงำสื่อ	สื่อกลายเป็นวิธีในการควบคุมและส่งเสริมการสนับสนุนของรัฐ	การคัดเลือกทางการเมืองและการเซ็นเซอร์ของข้อมูล
การที่เศรษฐกิจครอบงำสื่อ	สื่อกลายเป็นวิธีการในการทำกำไรให้ได้สูงสุด	การคัดเลือกทางเศรษฐกิจของข้อมูล (การเซ็นเซอร์เศรษฐกิจ)
การที่ชุมชนครอบงำสื่อ	สื่อบริการชุมชนที่เฉพาะเจาะจง เกิดการแบ่งแยกสังคม	การคัดเลือกชุมชนของข้อมูล (เซ็นเซอร์ทางคุณธรรม)

เพื่อหลีกเลี่ยงการผูกขาดดังกล่าวของสื่อและพื้นที่สาธารณะ ควรรักษาข้อมูลที่หลากหลายไว้ของรายการการ
แข่งขันของผู้ให้บริการข้อมูลสาธารณะ

สื่อระหว่างชุมชนและสังคม

การปฏิสัมพันธ์แบบส่วนตัวหรือตัวต่อตัว เป็นการจำกัดการเข้าถึงข้อมูลของประชาชน โดยปกติการไหลของข้อมูลภายในชุมชนมีแนวโน้มที่จะมุ่งเน้นในเรื่องของชุมชนโดยมีวัตถุประสงค์ที่จะเข้าถึงความเข้าใจร่วมกันและ "มุมมอง" นอกจากนี้ยังช่วยเพิ่มการรวมกลุ่มของชุมชนอีกด้วย ซึ่งการไหลของข้อมูลแบบตัวต่อตัว มักจะเชื่อมต่อกับข่าวลือและคำพูดจากปากต่อปาก กล่าวอีกนัยได้ว่า ความถูกต้องของข้อมูลนั้น มักจะไร้ความชัดเจนและเกิดการตีความแบบลำเอียงได้

การศึกษาจากเครือข่ายแสดงให้เห็นว่า คนที่อยู่ภายในเครือข่ายที่อยู่ใกล้กันมักมีข้อมูลและเกิดการแบ่งปันการตีความหมายของข้อมูลที่ไม่แตกต่างกันมาก แม้ว่าสิ่งนี้จะช่วยเพิ่มความเข้าใจซึ่งกันและกัน แต่ก็เพิ่มความอคติ ความเข้าใจผิดในสถานการณ์ต่างๆและที่สำคัญที่สุด คือการนำไปสู่การคิดกันออกไปด้วย จากการศึกษาอารมณ์ความรู้สึกสามารถบ่งชี้ได้ว่าการชดเชย บนพื้นฐานความเข้าใจร่วมกันจะนำไปสู่ความเกลียดชังที่เพิ่มขึ้นต่อผู้ที่ถูกคิดกัน โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ถ้าการชดเชยชุมชนเชื่อมต่อกับความแค้นซึ่งรวมถึงมุมมองที่คนอื่น ๆ สามารถหรือไม่ต้องการที่จะเข้าใจนั้น สิ่งนี้จะส่งผลในการใช้ความรุนแรงที่เพิ่มขึ้นระหว่างกลุ่ม บนพื้นฐานจากความลำเอียงของข้อมูล (และความลำเอียงของความสนใจในข้อมูล) ที่เกี่ยวกับคนอื่น

ปัญหาคือสังคมสมัยใหม่ก้าวล้ำไปกว่าชุมชนและเผชิญกับภารกิจสำคัญของสังคมแทนการรวมชุมชน ซึ่งหมายความว่าภายในสังคมสมัยใหม่นั้น หลายชุมชนจะต้องมีการบูรณาการและบุคคลธรรมดาที่เป็นส่วนหนึ่งของชุมชนที่แตกต่างกันไปพร้อมๆกัน เช่น เพื่อนบ้าน หมู่บ้าน กลุ่มของเพื่อนร่วมงาน ชมรม สมาคม ฯลฯ อย่างเช่นที่ Touraine และ Giddens กล่าวว่า สังคมสมัยใหม่มักเผชิญความตึงเครียดระหว่างการรวมระบบและการกำกับดูแลซึ่งอยู่ในมือข้างหนึ่งและความแตกต่างของชุมชนอื่นๆในมืออีกข้างหนึ่ง นอกจากนี้ Elias ยังชี้ให้เห็นว่าความตึงเครียดที่เกิดขึ้นมีนัยยะจากกระบวนการรวมและการสลายตัวในแง่ที่ว่ายิ่งสังคมต่างๆรวมตัวกันเท่าไร ก็ยิ่งทำให้ชุมชนต่างๆมีแนวโน้มที่จะสลายตัวมากเท่านั้น ฯลฯ ความตึงเครียดนี้สามารถแก้ไขได้อย่างชั่วคราวผ่านทาง ลัทธิชาตินิยมสุดโต่ง อย่างที่ Anderson ชี้ให้เห็นว่าเมื่อประเทศตัวเองกลายเป็น "ชุมชนจินตนาการ" หมายความว่า การไหลของการสื่อสารและข้อมูลในสังคม มีโครงสร้างเฉกเช่นภายในชุมชน ข้อมูลและการตีความจะถูกเลือกตามหลักเพื่อเสริมสร้างความเข้าใจร่วมกัน สิ่งนี้มักจะถูกกล่าวว่าเป็นโฆษณาชวนเชื่อ อีกอย่างคือการลดลงของการติดต่อสื่อสารทางสังคมผ่านสื่อที่มีความเชี่ยวชาญสูงที่ให้บริการผู้ชมที่เฉพาะเจาะจง ในกรณีนี้มีเพียงข่าวลือท้องถิ่นเท่านั้นที่ยังคงอยู่ โดยวิธีแก้ปัญหาสองประการนี้ สามารถทำงานได้ชั่วคราวและมักจะอยู่ภายใต้เงื่อนไขทางสังคมและการเมืองที่รุนแรง

ทางออกเดียวที่สามารถแก้ปัญหานี้ได้คือการให้สื่อที่มีอยู่หลากหลายให้ข้อมูลทั้งสำหรับกลุ่มที่เฉพาะเจาะจงและชุมชนเช่นเดียวกับข้อมูลทั่วไป ส่วนใหญ่แล้วสื่อเหล่านี้ควรเข้าถึงได้ง่ายและถูกยกย่องว่าเป็นที่น่าเชื่อถือของประชาชน

โดยทั่วไปความถูกต้องของข้อมูลจะถูกประเมินจากการประเมินผลความน่าเชื่อถือของบุคคลที่ได้รับข้อมูล แต่เมื่อเป็นเรื่องของสื่อ สิ่งนี้จึงเป็นเรื่องที่ยากเพราะคนมักไม่รู้จักกันเป็นการส่วนตัว ดังนั้นความเชื่อมั่นของคนจึงขึ้นอยู่กับความสัมพันธ์ส่วนตัวที่จะต้องมีการปรับเปลี่ยนเป็นความไว้วางใจในองค์กร¹

เพื่อการบูรณาการของสังคมสมัยใหม่นั้น รัฐและเศรษฐกิจมีบทบาทชี้ขาดในการปกครอง การกำกับดูแลเศรษฐกิจ และบูรณาการจะขึ้นอยู่กับอุปสงค์และอุปทานเช่นเดียวกับการทำกำไรหรืออรรถประโยชน์เป็นเหตุผลหลัก รัฐจะขึ้นอยู่กับอำนาจทางการเมืองและการบริหารควบคุม (ระบบกฎหมาย) เป็นฐานสำหรับการปกครอง สำหรับสื่อนี้ก็หมายความว่าสื่อของรัฐจะต้องมีวิธีการบริหารกิจการบ้านเมืองที่ควบคุมและมีความชอบธรรมของอำนาจทางการเมือง ในขณะที่สื่อเศรษฐกิจจะมองในแง่ของสาธารณูปโภคและการทำกำไร ทั้งสองจึงเชื่อมต่อวิธีการเฉพาะของการ ใช้สื่อและไม่ให้ข้อมูลที่เชื่อถือได้และหลากหลายประเด็นที่กว้างไปแก่ผู้ชม โดยในกรณีที่เลวร้ายที่สุด รัฐจะใช้สื่อเพื่อโฆษณาชวนเชื่อและสร้างเศรษฐกิจ ในการเพิ่มผลกำไรด้วยการมุ่งเน้นผู้ชมโดยเฉพาะ การแก้ปัญหาของภาวะที่กลืนไม่เข้าคายไม่ออกของการควบคุมของรัฐหรือการปกครองทางเศรษฐกิจคือให้สื่อเป็นอิสระ บีบีซีและสื่อสาธารณะในประเทศเยอรมนีจึงมีความพยายามที่จะรักษาให้สื่อเป็นอิสระจากรัฐหรือการควบคุมทางการเมืองและจากความต้องการทางเศรษฐกิจ

สื่อได้รับการยกย่องว่าเป็นวิธีที่มีอิทธิพลมากและมีประสิทธิภาพสูงในการเผยแพร่ข้อมูลให้ผู้ชมเข้าใจในสิ่งที่อยู่นอกเหนือประสบการณ์ตรงของตัวเอง ยิ่งไปกว่านั้น สื่อยังสามารถตีความการเป็นไปได้จากประสบการณ์ของตัวเองอีกด้วย ดังนั้นสื่อจึงมีบทบาทสำคัญสำหรับการก่อให้เกิดประชาธิปไตยและการรวมกลุ่มของสังคมประชาธิปไตย อย่างไรก็ตามจากประสบการณ์ทางประวัติศาสตร์ในประเทศเยอรมนี มักเป็นที่รู้กันว่าสื่อสามารถมีบทบาทเป็นเครื่องมือ โฆษณาชวนเชื่อ ข้อมูลที่ผิดพลาดและการเสริมสร้างความเกลียดชังได้เช่นเดียวกัน นอกจากนี้สื่อ ควรสะท้อนสังคมและทำให้ประเด็นดังกล่าวเป็นเรื่องที่สำคัญ ซึ่งมักจะเป็นสิ่งที่ตัดสินใจไม่ได้และเป็นที่โต้แย้งกัน งานของสื่อคือการรายงานเกี่ยวกับข้อพิพาทเหล่านี้ ข้อคิดเห็นที่แตกต่างและการโต้แย้งที่เกี่ยวกับแต่ละสิ่ง/ บุคคล สื่อในสังคมประชาธิปไตยไม่ได้มีเพียงหนึ่งการตีความ หากแต่มุมมองที่แตกต่างกันจะทำให้ผู้ชมคิดเอง และสามารถพัฒนาข้อสรุปของตัวเองได้

¹ คนยังคงมีบทบาทที่สำคัญโดยเฉพาะอย่างยิ่งผู้ดำเนินรายการและโฆษณากับผู้ประกาศในรายการข่าว เนื่องด้วยเหตุที่เป็นกลาง อยู่บนพื้นฐานของความเป็นจริงและเป็นที่น่าเชื่อถือ โดยบุคคลเหล่านี้จะไม่อนุญาตให้ทำโฆษณาใดๆทั้งสิ้น

องค์กรสื่อและอาเซียน

เมื่อประชาคมอาเซียนเกิดขึ้น งานของสื่อเพื่อช่วยอำนวยความสะดวกในการบูรณาการสังคมผ่านชุมชนจะมีความเกี่ยวข้องกันมากยิ่งขึ้น ซึ่งในกรณีนี้ สื่อจะต้องเผชิญกับงานบูรณาการเพื่ออำนวยความสะดวกในการสื่อสารให้ขยายวงไปไกลกว่าสังคมแห่งชาติ ซึ่งยังคงเป็นการดำเนินงานสำหรับอนาคต แต่ยิ่งประชาคมอาเซียนมีการบูรณาการมากขึ้นเท่าไร สื่อเองก็ต้องตอบสนองการทำงานดังกล่าว เพื่อส่งมอบข้อมูลแก่ผู้รับสารถึงเหตุการณ์ต่างๆที่เกิดขึ้นในประเทศอื่นๆในภูมิภาคเท่านั้น

1. การวิเคราะห์องค์การ

ในการวิเคราะห์องค์การนั้น จะดำเนินการแบบวิธีการปัจจุบันของสถาบันนิยมแบบใหม่ (Neo-Institutionalism) ซึ่งจะรวมการวิเคราะห์องค์การภายใน โดยองค์กรต่าง ๆ นั้นจะต้องกระทำและมาอย่างถูกต้องและได้รับการยอมรับจากภายนอก ซึ่งจะรวมถึงการประเมินการกำกับดูแลสถาบันและปฏิสัมพันธ์ขององค์กร ปัญหาที่ผู้แพร่ภาพกระจายเสียงจะต้องเผชิญมีความคล้ายคลึงกัน นั่นคือการแข่งขันกับสื่ออื่นๆ เช่น อินเทอร์เน็ต ฯลฯ ในขณะที่รายการให้ความบันเทิงมี การจัดการโดยองค์กรข้ามชาติที่พัฒนารูปแบบสำหรับเกมโชว์ ฯลฯ และการผลิตภาพยนตร์ชุดก็ยังมีจำนวนค่อนข้างมากที่ยังคงผลิตในประเทศ

สืบเนื่องจากการที่อุตสาหกรรมบันเทิงมีลักษณะแบบข้ามชาติ ผู้กระจายภาพเสียงจึงต้องมีการปฏิสัมพันธ์มากขึ้นกับองค์กรต่างๆ กล่าวคือรูปแบบการวิเคราะห์เครือข่ายขององค์กร ที่เกี่ยวข้องกับการกระจายเสียงเป็นสิ่งที่เป็นและ การที่สถาบันสามารถพัฒนาภายในเครือข่ายได้นี้ เป็นวิธีการหนึ่งในการสื่อสารระหว่างองค์กรต่างๆ นอกจากนั้นยังสามารถวิเคราะห์สมาชิกร่วม ขององค์กรอื่นๆจากการเข้าร่วมการประชุมนานาชาติได้ นอกเหนือจากการวิเคราะห์อย่างเป็นทางการจาก องค์กรทั้งหมดที่เกี่ยวข้องในการกระจายเสียงอีกด้วย

ข้อบ่งชี้สำหรับสถาบันในการควบคุมการปฏิสัมพันธ์ระหว่างองค์กร สามารถระบุผ่านการวิเคราะห์ว่าทกรรมของ โสมเพนนั้นๆได้ อย่างที่ว่าจะอะไรคือข้อตกลงและเงื่อนไขที่องค์กรจะใช้ และนำไปใช้ อะไรคือนโยบายและวิสัยทัศน์ของ พวกเขาในอนาคต ฯลฯ โดยสถาบันเหล่านี้ต้องรวมเข้ากับ โครงสร้างองค์กรของผู้แพร่ภาพกระจายเสียงที่นำไปสู่ฐานที่ คล้ายคลึงกัน (Isomorphism) ในแง่ของความเหมือนระหว่างองค์กร ถึงแม้ว่าจะอยู่ในวัฒนธรรมที่แตกต่างกัน ดังนั้นหัวข้อหลักและประเด็นปัจจุบัน ที่สำคัญในเวทีการประชุมนานาชาติจึงสามารถนำมาเป็นตัวอย่างอีกทางหนึ่งได้เช่นเดียวกัน

ในช่วงเวลาที่ผ่านมา “การวิเคราะห์องค์การ” มีการดำเนินการศึกษาอยู่ในหลายพื้นที่ แต่ยังถือว่าหายากในภูมิภาค เอเชียตะวันออกเฉียงใต้ ยิ่งการศึกษาที่เกี่ยวข้องกับผู้แพร่ภาพกระจายเสียง นั้นยังไม่เคยถูกศึกษามาก่อน แม้ว่าการศึกษานี้ สามารถให้ข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับพลวัตขององค์กรได้เป็นอย่างมากก็ตาม

เครื่องมือระเบียบแบบแผนจากการวิเคราะห์เครือข่ายจะถูกนำมาใช้ โดยข้อมูลที่เก็บรวบรวมจะประกอบไปด้วย ข้อมูลทฤษฎีจากโครงสร้างขององค์กรและการมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างองค์กร (ไม่เฉพาะแค่สื่อ แต่รวมไปถึงองค์กรอื่นๆ เช่นเดียวกัน) นอกจากนี้แผนภาพขององค์กรยังสามารถให้ข้อมูลได้ด้วย ผ่านการมีส่วนร่วมในการประชุมระหว่างประเทศ (ซึ่งจะมีการประชุมที่เกี่ยวข้องดังกล่าวอยู่ 3 แห่ง ในช่วงฤดูร้อนปี ค.ศ. 2013) โดยจะสามารถประเมินความเชื่อมโยง

ระหว่างบุคคลและองค์กรตลอดจนหัวข้ออื่นๆได้ นอกจากนี้ การประชุมดังกล่าวยังเป็นการเตรียมพื้นฐานสำหรับการสัมภาษณ์ข้อมูลที่สำคัญต่างๆจากผู้ถูกสัมภาษณ์อีกด้วย

การประชุมนานาชาติที่คัดเลือกแล้ว มีรายนามต่อไปนี้

26-31 พฤษภาคม 2556	Asia Media Summit (AMS) 2013 จัดโดย AIBD ซึ่งมี Ministry of Communication and Information Technology (MCIT) เป็นเจ้าภาพร่วมกับ Provincial and Local Governments โดยจัดที่ Manado, Indonesia. ข้อมูลเพิ่มเติม: http://www.aibd.org.my/sites/default/files/AMS%202013_131212.pdf
--------------------	---

2. การควบคุมเนื้อหาและนโยบาย

ในแต่ละประเทศจะมีกฎระเบียบของเนื้อหาที่ชัดเจน โดยมีบางส่วนที่ใกล้เคียงกับการวิเคราะห์องค์การที่มีคำถามเกิดขึ้นว่ามีสัมพันธที่คล้ายคลึงกัน (Isomorphism) เกี่ยวข้องด้วยหรือไม่ คำถามหลักคืออะไรคือกรอบทางกฎหมายที่ขึ้นอยู่กับเนื้อหาที่ถูกควบคุมอยู่ การศึกษานี้จึงกระทำตามวิธีส่วนใหญ่ที่จะเน้นที่นโยบายและกฎระเบียบของกฎหมาย

3. การวิเคราะห์เนื้อหา

ปัญหาสำคัญคือเนื้อหา แต่การวิเคราะห์เนื้อหาที่แท้จริงจะใช้เวลาอย่างมาก ทั้งยังต้องใช้ความพยายามเป็นอย่างสูง ดังนั้นหลังจากการอภิปรายร่วมกัน คณะผู้ทำงานจึงตัดสินใจที่จะมุ่งเน้นเกี่ยวกับการศึกษาเชิงลึกมากกว่าการศึกษาข้อมูลในวงที่กว้างแต่ตื้นเขิน อาทิ การวิเคราะห์เนื้อหาจะมุ่งเน้นไปที่รายการข่าวของสถานีและผู้ให้บริการที่มีความเกี่ยวข้องมากที่สุด ข้อมูลทั้งหมดในแต่ละประเทศจะถูกรวบรวมในช่วงระยะเวลาเดียวกัน เป็นเวลาหนึ่งสัปดาห์ เพื่อเป็นตัวอย่าง (และจะถอดรหัสจากสมุคตรหัสชุดเดียวกัน ซึ่งจะช่วยในการระบุความคล้ายคลึงและความแตกต่างข้ามมาจากแต่ละพรมแดนรัฐ (สมุคตรหัสอยู่ในภาคผนวก)

4. การคัดเลือกประเทศ

การศึกษาจะมุ่งเน้นไปที่ 4 ประเทศ คือ ประเทศไทย ประเทศมาเลเซีย ประเทศอินโดนีเซียและประเทศพม่า ในการคัดเลือกดังกล่าวจะพบว่าประเทศมาเลเซียและประเทศอินโดนีเซีย มีความใกล้เคียงทางวัฒนธรรมอยู่มาก เหตุผลหนึ่งเกิดจากการใช้ภาษาที่คล้ายคลึงกัน จึงทำให้คนอินโดนีเซียสามารถเข้าใจรายการต่างๆในประเทศมาเลเซียได้ นอกจากนี้

การที่ประเทศไทย และพม่า นับถือศาสนาพุทธนิกายเถรวาท จึงทำให้สองประเทศดังกล่าวมีความ คล้ายคลึงทางวัฒนธรรม เช่นเดียวกัน แม้ว่าระบบทางการเมืองและระดับของการพัฒนายังมีความแตกต่างกันอยู่มากก็ตาม ซึ่งถึงแม้จะพบความ คล้ายคลึงกันของการอพยพแรงงานและความเหมือนกันทางวัฒนธรรมของชนกลุ่มน้อยบริเวณชายแดนพม่า โดยเฉพาะอย่างยิ่งกลุ่มฉาน (Shan) และสถานการณ์ที่คล้ายคลึงกันนี้ก็ยิ่งปรากฏกับประเทศมาเลเซียและ ประเทศอินโดนีเซียก็ตาม แต่ ทั้งนี้ประเทศต่างๆทั้งหมดนี้ ก็ยังมีความแตกต่างมากพอที่จะก่อให้เกิด การเปรียบเทียบระหว่างกัน

ในฐานะที่ประเทศพม่าขณะนี้เริ่มดำเนินหลักสูตรการปฏิรูปที่ประกอบไปด้วยสี่ จึงเกิดคำถามที่ว่าประเทศพม่า จะนำตัวอย่างมาจากไหน? ซึ่งประเทศไทยในฐานะที่เป็นประเทศเพื่อนบ้านที่ไม่ได้มี ผลประโยชน์ในทางครอบงำ สามารถ เป็นตัวอย่างให้แก่ประเทศพม่าได้อย่างน้อยสองสามประเด็นด้วยกัน

นอกจากความคล้ายคลึงกันทางวัฒนธรรมเหล่านี้จะส่งผลทางประวัติศาสตร์ในแต่ละประเทศอยู่ไม่น้อย เรายังคง พบความคล้ายคลึงกันในด้านอื่นๆ อาทิ ประเทศมาเลเซียและประเทศไทยเป็นประเทศที่มีการพัฒนาทางเศรษฐกิจมากที่สุดในภูมิภาค ประเทศอินโดนีเซียและประเทศพม่ายังเป็นประเทศที่มีความหลากหลายทางวัฒนธรรมขนาดใหญ่ที่ยังมีจำนวน ชนกลุ่มน้อยชาวพื้นเมืองอยู่มากมายเช่นเดียวกัน

ประเทศอินโดนีเซีย

สื่อแพร่ภาพกระจายเสียงในประเทศอินโดนีเซีย

วิทยุ

วิทยุเป็นสื่อที่สำคัญมากที่สุดในประเทศอินโดนีเซีย ผู้คนจะได้ยินเสียงจากวิทยุในตลาด หมู่บ้าน นาข้าวและในรถมินิบัส สถานีวิทยุแห่งชาติ คือ Radio Republik Indonesia (RRI) ก่อตั้งขึ้นในเดือนสิงหาคม ค.ศ. 1945 ซึ่งเป็นเวลาเกือบจะทันทีหลังจากที่ได้รับอิสรภาพ ในระหว่างสงครามโลกครั้งที่สอง กองกำลังญี่ปุ่นใช้วิทยุเป็นเครื่องมือหลักในการโฆษณาชวนเชื่อที่สำคัญและบุคคลสำคัญอย่าง Sukarno และ Mohammad Hatta ผู้ที่กำลังจะมีความโดดเด่นในเรื่องของการสร้างชาติยังถูกกล่าวถึง ทำให้เป็นข้อที่ติดหูเกือบทุกๆ คราวเรือนในหมู่บ้าน

หนึ่งในภารกิจแรกของ RRI ก็คือการกระตุ้นให้คนอินโดนีเซียลุกขึ้นมาต่อสู้ ภายหลังจากที่ทหารดัตช์บุกสาธารณรัฐใหม่ การต่อสู้เพื่อเสรีภาพนี้ใช้ระยะเวลาสี่ปี ในยุค 2000 แรกเริ่มนั้น RRI มีสำนักงานใหญ่อยู่ในกรุงจาการ์ตา ซึ่งมีสถานีถ่ายทอดที่สำคัญใน Medan (เกาะสุมาตรา) Yogyakarta (เกาะชวา) Banjarmasin (กาลิมันตัน) Makassar (สุลาเวสี) และ Jayapura (ปาปัวตะวันตก) ซึ่งในปี ค.ศ. 2002 นั้น RRI มีสถานีทั้งหมด 53 สถานี มีพนักงานประมาณ 8,500 คน โดยโปรแกรมต่างประเทศของ RRI ซึ่งก็คือ Voice of Indonesia ออกอากาศทั้งหมดสิบภาษา ได้แก่ อินโดนีเซีย อาหรับ มาเลย์ จีนกลาง ไทย ญี่ปุ่น สเปน เยอรมัน อังกฤษและฝรั่งเศส บริษัทวิทยุของเอกชนดำเนินงานมาตั้งแต่ ค.ศ. 1966 ซึ่งถูกแนะนำให้มียุทธศาสตร์ที่ให้ข้อมูลต่างๆ การศึกษาและวัฒนธรรมในการออกอากาศด้วย อย่างไรก็ตามบริษัทเหล่านี้ไม่จำเป็นต้องรายงานข่าวที่ผลิตโดย RRI

ในช่วงการปกครองภายใต้ซูฮาร์โต สถานีวิทยุถูกร้องขอให้รายงานข่าวจากรัฐ การทำข่าวที่เป็นอิสระจึงถูกห้ามโดยสมาคมเจ้าของสถานีวิทยุที่มีลูกสาวของซูฮาร์โตเป็นผู้นำและได้ให้ใบอนุญาตการแพร่ภาพแก่พรรค ซึ่งภายในสองปีหลังจากการล่มสลายของรัฐบาลซูฮาร์โต ในปี ค.ศ. 1998 มีจำนวนสถานีวิทยุอิสระเพิ่มขึ้นมากกว่าร้อยละ 30 จากแต่เดิมประมาณ 750 สถานี จนกระทั่งมีมากกว่า 1,000 สถานี ซึ่งนักข่าวผู้ประกาศและผู้จัดการสถานีจำนวนมากต้องเรียนรู้อาชีพ ซึ่งรายการข่าววิทยุในเชิงลึกหรือรายงานข่าวทางวิทยุที่เป็นการสืบสวนยังหาได้ยากในประเทศอินโดนีเซีย เพื่อสนับสนุนคุณภาพโดยรวมของข่าวและข้อมูล จึงเกิด Internews (องค์การระหว่างประเทศที่ได้รับการสนับสนุนจาก ประเทศสหรัฐอเมริกา ในการให้ความช่วยเหลือเกี่ยวกับประสบการณ์การถ่ายทอด) ซึ่งผลิตรายการวิทยุประจำสัปดาห์สามรายการ

และกระจายผ่านทางเครือข่ายของสถานีพันธมิตร ซึ่งตั้งแต่เดือนมิถุนายน ค.ศ. 2000 RRI มีการเปลี่ยนแปลงสถานภาพจาก วิทยุซึ่งรัฐบาลเป็นเจ้าของกลายเป็นบริษัทแพร่ภาพสาธารณะ(BUNM) โดยพระราชกฤษฎีกาจากประธานาธิบดี

โทรทัศน์

ประวัติศาสตร์โทรทัศน์ของประเทศอินโดนีเซีย แสดงให้เห็นถึงสื่อที่ค้นหาทางของตนเอง จากช่องที่เป็นทางการ ที่ผูกขาดของรัฐแต่เพียงช่องเดียว กลายเป็นช่องเชิงพาณิชย์ที่หลากหลาย รวมไปถึงช่วงเวลาที่การโฆษณาเป็นสิ่งต้องห้ามที่ จัดกับค่านิยมแบบดั้งเดิม โดย Televisi Republik Indonesia (TVRI) เริ่มดำเนินการ ในปี ค.ศ. 1964 และยังคงเป็นผู้ที่มี บทบาทสำคัญ ถึงแม้จะมีการเจริญเติบโตของโทรทัศน์เชิงพาณิชย์ เนื่องจากการผูกขาดที่ยาวนานในการกิจส่งเสริมมุมมอง ที่เป็นทางการยังคงอยู่ในสภาวะของความชะงักงัน รัฐบาลอินโดนีเซียยอมรับในช่วงแรกถึงความสำคัญของโทรทัศน์ว่าเป็น เครื่องมือทางนโยบายและส่งเสริมความสามัคคีของชาติสำหรับประเทศที่เป็นหมู่เกาะเหล่านี้ ความเข้าใจดังนี้จึง ขับเคลื่อน รายการเพื่อให้มีโทรทัศน์ฟรี ไปยังทุกๆหมู่บ้านและสามารถเข้าถึงทั่วประเทศ ซึ่งในปี ค.ศ. 1974 ประเทศอินโดนีเซียเปิดตัว ดาวเทียมสื่อสาร Palapa (เป็นภาษาสันสกฤตแปลว่าความเป็นเอกภาพ) ขึ้นมา

TVRI มักเกิดอุปสรรคขึ้นเสมอๆจากงบประมาณที่น้อยและสถานการณ์ของงบประมาณที่เข้มงวดมากยิ่งขึ้นในปี ค.ศ. 1981 เมื่อฝ่ายบริหารห้ามโทรทัศน์ให้มีการโฆษณา และสิ่งเหล่านี้คือการตอบสนองต่อผลกระทบจากการโฆษณา (จาก ตะวันตก ความเป็นเมืองและการมุ่งเน้นผู้บริโภค) ที่ส่งผลต่อชีวิตในหมู่บ้าน

สถานีโทรทัศน์เชิงพาณิชย์สถานีแรกของอินโดนีเซีย คือ สถานี Rajawali Citra Televisi Indonesia (RCTI) ซึ่งเริ่ม ดำเนินการในเดือนมีนาคม ค.ศ. 1988 โดยเริ่มออกอากาศครั้งแรกในกรุงจาการ์ตา แต่ต่อมาได้เผยแพร่ไปทั่วประเทศ และ แน่นนอนว่าการโฆษณาถือเป็นกระดูกสันหลังที่สำคัญในการดำรงอยู่ของสถานี การลงทุนร่วมกันของบริษัทในประเทศและ ตลาดผู้บริโภคขนาดใหญ่ มีการเพิ่มงบประมาณในการโฆษณาทางโทรทัศน์ โดยแหล่งที่มาของข่าวที่ต้องตามกฎหมาย ยังคงเป็น TVRI, RCTI และผู้ประกาศเอกชน สร้างสิ่งที่เรียกว่า “รายการข้อมูล” ซึ่งกฎหมายออกอากาศ ค.ศ. 1996 ทำให้ รายการข่าวดังกล่าวถูกต้องตามกฎหมาย โดย RCTI ดำเนินรายการประจำวันอยู่หลายรายการ อาทิ Morning Nuances, News at Noon, Throughout Indonesia และ Evening Bulletin ซึ่งรายการข่าวเหล่านี้ ต้องแข่งขันกันเองเพื่อโฆษณา ทำให้เกิด ค่านิยมของความบันเทิงสูงกว่า TVRI

ไม่กี่ปีต่อมา Surya Citra Television (SCTV) เริ่มทำการและมีสถานีหลักอยู่ที่กรุงจาการ์ตา โดยรายการข่าวมุ่งเน้น ที่ข่าวระดับชาติและมีข่าวต่างประเทศอยู่ประมาณร้อยละ 10 โดยในเดือนสิงหาคม ค.ศ. 1990 สถานีเอกชนที่สามได้รับ ใบอนุญาตด้วยเงื่อนไขที่ต้องมุ่งเน้นไปที่การศึกษา สถานีนี้คือ Televisi Pendidikan Indonesia (TPI) โดยร่วมมือกับ TVRI

อย่างแพร่หลาย ซึ่งบางส่วนของรายได้จากการโฆษณาจะส่งต่อไปยัง TVRI ต่อมาสถานีเชิงพาณิชย์ที่สี่ที่ได้รับใบอนุญาตในปี ค.ศ. 1993 คือ Andalas Televisi (Anteve, ANTV) โดยพยายามที่จะสร้างแนวทางของตัวเองทางข่าว กีฬา และดนตรี และเข้าถึงกลุ่มผู้ชมที่มีขนาดเล็กกว่าที่อื่น ถัดมา INDOSIAR เป็นสถานีใหม่ในปี ค.ศ. 1995 และประสบความสำเร็จอย่างมากในการเข้าถึงส่วนแบ่งของผู้ชม และเนื่องจากการแข่งขันที่เข้มข้นของสถานีเหล่านี้ ความคล้อยคลึงกันจึงหาได้ค่อนข้างยาก

สถานีเอกชนทั้งห้าของอินโดนีเซีย ซึ่งอยู่ที่ยาการ์ตาเป็นหลัก ได้แก่ SCTV, RCTI, INDOSIAR, Anteve และ TPI มีความเชื่อมโยงกับครอบครัวของซูฮาร์โต ถึงแม้จะมีความสัมพันธ์ในครอบครัว การเปิดกว้างแบบใหม่นี้ได้สร้างรายการที่มีความหึงเหิม แม้กระทั่งก่อนที่ซูฮาร์โตจะก้าวลงมาจากอำนาจ หลังจากนั้นสถานีนำเสนอรายงานข่าว การตรวจสอบและการพุดคุยทางการเมืองที่ไม่เคยมีมาก่อนหลังจากการจัดระเบียบใหม่ ช่องโทรทัศน์ข่าวทุกช่อง โทรทัศน์แม่โทร เกิดขึ้นในกรุงจาการ์ตาในเดือนพฤศจิกายน ค.ศ. 2000 นอกจากรายการในภาษาอินโดนีเซียแล้ว ยังมีในภาษาจีนกลางสะท้อนให้เห็นถึงการผ่อนคลายข้อจำกัดในภาษาจีนและสื่อทางวัฒนธรรม

สื่อข่าวอิเล็กทรอนิกส์

ก่อนปี ค.ศ. 1994 การเข้าถึงอินเทอร์เน็ตถูกจำกัดเฉพาะในมหาวิทยาลัยบางแห่ง สถาบันการวิจัยและสถานที่ทำงานของรัฐบาล โดยในช่วงปลายปี ค.ศ. 1994 Indonet ซึ่งเป็นผู้ให้บริการอินเทอร์เน็ต (Internet Service Provider: ISP) เชิงพาณิชย์แห่งแรกก่อตั้งขึ้นและภายในปี ค.ศ. 1997 นั้น มีผู้ให้บริการอินเทอร์เน็ตจำนวน 41 แห่ง ที่ได้รับใบอนุญาต ถึงแม้ว่าทุกแห่งจะไม่ได้ให้บริการก็ตาม ซึ่งการเจริญเติบโตอย่างรวดเร็วของผู้ให้บริการอินเทอร์เน็ตเกิดจากนโยบายของรัฐบาลที่ส่งเสริมให้เกิดขึ้น

สื่อข่าวอิเล็กทรอนิกส์ยังอยู่ในช่วงแรกๆ เมื่อโอกาสเข้ามาทดสอบแบบในทางเฉพาะ โดยในปี ค.ศ. 1994 Tempo ซึ่งเป็นนิตยสารข่าวชื่อดัง ถูกเพิกถอนใบอนุญาตในการตีพิมพ์เผยแพร่โดยรัฐบาล โดย Tempo รายงานเกี่ยวกับการโต้เถียงเรื่องการซื้อเรือรบเยอรมันตะวันออกที่ออกประจำการแล้ว โดยนิตยสารเองไม่มีโอกาสที่จะปกป้องตัวเอง โดยเหตุการณ์เกิดขึ้นอย่างกะทันหันและถึงแม้ Tempo จะชนะอุทธรณ์ แต่ก็สุดท้ายทำให้นิตยสารหมดความหวังในการตีพิมพ์เผยแพร่ต่อไป

ไม่ถึงหนึ่งปีถัดมา Tempo เปิดสำนักพิมพ์อิเล็กทรอนิกส์ชื่อว่า TEMPO Interaktif โดยไร้ซึ่งปฏิกิริยาตอบสนองอย่างเป็นทางการจากรัฐบาล ยกเว้นว่ารัฐมนตรีว่าการกระทรวงเทคโนโลยีสารสนเทศ ที่กล่าวเมื่อครั้งที่ถูกถามเกี่ยวกับเรื่องนี้ในการให้สัมภาษณ์ โดยตอบว่าบุคคลและองค์กรในประเทศอินโดนีเซียมีอิสระที่จะตั้งขึ้นเว็บไซต์เพื่อส่งเสริมกิจกรรมของพวกเขาเอง เนื่องจากกฎหมายไม่จำเป็นต้องออกใบอนุญาตให้แก่เว็บไซต์ข่าวอินเทอร์เน็ต ซึ่งสิ่งที่เขาพูดค่อนข้างเป็นความจริง

TEMPO Interaktif กลายเป็นเว็บไซต์ยอดนิยมอย่างรวดเร็วและกลายเป็นเว็บสิ่งพิมพ์ของอินโดนีเซียที่ผู้คนเข้าไปชมมากที่สุด นักเรียนที่กล้าเสี่ยงดาวน์โหลดนิตยสาร คัดลอกและขายในรูปแบบหนังสือ และเนื่องจากใบอนุญาตไม่ได้เป็นสิ่งที่ต้องการสำหรับการพิมพ์หนังสือ Tempo จึงตอบสนองโดยการออกสิ่งพิมพ์ในรูปแบบหนังสือทุกๆ สามเดือน ซึ่งได้รับการตอบรับจากผู้อ่านที่ไม่มีอินเทอร์เน็ต

โดยไม่ปรากฏการสำรวจครอบคลุมที่มีอยู่ที่ให้รายละเอียดของผู้ใช้สื่อข่าวอิเล็กทรอนิกส์ แต่จากการสำรวจที่ดำเนินการโดย TEMPO Interaktif ระบุว่าผู้อ่านเป็นชายและชนชั้นกลาง อายุเฉลี่ยของผู้อ่านอยู่ที่ 27 ปี ซึ่งเข้ามาชมเว็บไซต์จากคอมพิวเตอร์สำนักงาน Tempo เป็นวารสารรายสัปดาห์ที่เกิดอีกครั้งในเดือนตุลาคมปีค.ศ. 1998 หลังจากถูกจำกัดใบอนุญาต

สำหรับเว็บไซต์ยอดนิยมสำหรับชาวนั้น จะให้บริการหลายอย่าง เช่น อีเมลและการช้อปปิ้งออนไลน์ อาทิ Astaga.com และ Detik.com ซึ่งก่อตั้งเมื่อวันที่ 1 กรกฎาคม ค.ศ. 1998 โดย Detik.com เป็นผู้บุกเบิกแห่งแรกของอินโดนีเซียในการเป็นสื่ออิเล็กทรอนิกส์ที่รายงานข่าวทันการณ์ทุกๆ ชั่วโมง หนึ่งปีครึ่งต่อมา จากรายได้สะสมของการโฆษณาและเงินทุนต่างประเทศ จึงเริ่มให้บริการอย่างอื่น เช่น สารบบ ห้องแชทและอีเมล ในขณะเดียวกันนักลงทุนต่างประเทศอื่นๆ ได้ตั้งค่าการทำงานที่คล้ายกัน และเมื่อ Astaga.com เปิดตัว พนักงานจำนวนมากมาจากรายได้ที่มีชื่อเสียง ซึ่งจ่ายรายได้น้อยกว่ามาก ผลกระทบจำนวนมากของ เงินทุนต่างประเทศจึงยังคงมีผลบังคับใช้ที่น่าจับตามอง

สถานีวิทยุและโทรทัศน์ ในประเทศอินโดนีเซีย

เมื่อใกล้ศตวรรษที่ยี่สิบ จึงเห็นการเปลี่ยนแปลงที่ลึกซึ้งของอุตสาหกรรมกระจายเสียงในประเทศอินโดนีเซีย โดยอุตสาหกรรมสื่ออินโดนีเซียก้าวผ่านการเปลี่ยนแปลงที่สำคัญภายใต้ระบอบการปกครองใหม่ (ค.ศ. 1966 - 1998) และต่อไป ตัวแทน การเปลี่ยนแปลงหลักคือเครือข่ายทั้งหมดของระบบทุนนิยมอุตสาหกรรมในระดับโลก ระดับชาติ และระดับท้องถิ่น ตามการสำรวจของสำนักสถิติปีค.ศ. 1995 นั้น อินโดนีเซียมีชุดโทรทัศน์เกือบ 20 ล้านชุดและเครื่องรับวิทยุมากกว่า 30 ล้าน ลองสมมติว่าชุดโทรทัศน์แต่ละชุดจะมีผู้ชม 8 คน ดังนั้นจะมีส่วนแบ่งผู้ชมรวม 160 ล้านหรือเกือบ 80 % ของประชากร 200 ล้านคน ซึ่งเกิดขึ้นกับวิทยุเช่นเดียวกันที่มีส่วนแบ่งผู้ฟังที่ 5 คน ต่อวิทยุเครื่องหนึ่ง ซึ่งจะรวมมีผู้ฟัง 150 ล้านคน โดยส่วนแบ่งผู้ฟังน่าจะสูงขึ้นในสื่ออิเล็กทรอนิกส์ เมื่อเทียบกับสื่อสิ่งพิมพ์ โดยบริการการแพร่ภาพสาธารณะรวมไปถึง Radio Republik Indonesia (RRI), Television Republik Indonesia และบริการการแพร่ภาพสาธารณะท้องถิ่นที่

กระทำเสมือนเป็นสื่อที่ดีของข้อมูล การศึกษา และความบันเทิง ที่สามารถเข้าถึงทุกชนชั้นของสังคม อินโดนีเซีย เพื่อสะท้อนให้เห็นถึงอัตลักษณ์ประจำชาติและวัฒนธรรม และส่วนที่สำคัญที่สุดคือการเสริมสร้างความสมบูรณ์แห่งชาติ

การแพร่ภาพบริการสาธารณะในประเทศอินโดนีเซียค่อนข้างสำคัญในทุกวันนี้เพราะในปัจจุบัน คนอินโดนีเซียต้องการอิสระในทุกๆด้านของการใช้ชีวิต โดยบางองค์กรพัฒนาเอกชน (NGO) ที่ทำงานการแพร่ภาพยืนยันที่จะปฏิรูปสถานะของ Radio Republik Indonesia (RRI) และ Televisi Republik Indonesia โดยได้รับการสนับสนุนจากการแพร่ภาพกระจายเสียงภาคเอกชนและสื่อมวลชน ที่ได้รับความกดดันจากการควบคุมภายใต้ระบอบการปกครองใหม่ ซึ่งจะควบคุมและห้ามการเสนอข่าวผ่านการผูกขาด การเปลี่ยนแปลงนี้ทำให้เกิดผลกระทบต่อสถาบันทางโครงสร้าง หากแต่ไม่มากนัก โดยความเป็นจริง คือตลอดช่วงเวลาสามปีในฐานะของการแพร่ภาพสาธารณะ ทั้ง Radio Republik Indonesia และ Televisi Republik Indonesia ไม่ได้กำหนดสถานะ ดังนั้นการอธิบายวิสัยทัศน์และการกิจจึงไม่เกิดขึ้นในการดำเนินงาน

โทรทัศน์ในประเทศอินโดนีเซียเกิดขึ้นเป็นครั้งแรกอย่างเป็นทางการในปี ค.ศ. 1962 พร้อมกับการฉลองครบรอบปีที่ 17 ของความเป็นเอกราชและการถ่ายทอดสดการแข่งขันกีฬาเอเชียนเกมส์ ครั้งที่ 4 จากสนามกีฬา Gelora Bung Karno ใน Senayan เมืองจาการ์ตา โดย TVRI เป็นสถานีโทรทัศน์แรกในอินโดนีเซีย ซึ่งพยายามออกอากาศรายการที่ส่งเสริมภาพพจน์ของประเทศและมีรายการระดับนานาชาติที่ส่งเสริมการพัฒนาของชีวิตของผู้คนในประเทศ

หลายปีที่ผ่านมา Radio Republik Indonesia (RRI) ซึ่งก่อตั้งเมื่อวันที่ 11 กันยายน ค.ศ. 1945 และ Televisi Republik Indonesia ที่ก่อตั้งเมื่อวันที่ 24 สิงหาคม ค.ศ.1962 ได้ให้บริการแก่สาธารณะและรัฐบาล ในการให้ข้อมูลผ่านการออกอากาศทั่วประเทศอินโดนีเซีย

การเกิดขึ้นของความหลากหลายของสถานีทั้งที่เป็นสถานีหลักและในท้องถิ่น เป็นเพราะธรรมชาติของประเทศอินโดนีเซีย ซึ่งมีเกาะมากกว่า 17,000 เกาะ ที่กระจายไปทั่ว แต่เกาะที่สำคัญคือเกาะสุมาตราและเกาะชวา ซึ่งเป็นหัวใจของสาธารณรัฐอินโดนีเซีย โดยมีประชากรประมาณ 200 ล้านคนและมีภาษาและภาษาถิ่น 588 ภาษา ซึ่งเชื้อชาติและสีผิวของประชากรถูกเสริมให้เข้มข้นด้วยผู้ที่มานับถือ ทั้ง ชาวดัตช์ ชาวจีน และชาวอังกฤษ โดยชาวดัตช์มาอยู่ยาวนานที่สุดเป็นระยะเวลา 300 ปี ภายหลังที่ชาวดัตช์ออกไป เกิดสงครามประปรายเพื่อให้ได้มาซึ่งอำนาจอและ Soekarno กลายเป็นประธานาธิบดีคนแรก ตามด้วย Soeharto และในช่วงระยะเวลาของ Soeharto และภายหลัง Soeharto นั้น กองทัพได้เสริมการรักษาความปลอดภัยให้แก่ประเทศและดำเนินการปกครองรัฐและประชาชน ซึ่งรวมไปถึงการควบคุมสื่อด้วย

สถานีโทรทัศน์หลักสองสถานี ที่เก่าแก่ที่สุดในประเทศอินโดนีเซีย ซึ่งได้ทำหน้าที่ให้แก่วิทยุและสาธารณะได้แก่ Radio Republik Indonesia (RRI) (1945) และ Televisi Republik Indonesia (1962) โดยวิสัยทัศน์ของ Radio Republik Indonesia คือ “ความเป็นอิสระ ความเป็นกลาง สามารถปกครองตนเองและเป็นผู้ประกาศข่าวบริการสาธารณะที่มีความ

เป็นมืออาชีพ” โดยมีพันธกิจ (1) ดำเนินการควบคุมทางสังคม (2) พัฒนาอัตลักษณ์ประจำชาติและวัฒนธรรม (3) ให้บริการข้อมูลทางการศึกษาและความบันเทิงให้ประชาชนทุกระดับในประเทศอินโดนีเซีย (4) สนับสนุนการดำเนินการขอ ความร่วมมือและความเข้าใจร่วมกันกับประเทศอื่นๆในระดับภูมิภาคและระหว่างประเทศ (5) เสริมสร้างการกรองข่าวระดับชาติ และผลักดันการพัฒนาสังคมให้ได้รับข้อมูล ตามกฎหมายและสิทธิมนุษยชน และ (7) พัฒนาความสามัคคีของชาติและสหภาพ ในขณะที่วิสัยทัศน์ของ Televisi Republik Indonesia คือ “เป็น สถานีโทรทัศน์ที่มีรากฝังอยู่ในวัฒนธรรมของชาติ และรักษาความเป็นเอกภาพของชาติและสหภาพ” โดยมีพันธกิจ (1) เป็นสื่อกลางในการติดต่อสื่อสารในเรื่องที่เกี่ยวกับชาติ โดยมีฐานอยู่ที่ความเป็นหนึ่งเดียวของชาติและสหภาพ (2) เพื่อให้ข้อมูลที่น่าเชื่อถือและความบันเทิงที่เหมาะสม

ในวันนี้ ทั้ง TVRI และ RRI เป็นสถานีที่มีความเป็นสถาบัน ซึ่งสนับสนุนภาพของประเทศอินโดนีเซีย และ จัดลำดับความสำคัญของการออกอากาศ โดยนำเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในประเทศและระหว่างประเทศมารายงานในประเทศ และส่งเสริมความเป็นอยู่ที่ดีของพลเมือง โดย RRI และ TVRI ที่ครอบคลุมทั่วประเทศนั้น ประกอบด้วยสถานีหลักและ สถานีท้องถิ่น มีความเป็นอิสระ เป็นกลางและไม่ได้เป็นเชิงพาณิชย์ โดยรับผิดชอบในการให้บริการข้อมูล การศึกษา ความบันเทิงที่มีคุณภาพ การรักษาพันธะทางสังคม การรักษาวัฒนธรรมของชาติ เพื่อประโยชน์แก่ผลประโยชน์ของ ประชาชน โดยสถาบันแพร่ภาพสาธารณะท้องถิ่น จัดตั้งขึ้นโดยรัฐบาลท้องถิ่น ดำเนินการถ่ายทอดวิทยุหรือโทรทัศน์ กระจายเสียง ที่เป็นอิสระ เป็นกลาง ไม่ใช่เชิงพาณิชย์ และทำหน้าที่ในการให้บริการเพื่อประโยชน์ของประชาชน โดยใช้ระบบการกระจายเสียงที่เป็นเครือข่ายกับ RRI หรือ TVRI โดยในการออกอากาศครั้งแรกนั้น TVRI ออกอากาศเป็นสีดำและ สีขาว และมีคำขวัญว่า “Makin Dekat DI Hati” (ใกล้หัวใจมากขึ้น)

การแพร่ภาพกระจายเสียงในประเทศอินโดนีเซียทำงานบนระบบของสถานีเครือข่ายที่ควบคุมระหว่าง การถ่ายทอดโปรแกรมการออกอากาศระหว่างสถาบันกระจายเสียงต่างๆ โดยสถานีกระจายเสียงท้องถิ่นจัดตั้งขึ้นในพื้นที่เฉพาะ เพื่อให้สามารถมีสตูดิโอและอุปกรณ์เครื่องส่งสัญญาณของตัวเอง การจัดการถ่ายทอดสัญญาณจะให้บริการในการส่ง โปรแกรมออกอากาศครอบคลุมพื้นที่ต่างๆ รายการท้องถิ่นจะมีเนื้อหาในพื้นที่ที่เป็นท้องถิ่นในบริเวณนั้นๆ พื้นที่ปกคลุม ในการออกอากาศของ RRI และ TVRI ได้แก่ สถานีท้องถิ่นของ RRI 59 สถานี สถานีถ่ายทอดของ RRI 148 สถานี สถานีท้องถิ่นของ TVRI 24 สถานี สถานีถ่ายทอดของ TVRI 376 สถานี โดยเดือนกรกฎาคม 2007 โทรทัศน์ฟรีออกอากาศดังที่ แสดงในตาราง ก)

ตาราง ก)

สถานี	เจ้าของ
Television Republik Indonesia (TVRI)	ภาครัฐ
Rajawali Citra Televisi Indonesia (RCTI)	Media Nusantara Citra of Bimantara Co.
Televisi Pendidikan Indonesia (TPI)	Media Nusantara Citra of Bimantara Co.
Surya Citra Television (SCTV)	Surya Citra Television
Indosiar Visual Mandiri (Indosiar)	Indosiar Karya Media
Star Andalas Televisi (Star AnTV)	STAR TV
Media Televisi Indonesia (Metro TV)	Media Group
Televisi Transformasi Indonesia (Trans TV)	Para Group/ Trans Corp
Duta Visual Nusantara Tivi Tujuh (Trans 7)	Kompas-Gramedia/Trans Corp
Lativi Media Karya (Lativi)	Star Andalas TV
Global Informasi Bermutu (Global TV)	Bimantara Co

ต่อมาในปี ค.ศ. 1964 สถานีกระจายเสียงระดับอำเภอถูกตั้งขึ้น โดยสถานีแห่งแรกอยู่ที่ Yogyakarta ตามมาด้วย Medan, Sur 1. SPK Jayapuraabaya, Makassar, Denpasar และ Balikpapan ซึ่งสถานีผลิตขนาดเล็ก (Stasiun Produksi Keliling, SPK) ซึ่งทำหน้าที่เป็นตัวแทนของสถานีที่ใหญ่กว่า ตั้งขึ้นเมื่อช่วงต้นปี ค.ศ. 1977 ในเมืองหลวงและจังหวัดต่างๆ ไปได้แก่

SPK Jayapura

SPK Ambon

SPK Kupang

SPK Malang

SPK Semarang

SPK Bandung

SPK Banjarmasin

SPK Pontianak

SPK Banda Aceh

SPK Jambi

SPK Padang

SPK Lampung

รัฐบาลทำให้ Televisi Republik Indonesia (TVRI) เป็นผู้ผูกขาดการแพร่ภาพกระจายเสียงไปทั่วประเทศ อินโดนีเซีย โดยผ่านพระราชบัญญัติประธานาธิบดี มาตรา (1963) 215 พระราชบัญญัตินี้ได้ระบุว่า TVRI ควรจะเป็นสื่อและตัวแทนของการเปลี่ยนแปลงและจะมีแนวทางที่สนับสนุนรัฐบาล โดยจะถูกดูแลจากกรมสารสนเทศ และมีความเชื่อมโยงที่แข็งแกร่งกับรัฐบาล ซึ่งภารกิจของมัน ได้แก่ เพื่อแจ้งให้ทราบและให้ความบันเทิง โดยเจ้าของโทรทัศน์จะถูกบังคับตามกฎหมายให้จ่ายค่าใบอนุญาต ก่อนที่จะได้รับการจดทะเบียนเป็นเจ้าของชุดโทรทัศน์ตามกฎหมาย พระราชบัญญัตินี้ ยังระบุ

ว่าประธานาธิบดีมีอิทธิพลโดยตรงต่อการดำเนินงานของ TVRI โดย TVRI มีความใกล้ชิดกับรัฐบาลที่กำลังปกครองอยู่
เงื่อนไขนี้เกี่ยวข้องกับสภาพที่สื่อในอินโดนีเซียถูกประจักษ์โดยความสัมพันธ์ใกล้ชิดของ TVRI กับรัฐบาลที่ทำการ
ปกครอง เจ้าหน้าที่ในองค์กรมีความใกล้ชิดกับรัฐบาล ตั้งแต่เริ่มก่อตั้งและจนถึงตอนนี้ ที่กลายเป็นส่วนหนึ่งของกรม
สารสนเทศ ต่อมา TVRI เป็นช่องทางที่มีแนวโน้มที่จะให้การสนับสนุนรัฐบาล

จากการเปิดตัวดาวเทียมภายในประเทศของอินโดนีเซีย นามว่า Palapa ทำให้ TVRI สามารถเข้าถึงพื้นที่ ห่างไกล
ของประเทศได้ โดยชื่อ Palapa มาจากคำสาปแช่งของ Maha Patih Gajah Mada จากอาณาจักรโบราณของ Majapahit ในปี
ค.ศ. 1334 โดยประธานาธิบดี Soeharto กล่าวว่าชื่อเป็นหลักฐานที่แสดงว่าประเทศอินโดนีเซียช่วงระยะเวลาก่อนการล่าอาณานิคม
อยู่ในจุดที่สูงที่สุด ซึ่งดาวเทียมเป็นสัญลักษณ์ของความสามัคคีในหมู่คนอินโดนีเซียที่ แม้จะอาศัยอยู่ในหลายพันเกาะ
แต่มีเป้าหมายเดียวคือการมีสังคมที่เป็นธรรมและเกิดความสุข โดย Soeharto เริ่มหันไป หาบรีษัทเอกชนเพื่อปรับปรุง
สวัสดิการของประชาชนและทำให้เป็นหน่วยงานองค์กร เพื่อแสดงให้เห็นความมุ่งมั่นของการปกครอง ซึ่งในแง่ของการ
พัฒนานี้ TVRI มีการปฏิบัติและบังคับให้มีวาระการระบอบ ทำให้การผูกขาดของช่องฟรีจาก TVRI มาถึงจุดจบในปี ค.ศ.
1987เมื่อกระทรวงสารสนเทศอนุญาตให้ตั้งสถานีโทรทัศน์เอกชนแห่งแรก คือ Rajawali Citra Televisi Indonesia (RCTI)
โดยมีลูกชายของ Soeharto เป็นเจ้าของ

ในวันนี้ สถานการณ์มีการเปลี่ยนแปลง โดยไม่มีข้อผูกพันสำหรับทุกๆการถ่ายทอดข่าวและรายงานพิเศษทางวิทยุ
และโทรทัศน์ ที่เกี่ยวกับการพัฒนาโดยรัฐบาลอีกต่อไป ไม่เป็น ซึ่งอ้างอิงตามพระราชบัญญัติใหม่ล่าสุด (มาตราที่ 14) ว่า
Radio Republik Indonesia and Televisi Republik Indonesia จะต้องทำเพื่อผลประโยชน์ส่วนรวมแทนการให้บริการเพื่อ
ตอบสนองรัฐบาล โดยรายการและเนื้อหาจะต้อง เป็นอิสระและเป็นกลาง ไม่เป็นในเชิงพาณิชย์และอยู่ห่างจากการ
แทรกแซงและการควบคุมจากรัฐบาล ทหารหรือพรรคการเมืองที่ปกครองอยู่

จากนั้นงานดาวเทียมจึงแพร่กระจายไปทั่วตามหลังคาบ้าน โดยแรกเริ่มนั้น การออกอากาศของ RCTI จะถูกจำกัด
อยู่ที่วันละ 18 ชั่วโมงและพยายามที่จะตั้งเองจาก TVRI โดยกำหนดกลุ่มเป้าหมายที่ผู้ชมชนชั้นกลางและค่อนข้างตอนบน
โดยออกอากาศทั้งรายการในประเทศและต่างประเทศ RCTI เป็นระดับชาติในปี 1991 และในปี 1996 ในการควบคุมสถานี
เอกชนต่างๆ รัฐบาลจึงร่างลักษณะการกระจายเสียง โดยมีจุดมุ่งหมายเพื่อปกป้องอุตสาหกรรมของเอกชนและเพื่อให้ TVRI
ดำเนินการเลือกโฆษณา ดังนั้นการเซ็นเซอร์ตัวเอง จะมีบทบาทในการควบคุมการออกอากาศต่างๆ ในปี ค.ศ. 2006 ประเทศ
อินโดนีเซียมี 10 สถานีเอกชนที่ใช้งานและสถานีหลักๆ ได้แก่ RCTI, INDOSIAR และ SCTV โดยสามสถานีนี้มีรายได้จาก
การโฆษณาทั้งหมดกว่า 705 แห่ง

Radio Republik Indonesia ถูกล้อมรอบด้วยมากกว่า 200 สถานีวิทยุ ซึ่งบางสถานีเป็นสถานีเอกชน ซึ่งมีเครือข่ายที่มีการแพร่ภาพกระจายเสียงกับผู้แพร่ภาพท้องถิ่น ซึ่งเป็นวิธีเดียวกับ Radio Republik Indonesia (RRI) และ Televisi Republik Indonesia (TVRI) ในอดีตที่ผ่านมา โดย Radio Republik Indonesia (RRI) มีสำนักงานสาขา 59 แห่งและมีที่ออกอากาศหนึ่งแห่งสำหรับผู้ฟังชาวต่างชาติในต่างประเทศ ซึ่งออกอากาศเป็นภาษาต่างประเทศ 10 ภาษา Televisi Republik Indonesia (TVRI) ถูกล้อมรอบด้วยสถานีโทรทัศน์แห่งชาติ 13 สถานีและมีมากกว่า 50 สถานีท้องถิ่น โดยมีสำนักงานสาขาท้องถิ่น 27 สาขา สถานีท้องถิ่น 27 สาขาและสถานีสำนักงานใหญ่ ซึ่งได้รับการสนับสนุนโดยการส่งสัญญาณ 376 แห่งทั่วบริเวณของประเทศอินโดนีเซีย ได้แก่

1. TVRI Stasiun DKI Jakarta
2. TVRI Stasiun Nangroe Aceh Darussalam
3. TVRI Stasiun Sumatera Utara
4. TVRI Stasiun Sumatera Selatan
5. TVRI Stasiun Jawa Barat dan Banten
6. TVRI Stasiun Jawa Tengah
7. TVRI Stasiun Jogjakarta
8. TVRI Stasiun Jawa Timur
9. TVRI Stasiun Bali
10. TVRI Stasiun Sulawesi Selatan
11. TVRI Stasiun Kalimantan Timur
12. TVRI Stasiun Sumatera Barat
13. TVRI Stasiun Jambi

14. TVRI Stasiun Riau
15. TVRI Stasiun Kalimantan Barat
16. TVRI Stasiun Kalimantan Selatan
17. TVRI Stasiun Kalimantan Tengah
18. TVRI Stasiun Papua
19. TVRI Stasiun Bengkulu
20. TVRI Stasiun Lampung
21. TVRI Stasiun Maluku dan Maluku Utara
22. TVRI Stasiun Nusa Tenggara Timur
23. TVRI Stasiun Nusa Tenggara Barat
24. TVRI Stasiun Gorontalo
25. TVRI Stasiun Sulawesi Utara
26. TVRI Stasiun Sulawesi Tengah
27. TVRI Stasiun Sulawesi Tenggara.

สถานีท้องถิ่นหลายแห่งนำเอาภาษาท้องถิ่นหลากหลายของตัวเองมาใช้ในรายการของตน ทุกวันนี้ทั้ง Radio Republik Indonesia และ Televisi Republik Indonesia ยังคงออกอากาศด้วยวิธีการทางบก โดยพวกเขายังมีเครือข่ายเป็นของตัวเองสำหรับผู้ฟังและผู้ชมทั่วประเทศพร้อมๆกัน ในขณะที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับพื้นที่ท้องถิ่นของตนเองอีกด้วย

การวิเคราะห์เนื้อหา

ประเทศอินโดนีเซียถูกมองว่าเป็นประเทศที่มีชีวิตชีวาขึ้นมาช้านาน โดยสถานีโทรทัศน์ที่ดำเนินงานมานานที่สุดคือ TVRI ซึ่งเป็นสถานีของรัฐบาล สถานีเชิงพาณิชย์มีทั้งหมด 10 สถานี ซึ่ง RCTI เป็นแห่งแรกที่ได้รับใบอนุญาต และสถานีเชิงพาณิชย์ทั้งหมดมีการเชื่อมโยงกับบุคคลสำคัญทางการเมือง เช่น Suharto แม้ว่าจะเป็นภาคเอกชนก็ตาม

ก) สถานีและความถี่ของข่าว

จากภาพรวมทั้งหมด มีการเก็บข้อมูลข่าว 240 ข่าว โดย TVRI มีจำนวนข่าวมากกว่า RCTI อยู่ร้อยละ 15 โดยมีการหยุดลงของความถี่และเป็นร้อยละอย่างที่ปรากฏในตารางที่ 1

ตารางที่ 1: สถานีและความถี่ของข่าว

Station	Frequency	Percent	Valid Percent	Cumulative Percent
RCTI	102	42.5	42.5	42.5
TVRI	138	57.5	57.5	100.0
Total	240	100.0	100.0	

ข) วันที่และความถี่ของข่าว

เนื้อหาข่าวทั้งหมดถูกเก็บรวบรวมจากวันที่ 1-7 กันยายน พ.ศ. 2556 โดยเฉลี่ยแล้วมีข่าว 34 ข่าวต่อวัน วันที่มีจำนวนข่าวมากที่สุดคือวันที่ 4 กันยายน พ.ศ. 2556 (มีข่าวทั้งหมด 45 ข่าว) ในขณะที่วันที่มีจำนวนขำน้อยที่สุดคือวันที่ 6 กันยายน พ.ศ. 2556 (มีข่าวทั้งหมด 23 ข่าว) ซึ่งแตกต่างกันอยู่ที่ร้อยละ 9.2 อ้างอิงข้อมูลดังกล่าวจากตารางที่ 2

ตารางที่ 2: วันที่และความถี่ของข่าว

Date	Frequency	Percent	Valid Percent	Cumulative Percent
01.09.2013	40	16.7	16.7	16.7
02.09.2013	40	16.7	16.7	33.3
03.09.2013	30	12.5	12.5	45.8
04.09.2013	45	18.8	18.8	64.6
05.09.2013	35	14.6	14.6	79.2
06.09.2013	23	9.6	9.6	88.8
07.09.2013	27	11.3	11.3	100.0
Total	240	100.0	100.0	

จากข้อมูลดังกล่าว สามารถสรุปได้ว่าชาวผลลัพธ์การเลือกตั้งผู้ว่าการและประจำท้องถิ่น ก่อให้เกิดการเสนอข่าวค่อนข้างมากในวันที่ 4 กันยายน พ.ศ. 2556 โดยมีหัวข้อข่าว อาทิ

- Kasman และ Vera ชนะการเลือกตั้งระดับท้องถิ่นในภูมิภาค Donggala
- Annas Ma'hun ชนะการเลือกตั้งผู้ว่าการในจังหวัด Riau
- Alexwoerdin และ Asakmeki ชนะการเลือกตั้งผู้ว่าการในเกาะสุมาตราตอนใต้
- การเลือกตั้งผู้ว่าการ เกิดสังคมที่กระตือรือร้น และเป็นการเลือกตั้งที่ปลอดภัย
- การเลือกตั้งผู้ว่าการใหม่ในเกาะสุมาตราใต้

ค) ประเด็นหลักของข่าว

ดังจะเห็นจากตารางที่ 3 หัวข้อข่าวที่น่าสนใจมากที่สุดคือประเด็นทางสังคม (38.8%) ตามด้วยการเมือง (27.5%) เศรษฐกิจและการเงิน (13.8%) และสิ่งแวดล้อม (10.0%) โดยประเด็นที่น่าสนใจน้อยที่สุดคือข่าวกีฬา ซึ่งมีเพียง 1.7%

ตารางที่ 3: ประเด็นหลักของข่าว

Theme	Frequency	Percent	Valid Percent	Cumulative Percent
Society	93	38.8	38.8	38.8
Politics	66	27.5	27.5	66.3
Economics and Finance	33	13.8	13.8	80.0
Environment	24	10.0	10.0	90.0
Culture	15	6.3	6.3	96.3
Science and Technology	5	2.1	2.1	98.3
Sports	4	1.7	1.7	100.0
Total	240	100.0	100.0	

โดยประเด็นทางสังคมมีความหลากหลายมากตามสถานการณ์ ตั้งแต่การคอร์รัปชันไปจนถึงการก่ออาชญากรรมได้แก่

- กองทัพทหารอินโดนีเซียถูกยิงโดยบุคคลนิรนาม
- โจรขโมยจักรยานยนต์ถูกจับ

- มีคนทำงานเกือบหักเพราะช่วยเพื่อน
- รวมนักแข่งรถผิวดำมากมาย
- ผู้คนเผาป่า
- เด็กเกือบรอตายเนื่องจากรถไฟชนกัน
- รถมินิบัสเสียการควบคุมและชนเข้ากับรถเมล์
- ตาย 2 จากรถชนในขณะที่กำลังช่วยเหลือการจราจร
- ขอบล้อรถบรรทุกหลุด ตาย 1

โดยทั่วไปแล้วสื่อออนไลน์จะนำเสนอข่าวเดียวมากกว่าข่าวที่มีความต่อเนื่องกัน โดยเฉพาะข่าวที่มีความสัมพันธ์กับข่าวทางสังคม

ในส่วนของวิธีเสนอข่าวนั้น สไลด์ของการรายงานข่าวที่แตกต่างกันถูกนำมาใช้มากที่สุด (51.7%) ตามมาด้วยการอ่านข่าวจากผู้ประกาศข่าวและฉากหลัง (36.7%) และการสัมภาษณ์ (6.3%) ในขณะที่การอ่านข่าวที่ปราศจากฉากหลังถูกนำมาใช้บ้าง (1.7%) ตามมาด้วยลักษณะพิเศษโดยเฉพาะ (1.3%) การรายงานด้วยรูปคน (1.3%) การแสดงความคิดเห็น (0.8%) และการนำเสนอแต่เพียงเสียง (0.4%)

ตารางที่ 4: ชนิดของข่าว

Type of news	Frequency	Percent	Valid Percent	Cumulative Percent
Report	124	51.7	51.7	51.7
Anchor with background	88	36.7	36.7	88.3
Interview	15	6.3	6.3	94.6
Anchor without background	4	1.7	1.7	96.3
Feature	3	1.3	1.3	97.5
Portrait	3	1.3	1.3	98.8
Comment	2	.8	.8	99.6
Voice over	1	.4	.4	100.0
Total	240	100.0	100.0	

ง) ผู้มีความสำคัญในข่าวและบทบาท

ถึงแม้ว่าประเด็นของข่าวที่น่าเสนอนั้น เรื่องของสังคมจะมีมากที่สุด หากแต่ผู้มีความสำคัญในข่าวกลับมาจากข่าวทางการเมืองถึง 45.4% ตามมาด้วยประชาชน (28.3%) และผู้ที่มีอำนาจในสังคม (10.0%)

นี่เป็นเพราะในความเป็นจริงทั้ง TVRI และ RCTI ถูกขับและมีอิทธิพลจากทางการเมือง โดย TVRI เป็นหุ้นส่วนกับรัฐบาลมาช้านาน ส่วน RCTI แม้เป็นเชิงพาณิชย์ หากแต่มีความเกี่ยวเนื่องกับครอบครัวของ Suharto ที่ว่าบุคคลสำคัญทางการเมืองยังคงมีบทบาทที่แข็งแกร่งในที่สาธารณะ

จึงเป็นสิ่งที่เข้าใจไม่ยาก ที่จะเห็นบุคคลสำคัญทางสังคมและภาคประชาชนมีความสำคัญตามหลังบุคคลสำคัญทางการเมือง แสดงให้เห็นว่าสาธารณะถือเป็นสิ่งสำคัญในข่าวเปรียบเทียบกับผู้มีอำนาจทางเศรษฐกิจ วัฒนธรรมและกีฬา

ตารางที่ 5: ผู้มีความสำคัญในข่าว

Protagonists	Frequency	Percent	Valid Percent	Cumulative Percent
Politics	109	45.4	45.4	45.4
Citizen	68	28.3	28.3	73.8
Society	24	10.0	10.0	83.8
Economics	15	6.3	6.3	90.0
No protagonists	14	5.8	5.8	95.8
Culture	7	2.9	2.9	98.8
Sports	3	1.3	1.3	100.0
Total	240	100.0	100.0	

ประชาชนมีลักษณะเป็นเหยื่อของอาชญากรรมหรือประชาชนที่ได้รับผลกระทบ (ตามตารางที่ 6) จากนโยบายของรัฐบาลและการขึ้นราคาของถั่วเหลือง ซึ่งประชาชนที่เป็นเหยื่อของการเป็นปฏิปักษ์กันของซีเรียและสหรัฐอเมริกาที่ถูกกล่าวถึงในที่นี้ด้วย

ประการหนึ่งที่ควรกล่าวถึงในอินโดนีเซีย คือ บุคคลสำคัญที่เป็นตัวแทนของทหารถูกกล่าวถึงค่อนข้างมาก (10.0%) เมื่อเปรียบเทียบกับนักการเมือง (5.8%) และรัฐสภา (5.8%) จึงเป็นตัวชี้ถึงอำนาจของกองกำลังแห่งชาติของอินโดนีเซีย ซึ่งมักถูกมองว่าเป็นบุคคลที่มีอำนาจเหนือรัฐบาลและนักการเมืองอย่างแท้จริง

ตารางที่ 6: บทบาทของผู้ที่มีความสำคัญในข่าว

Function	Frequency	Percent	Valid Percent	Cumulative Percent
Victim/affected people	54	22.5	22.5	22.5

Other(Politics)	25	10.4	10.4	32.9
Representative of Military	24	10.0	10.0	42.9
No Protagonists/quotes	14	5.8	5.8	48.8
Regional/local Politician	14	5.8	5.8	54.6
Parliament	11	4.6	4.6	59.2
Journalists	10	4.2	4.2	63.3
Head of state	9	3.8	3.8	67.1
Government Member	9	3.8	3.8	70.8
Other (Society)	8	3.3	3.3	74.2
Representative of Private Company	7	2.9	2.9	77.1
Political NGO's	6	2.5	2.5	79.6
Head of Government	5	2.1	2.1	81.7
Politician from other country	5	2.1	2.1	83.8
NGO's etc	5	2.1	2.1	85.8
Other (Citizen)	4	1.7	1.7	87.5
Artist	4	1.7	1.7	89.2
Representative of Bank/Finance	3	1.3	1.3	90.4
Labor Union	3	1.3	1.3	91.7
Academics and Experts	3	1.3	1.3	92.9
Witness	3	1.3	1.3	94.2
Demonstrator	3	1.3	1.3	95.4
Representative of State Company	2	.8	.8	96.3
Audience	2	.8	.8	97.1

Other (Culture)	2	.8	.8	97.9
Opposite Member	1	.4	.4	98.3
Trade Organizations	1	.4	.4	98.8
Other (Economics)	1	.4	.4	99.2
Athletes	1	.4	.4	99.6
Musician	1	.4	.4	100.0
Total	240	100.0	100.0	

จ) การอ้างอิงคำพูดในข่าว

ตารางที่ 7 แสดงให้เห็นการอ้างอิงคำพูดในข่าว ซึ่งเป็นไปตามที่คาดการณ์ไว้ บุคคลสำคัญทางการเมืองยังคงมีจำนวนมากที่สุดในข่าว (40.0%) ตามมาด้วยประชาชน (24.6%) และสังคม (14.2%) โดยการอ้างอิงคำพูดในข่าวจากทางเศรษฐกิจ วัฒนธรรมและกีฬามีจำนวนที่น้อย ด้วยตัวเลข 8.3% 3.3% และ 1.3% ตามลำดับ ซึ่งความคิดเห็นจากผู้เชี่ยวชาญในสาขาดังกล่าวไม่มีปรากฏให้เห็นมากนัก ส่วนทางกีฬานั้น แม้กระทั่งผู้มีบทบาทสำคัญหรือคำพูดอ้างอิงก็ยากที่จะเห็นการกล่าวถึง

ตารางที่ 7: การอ้างอิงคำพูดในข่าว

Quote	Frequency	Percent	Valid Percent	Cumulative Percent
Politics	96	40.0	40.0	40.0
Citizen	59	24.6	24.6	64.6
Society	34	14.2	14.2	78.8
No Quotes	20	8.3	8.3	87.1
Economics	20	8.3	8.3	95.4
Culture	8	3.3	3.3	98.8
Sports	3	1.3	1.3	100.0
Total	240	100.0	100.0	

บทบาทของการอ้างอิงคำพูดในข่าวปรากฏดังตารางที่ 8 ซึ่งเช่นเดียวกับบทบาทของผู้มีความสำคัญ เหยื่อและผู้ที่ได้รับผลกระทบมีจำนวนมากที่สุด (15.8%) ตามมาด้วยผู้แทนทหาร (11.3%) ส่วนทางการเมืองตามมาอย่างติดๆ ที่ ร้อยละ

9.2 โดยสิ่งที่น่าสนใจคือนักข่าวเป็นผู้ที่ถูกอ้างอิงถึงร้อยละ 6.3 แสดงให้เห็นว่าสื่อแพร่ภาพกระจายเสียงในประเทศอินโดนีเซียมีบทบาทสำคัญในการสร้างกรอบของข่าวอินโดนีเซียมากกว่าประชาชนและทหาร

ตารางที่ 8: บทบาทของการอ้างอิงคำพูดในข่าว

Quote	Frequency	Percent	Valid Percent	Cumulative Percent
Victim/affected people	38	15.8	15.8	15.8
Representative of military	27	11.3	11.3	27.1
Other (Politics)	22	9.2	9.2	36.3
No quotes	20	8.3	8.3	44.6
Journalists	15	6.3	6.3	50.8
Other (Citizen)	15	6.3	6.3	57.1
Government member	12	5.0	5.0	62.1
Regional/ local politician	10	4.2	4.2	66.3
Academics and experts	9	3.8	3.8	70.0
NGOs etc	9	3.8	3.8	73.8
Parliament	8	3.3	3.3	77.1
Politics NGO	7	2.9	2.9	80.0
Representative of bank/finance	5	2.1	2.1	82.1
Representative of private company	5	2.1	2.1	84.2
Artist	5	2.1	2.1	86.3
Other (Economics)	4	1.7	1.7	87.9
Witness	4	1.7	1.7	89.6
Politicians from other country	3	1.3	1.3	90.8
Trade organizations	3	1.3	1.3	92.1
Other (Culture)	3	1.3	1.3	93.3

Head of state	2	.8	.8	94.2
Head of government	2	.8	.8	95.0
Opposition member	2	.8	.8	95.8
Representative of state company	2	.8	.8	96.7
Labor union	2	.8	.8	97.5
Demonstrator	2	.8	.8	98.3
Audience	2	.8	.8	99.2
Other (Society)	1	.4	.4	99.6
Athletes	1	.4	.4	100.0
Total	240	100.0	100.0	

ตารางที่ 9 ซึ่งให้เห็นถึงแนวโน้มของการอ้างอิงคำพูดในข่าว ซึ่งโดยทั่วไปนั้น ข่าวที่มีแนวโน้มไปทางลบอยู่ที่ร้อยละ 45.5% (หมายรวมถึงลบมาก ลบบ้างและบวกถึงลบ) และข่าวที่เป็นไปในทางที่บวกอยู่ที่ร้อยละ 43.6% (หมายรวมถึงลบไปบวก บวกบ้างลบมาก) ในขณะที่แนวโน้มที่เป็นกลางอยู่ที่ร้อยละ 10.9

จึงสรุปได้ว่าแนวโน้มของการอ้างอิงคำพูดในข่าวค่อนข้างมีความสมดุลกัน ถึงแม้ว่าแนวโน้มทางลบจะมีมากกว่าบวกเล็กน้อย นอกจากนั้นแนวโน้มของบวกบ้าง(24.5%) มีจำนวนมากกว่าลบบ้าง (23.2%) แสดงว่าความมีชีวิตชีวาของสภาพแวดล้อมของสื่อและเสรีภาพของสื่อภายใต้รัฐธรรมนูญและกฎหมายรับประกันเสรีภาพของสื่อมีอยู่ ดังจะเห็นได้จากความสมดุลระหว่างแนวโน้มทางบวกและลบ

ตารางที่ 9: แนวโน้มของการอ้างอิงคำพูดในข่าว

Tenor	Frequency	Percent	Valid Percent	Cumulative Percent
Very Negative	39	17.7	17.7	17.7
Somewhat Negative	51	23.2	23.2	40.9
Positive to Negative	10	4.6	4.6	45.5
Neutral	24	10.9	10.9	56.4
Negative to Positive	22	10.0	10.0	66.4
Somewhat to Positive	54	24.5	24.5	90.9
Very Positive	20	9.1	9.1	100.0

Total	220	100.0	100.0
-------	-----	-------	-------

ความสมดุลของแนวโน้มทั้งทางบวกและลบค่อนข้างใกล้เคียงกันเมื่อกล่าวถึงแนวโน้มของข่าว โดยแนวโน้มทางลบอยู่ที่ร้อยละ 49.6 ในขณะที่ทางบวกอยู่ที่ร้อยละ 44.6 และแนวโน้มที่เป็นกลางอยู่ที่ร้อยละ 5.8 บวกบ้างอยู่ที่ร้อยละ 24.4 และลบบ้าง ร้อยละ 24.2 ซึ่งแตกต่างกันกันแค่ร้อยละ 0.2 ซึ่งอีกครั้งหนึ่งที่ดัชนีชี้ให้เห็นถึงความสมดุลของแนวโน้ม

ตารางที่ 10: แนวโน้มของข่าว

Tenor	Frequency	Percent	Valid Percent	Cumulative Percent
Very Negative	50	20.8	20.8	20.8
Somewhat Negative	58	24.2	24.2	45.0
Positive to Negative	11	4.6	4.6	49.6
Neutral	14	5.8	5.8	55.4
Negative to Positive	25	10.4	10.4	65.8
Somewhat to Positive	59	24.6	24.6	90.4
Very Positive	23	9.6	9.6	100.0
Total	240	100.0	100.0	

จ) การเปรียบเทียบระหว่างสถานีโทรทัศน์ทั้งสองสถานี

ทั้ง RCTI และ TVRI ถูกนำมาเปรียบเทียบในเรื่องของการรายงานข่าว โดย TVRI ผลิตข่าว 138 ข่าว ซึ่งมีข่าวมากกว่า RCTI อยู่ 36 ข่าว โดย RCTI รวบรวมข่าวได้มากที่สุดในวันที่ 4 กันยายน พ.ศ. 2556 อยู่ที่ร้อยละ 20.6 ในขณะที่ TVRI รวบรวมข่าวได้มากที่สุดในวันที่ 1 กันยายน พ.ศ. 2556 อยู่ที่ร้อยละ 19.6 โดยสำหรับ TVRI นั้น ข่าวในวันที่ 4 กันยายน พ.ศ. 2556 มีข่าวมากที่สุดเป็นอันดับที่สองที่ร้อยละ 17.4

ตารางที่ 11: เปรียบเทียบวันและสถานีแบบข้ามตาราง

Date	Station		Total
	RCTI	TVRI	
01.09.2013	13	27	40
	12.7%	19.6%	16.7%
02.09.2013	18	22	40
	17.6%	15.9%	16.7%
03.09.2013	10	20	30
	9.8%	14.5%	12.5%
04.09.2013	21	24	45
	20.6%	17.4%	18.8%
05.09.2013	18	17	35

	17.6%	12.3%	14.6%
06.09.2013	15	8	23
	14.7%	5.8%	9.6%
07.09.2013	7	20	27
	6.9%	14.5%	11.2%
Total	102	138	240
	100.0%	100.0%	100.0%

การเปรียบเทียบประเด็นของข่าวทั้งสองสถานีปรากฏในตารางที่ 12 โดยสำหรับทั้งสองสถานีนั้น ประเด็นของสังคมถูกกล่าวถึงเป็นหลักอยู่ที่ร้อยละ 43.1 สำหรับ RCTI และ ร้อยละ 35.5 สำหรับ TVRI และตามมาด้วยข่าวด้านการเมือง (25.5%) สำหรับ RCTI และ 29% สำหรับ TVRI

โดยเมื่อเปรียบเทียบแล้ว RCTI จะเน้นประเด็นทางสังคม อาจเป็นเพราะมีผู้ฟังเป็นผู้ขับเคลื่อนสถานีที่เป็นเชิงพาณิชย์ ในขณะที่ TVRI ถึงแม้ว่าจะเน้นประเด็นทางสังคมเช่นเดียวกัน หากแต่ยังคงเน้นประเด็นทางการเมืองมากกว่า RCTI เนื่องจากเป็นธรรมชาติของสถานีรัฐบาล

ตารางที่ 12: เปรียบเทียบประเด็นข่าวและสถานีแบบข้ามตาราง

Theme	Station		Total
	RCTI	TVRI	
Politics	26	40	66
	25.5%	29.0%	27.5%
Economics and Finance	11	22	33
	10.8%	15.9%	13.8%
Culture	7	8	15
	6.9%	5.8%	6.2%
Sports	3	1	4
	2.9%	0.7%	1.7%
Society	44	49	93
	43.1%	35.5%	38.8%
Environment and Health	9	15	24
	8.8%	10.9%	10.0%
Science and Technology	2	3	5
	2.0%	2.2%	2.1%
Total	102	138	240
	100.0%	100.0%	100.0%

โดยธรรมชาติที่เด่นชัดของ TVRI ในฐานะที่เป็นสถานีของรัฐบาลนั้น จะเห็นจากที่มี 63.8% ของผู้มีความสำคัญในข่าวในทางการเมือง ในขณะที่ RCTI มีผู้สำคัญในข่าวทางการเมืองเพียงแค่ 20.6% และในทางกลับกัน 51% ของผู้มีความสำคัญในข่าวของ RCTI เป็นประชาชน ซึ่งเมื่อเปรียบเทียบกับ TVRI จะมีผู้ที่มีความสำคัญที่เป็นประชากรแค่ 11.6%

ตารางที่ 13: เปรียบเทียบผู้ที่มีความสำคัญในข่าวและสถานีแบบข้ามตาราง

Protagonist	Station		Total
	RCTI	TVRI	
No Protagonists	1	13	14
	1.0%	9.4%	5.8%
Politics	21	88	109
	20.6%	63.8%	45.4%
Economics	4	11	15
	3.9%	8.0%	6.2%
Society	16	8	24
	15.7%	5.8%	10.0%
Citizen	52	16	68
	51.0%	11.6%	28.3%
Sports	3	0	3
	2.9%	0.0%	1.2%
Culture	5	2	7
	4.9%	1.4%	2.9%
Total	102	138	240
	100.0%	100.0%	100.0%

ในส่วนของการอ้างอิง ด้วยความเป็นธรรมชาติของ RCTI นั้น จะให้ความสนใจกับประชาชนอยู่ที่ 42.2% ในขณะที่ข่าวจากบุคคลสำคัญทางการเมืองของ TVRI จะอยู่ที่ 52.9% นอกจากนั้นยังจะเห็นได้ว่า TVRI ยังครอบคลุมไปถึงการอ้างอิงทางเศรษฐกิจ (12.3%) เมื่อเปรียบเทียบกับ RCTI ที่ 2.9% โดยอ้างอิงจากตารางที่ 14

ตารางที่ 14: การอ้างอิงคำพูดในข่าว

Quote field of action	Station		Total
	RCTI	TVRI	
No Quotes	7	13	20
	6.9%	9.4%	8.3%
Politics	23	73	96
	22.5%	52.9%	40.0%
Economics	3	17	20
	2.9%	12.3%	8.3%
Society	18	16	34
	17.6%	11.6%	14.2%
Citizen	43	16	59
	42.2%	11.6%	24.6%

Sports	3	0	3
	2.9%	0.0%	1.2%
Culture	5	3	8
	4.9%	2.2%	3.3%
Total	102	138	240
	100.0%	100.0%	100.0%

ข) เปรียบเทียบการจัดสรรเวลา

โดยรวมแล้ว แต่ละข่าวจาก TVRI (123.38 วินาที) จะใช้เวลามากกว่าเมื่อเปรียบเทียบกับ RCTI (86.48 วินาที) ดังในตารางที่ 15 โดยใน TVRI ข่าวที่ยาวที่สุดคือใช้เวลา 543 วินาที ซึ่งเป็นการสัมภาษณ์คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติของประเทศอินโดนีเซีย สื่อแพร่ภาพกระจายเสียงของอินโดนีเซียจึงถูกมองว่าให้ออกาสแก่ประเด็นทางสังคมอยู่มาก โดยมีเรื่องของสิทธิมนุษยชนตั้งอยู่เป็นประการแรกๆในรายการข่าวทั้งหมด

ตารางที่ 15: ค่าเฉลี่ยและมาตรฐานการแบ่งระยะเวลาของข่าวในแต่ละสถานี

	Station	N	Mean	Std. Deviation
Length	RCTI	102	86.48	43.509
	TVRI	138	123.58	62.885

ตารางที่ 16 แสดงให้เห็นค่าเฉลี่ยของระยะเวลาในการรายงานข่าวแต่ละประเด็น โดยวัฒนธรรมและกีฬาได้รับค่าเฉลี่ยมากที่สุด ถึงแม้ว่าจะเป็นประเด็นที่ถูกนำเสนอน้อยที่สุดในส่วนที่เป็นข่าว ผู้มีความสำคัญและการอ้างอิงคำพูดในข่าว ซึ่งข้อมูลดังกล่าวแสดงให้เห็นว่าเมื่อไหร่ก็ตามที่มีข่าววัฒนธรรมและกีฬา ซึ่งมักจะหาได้ยาก ข่าวดังกล่าวมักจะถูกเน้นและรายงานเป็นระยะเวลาที่ยาวนานกว่าปกติ

จากนั้นจะตามมาด้วยประเด็นทางการเมือง (113.44 วินาที) เศรษฐกิจและการเงิน (109.58 วินาที) ข่าวทางสังคม ซึ่งถึงแม้จะอยู่ในระดับสูงที่สุดในแง่ของตัวข่าว แต่ระยะเวลาในการแพร่ภาพต่อข่าวนั้น ต่ำที่สุดจะอยู่ที่ 99.16 วินาที

ตารางที่ 16: ประเด็นของข่าวและระยะเวลา

Theme	N	Mean	Std. Deviation
Politics	66	113.44	64.278
Economics and Finance	33	109.58	42.292
Culture	15	137.07	50.780
Sports	4	124.75	40.664
Society	93	99.16	62.155
Environment and Health	24	102.21	53.033

Science and Technology	5	108.40	26.642
Total	240	107.81	58.349

ในส่วนของผู้ที่มีความสำคัญในข่าวนั้น ผลลัพธ์ชี้ให้เห็นว่าบุคคลสำคัญทางวัฒนธรรมมีค่าเฉลี่ยมากที่สุด จึงกล่าวได้ว่าเมื่อมีข่าวทำนองนี้ออกมา มักจะได้รับการออกอากาศนานกว่าปกติ ส่วนที่มีค่าเฉลี่ยน้อยสุดกลับกลายเป็นบุคคลสำคัญที่เกี่ยวกับประชาชน ดังจะเห็นได้จากตารางที่ 17

ตารางที่ 17: บทบาทของผู้ที่มีความสำคัญในข่าวและระยะเวลา

Protagonist	N	Mean	Std. Deviation
No protagonist	14	114.14	49.727
Politics	109	117.32	56.263
Economics	15	99.73	25.053
Society	24	110.17	101.557
Citizen	68	88.91	44.616
Sports	3	100.67	55.717
Culture	7	143.00	39.703
Total	240	107.81	58.349

รูปแบบเดียวกันถูกสะท้อนจากการอ้างอิงคำพูดในข่าว ที่ซึ่งการอ้างอิงคำพูดในข่าววัฒนธรรมถูกให้เวลาออกอากาศมาก ตามมาด้วยการอ้างอิงคำพูดในข่าวทางการเมือง ส่วนทางประชาชนถูกเสนอน้อยที่สุด ตามที่ตารางที่ 18 ระบุไว้

ตารางที่ 18: บทบาทของการอ้างอิงคำพูดในข่าวและระยะเวลา

Quote	N	Mean	Std. Deviation
No quote	20	96.65	49.592
Politics	96	114.34	56.889
Economics	20	103.50	21.432
Society	34	110.06	88.596
Citizen	59	98.49	52.251
Sports	3	100.67	55.717
Culture	8	130.00	39.385
Total	240	107.81	58.349

บทสรุป

ผลลัพธ์โดยรวมแสดงให้เห็นว่าธรรมชาติของข่าวในอินโดนีเซียจะมีรูปแบบเป็นเอกพจน์และเกิดขึ้นเป็นระยะๆ ซึ่งจะมีการรายงานประเด็นของข่าวเดียวกันในแต่ละวัน และจะไม่ปรากฏการรายงานข่าวซ้ำในวัฏธุดมา โดยข่าวทางสังคมเสมือนจะเด่นชัดตามมาด้วยข่าวทางการเมือง ซึ่งข่าวสังคมที่กล่าวถึงมักจะเกี่ยวกับความปลอดภัยของสาธารณะ การคอร์รัปชันและอาชญากรรม

ข่าววัฒนธรรมและกีฬาเป็นประเด็นที่ถูกกล่าวย่อยในการนำเสนอข่าวของสื่อแพร่ภาพกระจายเสียงของอินโดนีเซีย อย่างไรก็ตามเมื่อใดที่มีการนำเสนอข่าวสองประเภทนี้ข่าวดังกล่าวจะได้รับการแพร่ภาพเป็นระยะเวลาที่นานเป็นพิเศษ นั่นแสดงให้เห็นว่าข่าวดังกล่าวมักเป็นที่สนใจของสาธารณชนเป็นอย่างมาก

บุคคลสำคัญทางการเมืองเป็นลักษณะที่โดดเด่นมากในฐานะเป็นบุคคลที่สำคัญและการอ้างอิงคำพูดในข่าว ในขณะที่ข่าวประชาชนมักถูกเสนอว่าเป็นเหยื่อหรือผู้ที่ได้รับผลกระทบ นอกจากนั้นความคิดเห็นของประชาชนมักที่จะไม่ถูกเน้นในฐานะเป็นบุคคลที่สำคัญและการอ้างอิงคำพูดในข่าว ส่วนหนึ่งที่น่าสนใจคือการที่ตัวแทนทหาร มักจะถูกกล่าวถึงในสื่ออินโดนีเซีย ซึ่งแสดงให้เห็นถึงพลังของกองทัพอินโดนีเซียแห่งชาติ

ในส่วน of ประชาชนมักจะถูกกล่าวถึงในฐานะเป็นบุคคลสำคัญของข่าว แต่พวกเขาจะได้รับเวลาออกอากาศความคิดเห็นเพียงเล็กน้อยเท่านั้น

แนวโน้มและการอ้างอิงคำพูดของข่าวมีความสมดุลอย่างมากระหว่างแนวโน้มที่มีทิศทางบวกและลบ โดยนักวิจัยเองคิดว่าเป็นเพราะความปลอดภัยจากเสรีภาพแก่สื่อมวลชนที่อนุญาตให้มีความแตกต่างในความคิดเห็นในการออกอากาศ ไม่ว่าจะเป็นสถานีสถานีของรัฐบาลหรือสถานีเชิงพาณิชย์ ซึ่งเป็นข้อบ่งชี้ที่ดี ที่สื่ออินโดนีเซียค่อนข้างมีความสมดุลในทัศนคติต่างๆ

แต่อย่างไรก็ดี เมื่อมีการเปรียบเทียบสถานี TVRI มีแนวโน้มในการเมืองมากเมื่อเทียบกับ RCTI โดย TVRI ต้องรับบทบาทเป็นกระบอกเสียงของรัฐบาล ในขณะที่ RCTI ค่อนข้างมีแนวโน้มที่มุ่งเน้นไปที่ผู้ชม จึงมีสถานะเชิงพาณิชย์

ประเศมาเลเซีย

สภาพแวดล้อมของสื่อมาเลเซียเริ่มเปลี่ยนแปลงไปจากจุดเริ่มต้นของกลางทศวรรษที่ 1980 ผ่านไปยัง 1990 ด้วยการจัดตั้งสถานีโทรทัศน์เอกชน TV 3 สืบเนื่องจากประวัติศาสตร์ของกฎหมายการเซ็นเซอร์ที่เคร่งครัด ประเทศมาเลเซียเองไม่ได้เปิดตลาดโทรทัศน์แก่ผู้ประกอบการเอกชนจนกระทั่งใน ค.ศ. 1995 อย่างไรก็ตามสัดส่วนของครัวเรือนมาเลย์ที่มีเครื่องรับโทรทัศน์กลับเพิ่มขึ้นไปเกือบ 90% ของครัวเรือนทั้งหมด ทั้งยังมีความคืบหน้าในการพัฒนาการโทรทัศน์โดยมีการออกใบอนุญาตเพิ่มเติมให้กับภาคเอกชนอีกด้วย

กระทรวงเทคโนโลยีสารสนเทศที่คอยดูแลตรวจสอบวิทยุกระจายเสียงและโทรทัศน์ผ่านพระราชบัญญัติกิจการแพร่ภาพกระจายเสียง (1988) ซึ่งจะให้อำนาจที่กว้างแก่รัฐมนตรีว่าการกระทรวงที่จะปฏิเสธหรืออนุมัติใบอนุญาตให้แก่ผู้แพร่ภาพกระจายเสียงที่มีศักยภาพ ในส่วนที่สาม มาตรา 10 หมวด(1) ของพระราชบัญญัติกล่าวไว้ว่าผู้ที่ได้รับใบอนุญาตจะต้องทำตามทิศทางที่กำหนด โดยรัฐมนตรีว่าการกระทรวงเทคโนโลยีสารสนเทศจะได้รับการแต่งตั้งโดยนายกรัฐมนตรี

ในขณะนี้มีส่วนโทรทัศน์อยู่ที่ประมาณ 168 เครื่องในประเทศมาเลเซียต่อประชากร 1,000 คน และ มีผู้สมัครเป็นสมาชิกงานดาวเทียมอยู่ราวๆ 800,000 คน ข้อมูลจากเครือข่ายภายในนั้น ตลาดดาวเทียมมีแนวโน้มที่จะอึมครึมเมื่อมีสมาชิกถึง 1.5 ล้านคน ในส่วนของผู้ฟังวิทยุ นั้น มีจำนวนลดลงในไม่กี่ปีที่ผ่านมา แม้ว่าวิทยุจะมีผู้ฟังราวๆ 86 %ของประชากรก็ตาม โดยมี RTM และ Astro Group AMP ควบคุมอยู่ 31 %และ 45 %ในแต่ละตลาด ในขณะที่วิทยุช่องเอกชน 9 ช่องมีส่วนแบ่งประมาณ 24 %ของผู้ชม สถานีวิทยุที่เป็นที่นิยมมากที่สุดยังคงเป็นช่อง ERA FM ซึ่งเป็นสถานีภาษามาเลย์ โดยเจ้าของคือ AMP และมีผู้ฟังเกือบจะมากที่สุดเท่าที่ RTM มีทั้งหมด 18 สถานี รัฐเองยังเป็นเจ้าของร่วมโดยมีสถานีพื้นบ้าน 17 สถานีและสถานีวิทยุทั่วประเทศอยู่ 5 สถานี

กรรมสิทธิ์และความหลากหลาย

ในช่วงยุค 1970 และ 1980 กรรมสิทธิ์ของ NST และบริษัทในเครือ (รวมทั้งสถานีโทรทัศน์และหนังสือพิมพ์รายวันทั้งภาษาจีนและมาเลย์) ผ่านเรื่องจาก Pemas ที่รัฐบาลเป็นเจ้าของไปยังสินทรัพย์ที่ UMNO เป็นเจ้าของ สื่อทั้งหมดจะถูกเข้าไปเป็นเจ้าของทางตรงหรือทางอ้อมโดยพรรคร่วมรัฐบาลหรือผู้ที่เป้นพันธมิตรกันอย่างใกล้ชิดกับพวกเขา MCA ถูกครอบครองกิจการโดยหนังสือพิมพ์รายวันของจีนที่ชื่อนั้นยางเซียงโปและการขายหนังสือพิมพ์รายวันของอังกฤษที่ชื่อ The Sun ให้แก่กลุ่มสื่อที่ตีพิมพ์รายสัปดาห์ที่ชื่อว่า The Edge กรณีหลังถูกมองว่าเป็นเสรีนิยมมากขึ้นและเต็มไปด้วยการครอบครองกิจการ จนกระทั่งข้อเสนอมาจบทที่เจ้าของ Vincent Tan Chee Yioun ผู้ที่มีความสัมพันธ์ใกล้ชิดกับมหาเธร์ เพื่อที่จะครอบครองสัดส่วนการถือหุ้นในกระดาศ เมื่ออันวาร์ อิบราฮิมขึ้นสู่อำนาจและถูกสะท้อนโดยการเพิ่มขึ้นของกลุ่มสื่อที่ดำเนินการโดยพันธมิตรทางธุรกิจของเขา ซึ่งสื่อทั้งในภาษามาเลย์และภาษาอังกฤษ ความหายนะของเขาถูกสะท้อนให้เห็นในการสลับการจัดการภายในของสื่อเหล่านี้ รวมทั้งหนังสือพิมพ์ Utusan Malaysia และ NST

คนที่ถูกมองว่าเป็นพันธมิตร เช่น Johan Jaafar บรรณาธิการของ Utusan Malaysia และ Ahmad Nazri Abdullah เป็นหนึ่งในผู้ที่มีส่วนได้เสียชั้นนำและผู้บริหารของกลุ่ม Realmild ถูกแทนที่ โดยตั้งแต่ช่วงกลางยุค 80 สิ่งที่ถูกเรียกว่า “การแปรรูป” ของคลื่นมาเลเซียเกิดขึ้น ซึ่งแรกเริ่มด้วยการแนะนำของ TV3 และค่อยๆเปิดตัวด้วยช่องอื่นๆ ทั้งภาคพื้นดินและดาวเทียม แต่สำหรับ TV3 นั้น เป็นสถานีโทรทัศน์สถานีแรกที่เป็น “เอกชน” และยังคงเป็นเจ้าของโดยพรรคการเมืองของรัฐบาล (UMNO) หรือผู้ที่ผูกพันใกล้ชิดกับพวกเขา นอกจากนี้ NTV7 ก็เป็นอีกช่องภาคพื้นดินที่อดีตรัฐมนตรีว่าการกระทรวงเกษตรเป็นเจ้าของบางส่วน

การกระจายเสียงทุกช่องยังคงอยู่ในมือของบริษัทห้าแห่ง สามแห่งเป็นเจ้าของโดยฝ่ายปกครอง เช่น รัฐมนตรีและหนึ่งแห่งมีเจ้าของเป็นนักธุรกิจที่มีอำนาจนามว่า Ananda Krishna ซึ่งเป็นพันธมิตรที่ใกล้ชิดกับมหาเธร์ นอกจากนั้นยังมีช่อง 9 มีการเกี่ยวโยงที่เข้มแข็งกับกระทรวงการพัฒนาผู้ประกอบการ โดยมีเพียงสถานีดาวเทียมแห่งเดียวชื่อว่า Astro ซึ่งมี Ananda Krishna เป็นเจ้าของ

ประวัติศาสตร์ขององค์กรแพร่ภาพกระจายเสียงในประเทศมาเลเซีย

ประวัติของวิทยุในแหลมมลายูเริ่มต้นขึ้นในปี ค.ศ. 1921 เมื่อวิศวกรไฟฟ้าจากรัฐบาลยะโฮร์ที่ชื่อว่า A.L Birch นำชุดวิทยุเข้ามาในประเทศเป็นครั้งแรก จากนั้นเขาก็สร้างสมาคมยะโฮร์ไร้สายและเริ่มออกอากาศผ่านคลื่นความถี่ 300 เมตร จากนั้นจึงจัดตั้งสมาคมเดียวกันในปีนั้นและสมาคมไร้สายแห่งมลายูในกัวลาลัมเปอร์

ในปี ค.ศ. 1930 เซอร์เอิร์ลจากท่าเรือสิงคโปร์เริ่มออกอากาศคลื่นสั้นทุกๆสองสัปดาห์ ทั้งในวันอาทิตย์หรือวันพุธ โดยความพยายามเดียวกันนี้ถูกเลียนแบบโดยสมาคมไร้สายแห่งมลายู โดยแพร่ภาพจาก Bukit Petaling ในกัวลาลัมเปอร์ผ่านคลื่นความถี่ 325 เมตร ความพยายามนี้ตามมาด้วยการเปิดสตูดิโอแพร่ภาพกระจายเสียงแห่งมลายูของเซอร์เชนดอลโรมัส และมีเครื่องส่งสัญญาณที่ Caldecott Hill ประเทศสิงคโปร์ เมื่อวันที่ 11 มีนาคม 1937 ต่อมาถูกรับรองกิจการจากการจัดตั้งภายในช่องแคบและกลายเป็นส่วนหนึ่งของกระทรวงข้อมูลข่าวสารของอังกฤษที่รู้จักกันดีในฐานะที่เป็นบรรษัทแพร่ภาพกระจายเสียงแห่งมลายู

ในปี ค.ศ. 1942 ญี่ปุ่นบุกกรุกและเป็นช่วงสิ้นสุดการปกครองของอังกฤษในสิงคโปร์ ญี่ปุ่นเข้ามาใช้สถานีวิทยุที่มีอยู่ในปีนัง มะละกา กัวลาลัมเปอร์ เซเรมบันและสิงคโปร์เพื่อส่งสารโฆษณาชวนเชื่อของญี่ปุ่น

ในปี ค.ศ. 1945 อังกฤษกลับมาเข้าสู่อำนาจและยึดสถานีคืน ในวันที่ 1 เมษายน ค.ศ. 1946 กรมแพร่ภาพกระจายเสียงก่อตั้งขึ้นในสิงคโปร์ เมื่อยามที่เกิดเหตุฉุกเฉินซึ่งเกิดจากการระบาดของโรคทางสังคมที่มีการประกาศในปี ค.ศ. 1948 จึงเป็นสิ่งจำเป็นที่จะส่งเสริมและพัฒนาบริการวิทยุ

ในช่วงยุค 50 แรกเริ่มนั้น กิจกรรมกระจายเสียงในแหลมมลายูดำเนินสตูดิโอชั่วคราวใน Jalan Young หนุมสาว (ขณะนี้รู้จักกันในนามว่า Jalan Cenderasari) ในกัวลาลัมเปอร์และในปี ค.ศ. 1956 ถูกย้ายไปที่ทำเนียบรัฐบาลกลาง ในกัวลาลัมเปอร์ ซึ่งที่นี่เป็นที่แพร่ภาพในประเทศมาเลเซียและยังเพิ่มขึ้นด้วยการจัดตั้งสถานีหลายทั่วประเทศรวมทั้งในซาบাহ์และซาราวัก

ในปี ค.ศ. 1960 การโฆษณาเชิงพาณิชย์ออกอากาศครั้งแรกทางวิทยุและกลายเป็นแหล่งรายได้ใหม่ของรัฐบาล โดยดีเจเริ่มใช้ประโยคนำที่ว่า “Inilah Radio Malaysia” (นี่คือ Radio Malaysia) เพื่อทักทายผู้ฟังในช่วงเวลาแรกที่ประเทศมาเลเซียก่อตั้งขึ้นเมื่อวันที่ 16 กันยายน ค.ศ. 1963 เวลาออกอากาศก็ขยายไปเพื่อตอบสนองความต้องการของผู้ฟัง

ช่องวิทยุแห่งชาติ (Rangkaian Nasional) เริ่มต้นออกอากาศทั้งวันทั้งคืนเพื่อตอบสนองคนงานกะกลางคืนที่ทำงานในโรงงานในสถาบัน ในโรงพยาบาล ในศูนย์อาหาร คนขับรถบรรทุก คนขับรถเมล์ ส่วนที่รักษาความปลอดภัย ทุกวันนี้ขาวมาเลย์ผลิตเพลนกับการฟังวิทยุ 6 ช่อง 24 ชั่วโมงต่อวัน ทั้งภาษามลายู อังกฤษ จีนกลางและทมิฬ ในขณะที่ในมาเลเซียตะวันออก (ซาบাহ์และซาราวัก) จะรับฟังวิทยุในช่องภาษาพื้นเมืองของตน เช่น Kadasan Murut Dusun Bajau ภาษาอังกฤษและจีนกลาง ผ่านช่อง Blue Channel RTM Kota Kinabalu

Bidayuh ภาษาที่ใช้กันอย่างแพร่หลายสำหรับชาวซาราวัก เป็นภาษาหลักที่ช่องฟ้า Blue Channel RTM Kuching นอกจากนั้น Iban และ Kayan /Kenyah เป็นภาษาที่ใช้ในช่องสี่เขียวของสถานี ในขณะที่ภาษาอังกฤษและภาษาจีนกลางเป็นภาษาท้องถิ่นที่ใช้สำหรับช่องสีแดง ส่วน RTM Limbang ภาษาท้องถิ่นที่ใช้ในการสื่อสารกับผู้ฟังดังกล่าว แต่ Bisaya และ Murut) Lun Bawang (ยังเป็นภาษาเฉพาะที่ใช้ในช่องดังกล่าว

เมื่อวันที่ 20 มิถุนายน ค.ศ. 1975 วิทยุ Muzik เปิดตัว ทำให้เกิดความบันเทิงโดยรวมในรูปแบบของเพลงสำหรับผู้ฟังทุกเพศทุกวัย RTM จึงทำเครื่องหมายอีกขึ้นด้วยการเปิดตัวของเว็บไซต์ของ RTM ในช่วงท้ายของปี ค.ศ. 1995

เมื่อวันที่ 27 ธันวาคม ค.ศ. 1995 นายกรัฐมนตรีกิตติมศักดิ์ ดร. มหาธีร์ โมฮัมหมัด เปิดตัวและทำให้ผู้ฟังสามารถปรับแต่งสถานีโทรทัศน์และวิทยุผ่านทางอินเทอร์เน็ต

จนกระทั่ง ค.ศ. 1963 วิทยุกระจายเสียงเป็นเพียงสื่อกระจายเสียงขึ้นเดียวในประเทศมาเลเซีย โทรทัศน์เกิดขึ้นอย่างเป็นทางการเมื่อวันที่ 28 ธันวาคม ค.ศ. 1963 เป็นเครือข่ายเดียวที่รู้จักกันในนาม Rangkaian Pertama (ช่องแรก) ออกอากาศเป็นสีดำและสีขาว

Rangkaian Satu ถูกถ่ายทอดจากสตูดิโอ Dewan Tunku Abdul Rahman, Jalan Ampang ก่อนที่จะย้ายสำนักงานไป Angkasapuri Complex หกปีต่อมา การแนะนำของ Rangkaian Dua (ช่องที่สอง) เกิดขึ้นในช่วงปลายปี ค.ศ. 1969 การ

เจริญเติบโตของช่องแรกสนับสนุนช่องที่สอง ให้จัดตั้งขึ้นในวันที่ 17 พฤศจิกายน ค.ศ. 1969 โดย TV 1 ประกอบด้วยโปรแกรมการศึกษาและข้อมูลในภาษาประจำชาติ ซึ่งก็คือภาษามลายู ในขณะที่ช่อง TV 2 เป็นช่องที่มุ่งเน้นความบันเทิงเป็นหลัก โดยมีภาพยนตร์และรายการต่างๆที่นำเสนอเป็นภาษาอังกฤษ ภาษาจีนและภาษาทมิฬ บริการโทรทัศน์และวิทยุของมาเลเซียเกิดขึ้นภายใต้กระทรวงเทคโนโลยีสารสนเทศในปี ค.ศ. 1969 โดยมีชื่อใหม่ว่า Radio Television Malaysia (RTM)

ในปี ค.ศ. 1984 รัฐบาลได้ออกใบอนุญาตการกระจายเสียงไปยังบริษัทเอกชน Sistem Televisyen Malaysia Berhad (STMB) เพื่อดำเนินช่องโทรทัศน์เอกชนที่ชื่อว่า TV 3 ทำให้สิ้นสุดการผูกขาดการส่งสัญญาณคลื่นโทรทัศน์กว่า 20 ปีของ RTM โดย TV 3 ยังคงเป็นสถานีโทรทัศน์ชั้นนำในประเทศมาเลเซียและถือครองเวลาส่วนใหญ่ของสัปดาห์การโทรทัศน์ชั้นนำในประเทศมาเลเซีย

NTV 7 เปิดตัวเมื่อวันที่ 7 เมษายน ค.ศ. 1998 โดยในขั้นต้นเจ้าของเป็นนักธุรกิจจากรัฐซาราวักมีชื่อว่า Dato' Affendi Nawawi ซึ่งเป็นอดีตรัฐมนตรีกระทรวงเกษตรและสมาชิกรัฐสภาพรรคร่วมรัฐบาลในรัฐซาราวัก

ช่อง 9 ภายใต้ชื่อบริษัท CH- 9Media Sdn Bhd (เดิมเรียกว่า Medanmas Sdn Bhd ในเดือนกันยายน ค.ศ. ๒๐๐๓) ในขั้นต้นได้รับใบอนุญาตให้ดำเนินสถานีโทรทัศน์ในปี ค.ศ. 1998 แต่เนื่องจากการชะลอตัวของบริษัทที่ดำเนินการอยู่ กระบวนการจึงถูกเลื่อนออกไปจนกว่าบริษัทสามารถเตรียมตัวอย่างเต็มที่ (Mohd Safar et al, 2000) ในปี ค.ศ. 2005 ทางช่อง 9 หยุดดำเนินงานและต่อมาถูกรับรองกิจการโดย Media Prima Berhad

Media Prima Berhad ก่อตั้งขึ้นในปี ค.ศ. 2003 เมื่อบริษัทสื่อยักษ์ใหญ่สองบริษัท ได้แก่ STMB TV, News Straits Times Publishing (NSTP) ถูกแยกออกจากบริษัทแม่ที่ชื่อว่า Malaysia Resources Corporation Berhad (MRCB) เพื่อมุ่งเน้นธุรกิจที่เกี่ยวข้องกับสื่อ โดย MP ถูกจัดตั้งขึ้นเพื่อเป็นเจ้าของหุ้นของ TV3 100 % และมีสัดส่วนการถือหุ้น 43 % ของ NSTP

ด้วยกฎระเบียบใหม่ว่าด้วยการออกใบอนุญาตการกระจายเสียงและการดำเนินงานภายใต้คณะกรรมการการสื่อสารและมัลติมีเดีย (กระทรวงการสื่อสารและมัลติมีเดีย) MP จะต้องส่งใบสมัครในการดำเนินงานสถานีโทรทัศน์หนึ่งปี หลังจากการก่อตั้ง MP ได้ซื้อ Metropolitan TV Sdn Bhd ซึ่งแต่ก่อนเป็นช่อง Metrovision ด้วยชื่อใหม่ คือ 8 TV

ในปี ค.ศ. 2005 MP กว้านซื้อช่องเอกชนสองช่อง ได้แก่ ช่อง 9 (เดิมเรียกว่าช่อง 9) และ NTV7 โดย MP Berhad เป็นเจ้าของช่องเอกชนพื้นบ้านทั้งหมดบนภาคพื้นดินในประเทศมาเลเซีย ได้แก่ TV 3 NTV8 7TV และช่อง 9 ด้วยสัดส่วนการถือหุ้น 100 % มีเพียงไม่กี่บริษัทกระจายเสียงและโทรทัศน์เอกชนที่พยายามจะเข้าไปแต่กลับล้มเหลวหลังจากไม่กี่ปีของการดำเนินงานเหยื่อผู้เคราะห์ร้ายรายแรก คือ Metrovision ซึ่งเป็นที่รู้จักในปี ค.ศ. 1996 ซึ่งมีความคุ้มครองที่จำกัด ในเรื่องของรายได้พอที่จะแข่งขัน ช่องโทรทัศน์ เช่น ช่อง 9 (แต่ก่อนคือช่อง 9) เกือบจะยอมจำนนต่อความยากลำบากที่คล้ายกัน แต่ถูกรอดมาได้ผ่านการเปลี่ยนแปลงเจ้าของเป็น Media Prima ซึ่งภายใต้เจ้าของใหม่นั้น Media Prima กลายเป็นบ้านสื่อที่มี

ประสิทธิภาพ ไม่เพียงแต่ควบคุมสถานีหลักๆสี่แห่งที่มี TV 3 และ 8 TV รวมอยู่ด้วย แต่ยังเป็นเจ้าของสื่อสิ่งพิมพ์ที่หลากหลายและสื่อออนไลน์เช่นเดียวกัน

Mega TV เป็นช่องโทรทัศน์แห่งแรกที่ตั้งอยู่บนฐานในการสมัครสมาชิกในมาเลเซีย ดำเนินการโดย TV3 และออกอากาศในปี ค.ศ. 1995 เป็นที่นิยมในตลาดเมือง แต่ล้มเหลวในการแข่งขันเมื่อ Astro เริ่มดำเนินการในปี 2001 และเสนอช่องที่หลากหลายมากขึ้นในราคาที่เหมาะสมกว่า TV3 ถือเป็นภัยคุกคามที่ใหญ่ที่สุดสำหรับ TV1 โดย TV3 เป็นบริษัทย่อยของ Media Prima ซึ่งเป็นกลุ่มสื่อที่ใหญ่ที่สุดในประเทศมาเลเซีย Media Prima มีส่วนได้เสียที่สูงมากใน 8TV NTV7 ช่อง 9 และ News Straits Times Press Malaysia (Bhd) หนึ่งในกลุ่มสำนักพิมพ์ที่ใหญ่ที่สุดในประเทศมาเลเซียที่ตีพิมพ์ News Straits Times, Malay Mail, Berita Harian และ Harian Metro

ในปี ค.ศ. 1998 ผู้ชมชาวมาเลย์ถูกแนะนำด้วยช่อง NTV7 ซึ่งเป็นช่อง “ที่ให้ความรู้ลึกที่ดี” พันธกิจของ NTV7 คือการสร้างให้กลุ่มคนมีความสุขและมีความกระฉับกระชวยมากขึ้น โดยมากับรูปแบบใหม่ของการจัดการสื่อ โดยให้สถานีเป็นยี่ห้อสื่อแทนที่จะเป็นเพียงสถานีโทรทัศน์ โดยมีการระบุนายการไว้เป็นผลิตภัณฑ์ภายใต้ตราสินค้าที่เฉพาะเจาะจง และแต่ละบริษัทจะถูกควบคุมโดยผู้จัดการของยี่ห้อ โดยมีการจัดสัดส่วนของรายการต่างๆ เช่น ละคร ละครตลก รายการบันเทิงและอื่น ๆ

TV 8 ซึ่งเปิดตัวในเดือนมกราคมปี ค.ศ. 2004 มีจุดมุ่งหมายที่จะให้บริการผู้ที่ไม่สามารถรับชม TV 3 ได้เนื่องจากข้อจำกัดของเวลาออกอากาศ (<http://en.wikipedia.org/w/index.php?Title=NTV7>) ซึ่ง 8TV มีกลุ่มเป้าหมายเป็นผู้ชมในเมืองที่ยังเป็นหนุ่มสาวและตลาดในจีน ซึ่งน่าจะเป็นทางเลือกของคนทำงานรุ่นใหม่ที่ยังมีอายุน้อย ด้วยการรับชมรายการนำเข้า อาทิ ซีรีส์ CSI Desperate Housewives และรายการ American Idol

มีการแข่งขันที่สูงจากคู่แข่งบนพื้นฐานของทีวีที่ต้องสมัครเพื่อรับชม เช่น Astro โดย Astro เป็นบริษัทที่มีพื้นฐานจากสมาชิกตามภายใต้เครื่องหมายการค้าของ MEASAT Broadcast Network Systems Sdn Bhd เป็นช่องที่มีความบันเทิง ข้อมูลและรายการการศึกษาที่ส่งผ่านดาวเทียม นอกจากนี้ยังมีสถานีวิทยุ 13 สถานีให้เลือกรับชม ทั้งรายการท้องถิ่น ภูมิภาค และระหว่างประเทศ Astro ออกอากาศรายการโดยใช้ระบบดาวเทียม DTH และมีช่องโทรทัศน์มากกว่า 100 ช่อง ซึ่งรายการที่แสดงบนช่องต่างประเทศจะมีความทันสมัยและเป็นอย่างมากและอยู่ในหมู่รายการที่อยู่ในระดับสูง

TV Al-Hijrah เปิดตัวในปี ค.ศ. 2011 มุ่งเน้นไปที่ความสามารถในการรับชมรายการมุสลิมที่ส่งเสริมคำสอนของศาสนาอิสลาม TV Al-Hijrah เป็นบริษัทที่มีรัฐบาลเป็นเจ้าของ อยู่ภายใต้ Department of Islamic Affairs Malaysia (JAKIM) ซึ่งจัดตั้งขึ้นในปี ค.ศ. 2009 โดย TV Al-Hijrah เริ่มแพร่ภาพในวันที่ 7 ธันวาคม 2010 ซึ่งถือว่าเป็นชัยชนะการแข่งขันไปยัง

Astro Oasis ซึ่งมีความเกี่ยวเนื่องที่มีนัยสำคัญมากกับอิหม่าม Muda ที่มีชื่อเสียงระดับนานาชาติ และสามารถที่จะเติมเต็มความต้องการของตลาดสำหรับรายการอิสลามแก่ชุมชนมาเลย์มุสลิม

Media Prima

Media Prima Berhad (หรือ Media Prima) เป็นบริษัทที่จดทะเบียนหลัก เป็นกลุ่มชั้นนำของกลุ่มบูรณาการการลงทุนสื่อ ถูกสร้างและเปิดตัวในปี ค.ศ. 2003 และตั้งแต่นั้นมาเติบโตขึ้นเป็นบริษัทสื่อชั้นนำในประเทศมาเลเซีย โดยเป็นกลุ่มที่สร้างมาควบคุมรวมกิจการของบริษัทสื่อ Berhad's ชื่อว่า Sistem Televisyen Malaysia Berhad (STMB ที่ดำเนิน TV 3) และ NSTP (Malaysia) Berhad ซึ่งขณะนี้เป็นเจ้าของถือหุ้น 100 % ในช่อง TV8 3TV NTV 7 และช่อง 9 นอกจากนี้ยังเป็นเจ้าของมากกว่า 98 % ใน NSTP (Malaysia) ซึ่งเป็นสำนักพิมพ์ที่ใหญ่ที่สุดของมาเลเซีย ตีพิมพ์หนังสือพิมพ์ระดับชาติสามฉบับได้แก่ NST BH และ HM และเป็นเจ้าของเครือข่ายวิทยุ 3 แห่ง ได้แก่ Fly FM, Hot FM และ One FM นอกจากนี้ยังผลประโยชน์ทางสื่ออื่นๆยังรวมถึงการสร้างเนื้อหาภายใต้ฉลาก Primeworks : เหตุการณ์และการจัดการความสามารถ ตำแหน่งหัวหน้าของกลุ่มในธุรกิจกลางแจ้งเป็นตัวแทนของ Big Tree Outdoor Sdn Bhd, UPD Sdn Bhd, Kurnia Outdoor Sdn Bhd และ Jupiter Outdoor Network Sdn Bhd ทางออนไลน์ผ่านการสื่อสารดิจิทัลและบริษัท ย่อยกระจายเสียง ALT Media ผ่านทางช่องทาง gua.com.my และ tonton.com.my ทางวิดีโอที่ทันสมัยด้วย HD ด้วยประสบการณ์การรับชมที่มีคุณภาพ ซึ่งเสนอความเป็นปัจเจกในเนื้อหาที่สามารถกำหนดเองและการโต้ตอบของเครือข่ายสังคม นอกจากนี้ Emas เป็นช่องย้อนยุคแห่งแรกในประเทศมาเลเซีย ที่จัดแสดงการผลิตของ Media Prima ด้วยรายการโทรทัศน์ที่เป็นที่นิยมของปีกลายผ่าน IPTV (Internet Protocol TV) ตามช่อง HyppTV, Unifi TM

Bernama

หน่วยข่าวแห่งชาติมาเลเซียหรือ Bernama มีร่างพระราชบัญญัติให้จัดตั้งขึ้นโดยรัฐสภาในปี ค.ศ. 1967 และเริ่มดำเนินการเมื่อเดือนพฤษภาคม ค.ศ. 1968 สมาชิกสภากำกับดูแลห้าคน ได้รับการแต่งตั้งโดย Yang di-Pertuan Agong ถูกสร้างขึ้นเพื่อให้แน่ใจว่า Bernama เป็นแนวทางโดยบทบัญญัติแห่งพระราชบัญญัติในการปลูกฝังวัตถุประสงค์ได้เสมอ โดย Bernama มีการจัดการโดยคณะกรรมการผู้ว่าการที่ได้รับการแต่งตั้งโดย Yang di-Pertuan Agong คณะกรรมการประกอบด้วยผู้แทนของประธานกรรมการและผู้แทน 6 คน จากแต่ละรัฐบาลและหนังสือพิมพ์ที่เป็นสมาชิกของ Bernama สมาชิกที่ได้รับการแต่งตั้งจะสลับกันโดย Yang di-Pertuan Agong ซึ่งนำโดยผู้จัดการทั่วไป ผู้ที่ได้รับการช่วยเหลือจากคณะกรรมการบริหารที่ดำเนินโครงการและกิจกรรมทั้งหมดเช่นเดียวกับการตัดสินใจของคณะกรรมการ โดยจะมีสำนักงานอยู่ในทุกรัฐในประเทศมาเลเซีย ทั้งยังมีผู้สื่อข่าวในสิงคโปร์และจาการ์ตาและผู้สื่อข่าวชั่วคราวหรือผู้ติดตามในวอชิงตัน ลอนดอน มะนิลา นิวเดลี ดาร์กา เมลเบิร์นและแวนคูเวอร์ ก่อนหน้านั้นข่าวของ Bernama และข้อมูลเป็นเพียงรูปแบบของ

ข้อความและภาพ แต่มีการออกอากาศของภาพและเสียงที่เป็นที่รู้จักกันในชื่อว่า Bernama TV ในเดือนกันยายนปี ค.ศ. 1998 โดยข่าวในขณะนี้จะอยู่ในรูปแบบของภาพ

นอกบริการข่าวที่ส่งจากสำนักข่าวที่ดำเนินการโดยรัฐนั้น Bernama ยังเปิดตัวช่องโทรทัศน์ของตน ในปี ค.ศ. 1998 ในความพยายามที่จะทำให้เนื้อหาข่าวสำหรับอุตสาหกรรมกระจายเสียงที่เพิ่มมากขึ้น กว่าหนึ่งปีที่แสดงให้เห็นข้างต้นนั้น อุตสาหกรรมสื่อในประเทศมาเลเซียมีแนวโน้มการเติบโตและประสบความสำเร็จจากความสนใจของเจ้าของสื่อและการควบรวมกิจการซึ่งเกิดจากเศรษฐกิจและการพิจารณาทางการเมือง ปรากฏการณ์ดังกล่าวเกิดมีความสำคัญเพราะกฎหมายที่ควบคุมสื่อกระแสหลักคือพระราชบัญญัติสื่อสิ่งพิมพ์และการตีพิมพ์สำหรับสื่อมวลชนและพระราชบัญญัติการสื่อสารและมัลติมีเดียสำหรับอุตสาหกรรมกระจายเสียงและอินเทอร์เน็ต ซึ่งให้อำนาจแก่รัฐมนตรีที่เกี่ยวข้องให้กำหนดว่าใครสามารถหรือไม่สามารถเป็นเจ้าของและดำเนินการสถานีสื่อกระแสหลักและการกระจายเสียง

สถานการณ์แบบนี้ย่อมมีผลกระทบอย่างรุนแรงต่อเสรีภาพของสื่อมวลชนและความหลากหลายในเชิงคุณภาพของสื่อ เพราะความสนใจของเจ้าของสื่อมีแนวโน้มที่จะจำกัดความหลากหลายของเนื้อหาและมุมมองในหนังสือพิมพ์ กระแสหลักและสถานีวิทยุกระจายเสียงโดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อเจ้าของส่วนใหญ่เหล่านี้เกี่ยวข้องกับพรรคร่วมรัฐบาลหรือเป็นพันธมิตรทางเศรษฐกิจของพวกเขา ในอีกแง่คือตัวแปรของเสรีภาพและพื้นที่ที่พบในสื่อกระแสหลักจะกำหนดโดยตรงหรือโดยอ้อมจากอำนาจที่มี สภาพแวดล้อมสื่อยังนำความกังวลเกี่ยวกับวัฒนธรรมของการเซ็นเซอร์ตัวเองภายในสมาคมนักข่าว ในบริบทนี้กฎหมายดังกล่าวเป็นพระราชบัญญัติทางกฎหมายที่เป็นความลับ พระราชบัญญัติการปลุกกระดมและพระราชบัญญัติการรักษาความปลอดภัยภายในยังมีผลกระทบอย่างมากต่อนักข่าว

การเปลี่ยนแปลงทางเทคโนโลยีในการแพร่ภาพกระจายเสียง

การปฏิวัติเทคโนโลยีให้กำเนิดคำสองคำที่สำคัญที่สุดที่ใช้กันอย่างแพร่หลายในการอธิบายถึงการพัฒนาและแนวโน้มของเทคโนโลยีการสื่อสาร คำสองคำนั้นคือ Convergence (การบรรจบกัน) และ Divergence (การแยกจากกัน):

Convergence (การบรรจบกัน) หมายถึง การทำให้เขตแดนระหว่างสื่อโทรคมนาคมที่แตกต่างกันเกิดความคลุมเครือและไม่ชัดเจน อาทิ โทรศัพท์ วิทยุ โทรทัศน์ คอมพิวเตอร์จะรวมกันเพื่อผลิตข้อความ รูปภาพ วิดีโอและเสียงในรูปแบบเดียว ในแง่นี้ อย่างน้อยสื่อสองชนิดที่แตกต่างกันจะถูกใช้ในการส่งเนื้อหาโทรทัศน์ (คุณสมบัติ) ให้กับผู้ชม

ในอีกทางหนึ่ง Divergence (การแยกจากกัน) จะเกี่ยวข้องกับการเพิ่มแบบทวีคูณของรูปแบบหรือการสื่อสารในการส่งสัญญาณโทรทัศน์ โดยใช้อุปกรณ์ต่างๆ เช่น ส่วนภาคพื้นดิน สายเคเบิล ดาวเทียมและระบบคอมพิวเตอร์ (Stewart et al. 2001) ในประเทศมาเลเซีย การพัฒนาทางเทคโนโลยีได้รับความสนใจมากในช่วงยุคมาแฮร์ (1982-2003) ประเทศมี

สถานะเป็นประเทศอุตสาหกรรมอย่างเต็มที่และอยู่ในแถวหน้าของวาระของเขา วิสัยทัศน์ 2020 ที่เป็นระเบียบ (1991) มีเป้าหมายเพื่อเปลี่ยนมาเลเซียให้เป็นประเทศพัฒนาอย่างเต็มที่ในต้นปี 2020

จึงเป็นผลให้โครงการขนาดใหญ่ที่เป็นที่รู้จักกันว่า The Multimedia Super Corridor (MSC) เปิดตัวในปี ค.ศ. 1996 มีการเจริญเติบโตตั้งแต่เป็นข้อมูลแบบพลวัตและเทคโนโลยีการสื่อสาร (ICT) ที่เป็นศูนย์กลางและเป็นที่อำนวยความสะดวกให้กับบริษัททั้งพื้นบ้านและที่ชาวต่างชาติเป็นเจ้าของมากกว่า 900 บริษัท โดยมุ่งเน้นส่วนใหญ่เกี่ยวกับผลิตภัณฑ์มัลติมีเดียและการสื่อสาร (ที่ [http :/ www.msc.com.my / MSC / msc.asp](http://www.msc.com.my / MSC / msc.asp)) การเข้ามาของโทรทัศน์ดาวเทียมในมาเลเซียเกิดขึ้นในช่วงปลายปี ค.ศ. 1996 ร่วมกับโครงการขนาดใหญ่ การพัฒนาที่เกิดขึ้นภายหลังในอุตสาหกรรมโทรทัศน์ของประเทศมาเลเซียส่วนใหญ่ได้รับการสนับสนุนจากโครงการ MSC

ก่อนที่จะถึงปี ค.ศ. 1995 ระบบโทรทัศน์ภาคพื้นดินเป็นระบบเฉพาะสำหรับการส่งสัญญาณโทรทัศน์ กว่าสามทศวรรษหลังจากที่โทรทัศน์เป็นที่รู้จักในประเทศนี้ สถานีโทรทัศน์ที่ต้องจ่ายเงินของมาเลเซียก็เกิดขึ้นเป็นครั้งแรกโดยใช้เทคโนโลยีสายเคเบิลใยแก้วนำแสง ซึ่งก่อตั้งขึ้นในปี ค.ศ. 1995 อย่างไรก็ตามเนื่องจากหีบห่อที่ไม่น่าดึงดูดนำเสนอโดย MegaTV และเทคนิคการบำรุงรักษาที่ไม่ดี ทั้งยังต้องแข่งขันกับ ASTRO และปัญหาทางการเงินอย่างรุนแรง Mega TV จึงถูกปิดลงในปี ค.ศ. 2001 ซึ่งการเปลี่ยนแปลงทางเทคโนโลยีที่สำคัญที่เกิดขึ้นในวงการโทรทัศน์ในประเทศมาเลเซีย ก็คือการแนะนำโทรทัศน์ดาวเทียมดวงแรกของมาเลเซีย นั่นคือ ASTRO ในปี ค.ศ. 1996 ซึ่ง ASTRO จะใช้วิธีตรงไปยังผู้ใช้บริการ (Direct to User: DTU) และมีการออกอากาศเป็นการส่งสูงขับเคลื่อนวง KU ให้ใช้ดาวเทียมของ MEASAT โดยผู้สมัครที่ใช้บริการอยู่ในขณะนี้ดำเนินงานจาก Bukit Jalil ในกัวลาลัมเปอร์

บริการนี้สามารถรับได้โดยใช้เสาอากาศขนาดเล็กผ่านศูนย์กลาง 60 ซม. และเครื่องถอดรหัส สัญญาณจะถูกเข้ารหัสและการเข้ารหัสก่อนที่จะมีการส่งรูปเข้าที่פקบริการลูกค้า เจื่อนใจจะอนุญาตให้เข้าถึงเฉพาะกับสมาชิกที่มีตัวถอดรหัสและผู้มีสมาร์ทการ์ด (http://wikipedia.org/wiki/Astro_satellite_TV)

การปฏิวัติเทคโนโลยีใหม่ในเทคโนโลยีการสื่อสารอนุญาตให้ ASTRO แนะนำเพิ่มเติมถึง “ความซับซ้อน” ในการแสดงประสบการณ์ของผู้ชม รู้จักกันในนามว่าเป็นบริการแบบเชิงโต้ตอบและบริการมัลติมีเดียที่เป็นไปได้ผ่านการบรรจบกันและแตกต่างจากสิ่งที่มีอยู่ในสื่อเทคโนโลยีที่ “เก่า” และ “ใหม่” ASTRO ในขณะนี้ก็มีทีวีแบบโต้ตอบและบริการมัลติมีเดียต่างๆ ตั้งแต่ video on demand (จ่ายตามที่คุณ) เกมส์ การเชื่อมโยงการสนทนา การส่งข้อความ SMS ทางโทรศัพท์มือถือ การดาวน์โหลดไอคอน การทำธุรกรรมทางธนาคารผ่านทางอินเทอร์เน็ต ซึ่งก่อนหน้านี้ไม่สามารถใช้ได้ “ตลาดโทรทัศน์”

การเปลี่ยนแปลงไปสู่โทรทัศน์แบบดิจิทัลยังถูกกำหนดโดยปัจจัยทางเศรษฐกิจ ด้วยเหตุนี้ค่าใช้จ่ายในการรักษาการบริการจึงมีราคาถูกลงเมื่อเทียบกับระบบอนาล็อก โทรทัศน์ดิจิทัลยังมีประโยชน์ด้านอื่นๆ เช่น ช่องสัญญาณโทรทัศน์ที่มีมากขึ้น อยู่บนจอคู่มือโทรทัศน์ จอบริการแบบโต้ตอบข้อมูล โปรแกรมที่มีให้เลือกมากขึ้นของการเขียนแบบหน้าจอกว้างและเสียงรอบทิศทาง ความสามารถของโทรทัศน์ระบบดิจิทัลในการส่งกระแสข้อมูลส่งผลให้เกิดการรบกวนน้อยลงและมีคุณภาพดีขึ้น (The Star, 28 กันยายน 2006) ลักษณะเฉพาะของโทรทัศน์ดิจิทัลจะพบเห็นได้จากโทรทัศน์ที่ต้องจ่ายค่าบริการชมอยู่ 3 สถานี ได้แก่ ASTRO Mitv และ FineTV

ในปี 2005 รัฐมนตรีว่าการกระทรวงสารสนเทศ Datuk Donald Lim ประกาศออกอากาศทางโทรทัศน์อนาล็อกในประเทศมาเลเซียจะปิดตัวลงอย่างสิ้นเชิงในปี ค.ศ. 2015 การคาดการณ์งบประมาณราวๆ RM 1.34 พันล้าน จะถูกนำมาใช้ในการอัปเดตบริการทั่วประเทศ (The Star, 28 กันยายน ๒๐๐๖) การเปลี่ยนแปลงของระบบจะเริ่มดำเนินการในขั้นต้นจากเมืองใหญ่ที่มีประสิทธิภาพในปี 2006 และ RTM (สถานีโทรทัศน์ของรัฐบาล) ได้รับเลือกให้เป็นผู้นำโครงการนี้

RTM เริ่มต้นการออกอากาศระบบดิจิทัลภาคพื้นดินจากหุบเขา Klang ในเดือนกันยายนปี 2006 มีการระดมทุนเริ่มต้นของรัฐบาลราวๆ RM 70 ล้าน (The Star, 28 กันยายน 2006) และภายใน 2008 มาเลเซียคาดว่าจะเริ่มปิดระบบเก่าและจะปิดโทรทัศน์อนาล็อกทุกระบบในปี 2015 นอกจากนี้ยังหมายความว่า จะไม่มีชุดโทรทัศน์อนาล็อกอยู่ในตลาดอีกหลังจากที่ปี ค.ศ. 2015 ผู้ชมชาวมาเลเซียจะต้องเลือกระหว่างซื้อโทรทัศน์ชุดดิจิทัลใหม่หรือจะซื้อแปลงเพื่อเปิดใช้งานโทรทัศน์ชุดเก่าในการรับสัญญาณบริการแบบดิจิทัล ([www. Bernama. com.my/bernama/v/3news.php?175](http://www.Bernama.com.my/bernama/v/3news.php?175) = , 313ID)

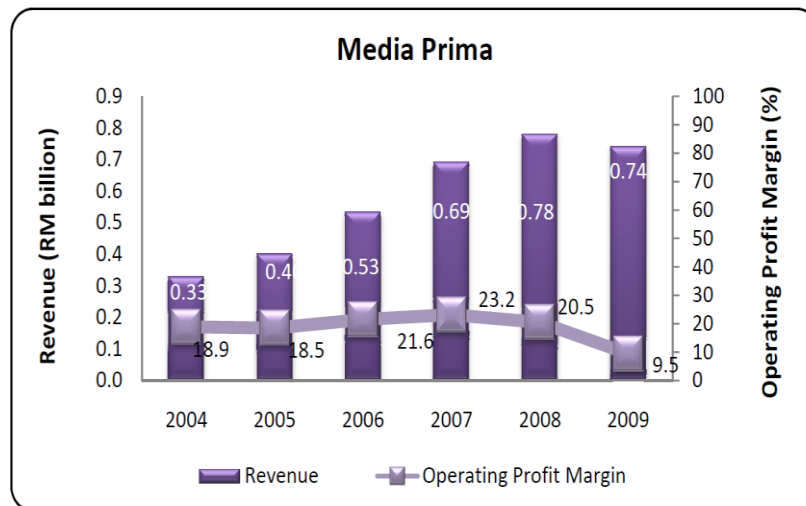
การแข่งขันระหว่างสถานีโทรทัศน์เพื่อความอยู่รอดในอุตสาหกรรมที่มีการแข่งขันที่รุนแรงมากขึ้น จากการส่งสัญญาณภาคพื้นดินโดยใช้ระบบอนาล็อกทางบก สายเคเบิลและโทรทัศน์ดาวเทียมในเดือนกันยายนปี 2005 รัฐบาลได้รับการอนุมัติการดำเนินงานของ Mitv ที่ใช้อินเตอร์เน็ตผ่านการ UHF (ในรูปแบบดิจิทัลอย่างเต็มที่) สำหรับการส่งสัญญาณสงครามของเทคโนโลยีการจ้างงานในอุตสาหกรรมโทรทัศน์ยังไม่ถึงจุดสิ้นสุด เพราะในปีเดียวกันเพียงสองสามเดือนหลังจากการแนะนำของ Mitv ยังอีกสถานีที่ต้องบอกเป็นสมาชิกที่ชื่อ FineTV เปิดตัวในเดือนธันวาคม 2005

รายได้ของบริษัทแพร่ภาพกระจายเสียง (2009)

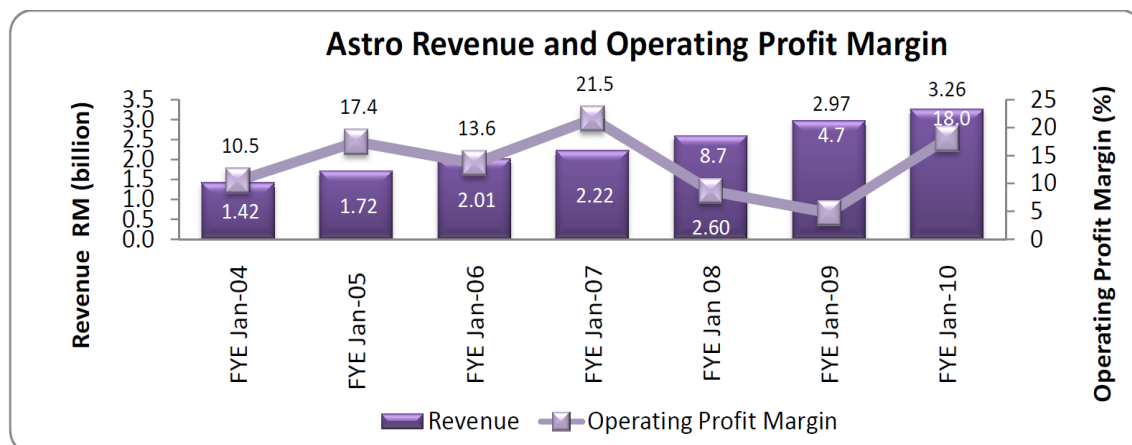
ภาคกระจายเสียงโทรทัศน์ที่ประกอบไปด้วยส่วนสำคัญสำหรับช่อง FTA TV ซึ่งมีเจ้าของเป็น Media Prima Berhad เป็นสองสถานีที่ดำเนินการโดยรัฐบาล การสมัครอยู่บนฐานของผู้ให้บริการโทรทัศน์ดาวเทียมแบบหลายช่อง ซึ่งก็คือ Astro บริษัทกระจายเสียงยังเป็นเจ้าของสถานีวิทยุหลายช่อง รายได้รวมของบริษัทอยู่ที่ RM 3.9 พันล้านในปี 2009 แสดงให้เห็นการเจริญเติบโตที่ 2.6 %สำหรับจากรายได้รวมอยู่ที่ RM 3.8 พันล้านในปี 2008 โดยในปี 2009 MP แสดง

รายได้ที่ RM 0.74 พันล้าน เป็นไปตามสัญญาซื้อขาย 5.1 %จาก RM 0.78 พันล้านที่บันทึกไว้ในปี 2008 โดยกลุ่มยังแสดง
อัตรากำไรจากการดำเนินงานที่ 9 %สำหรับปี 2009 (2008: ๒๐.๕%)

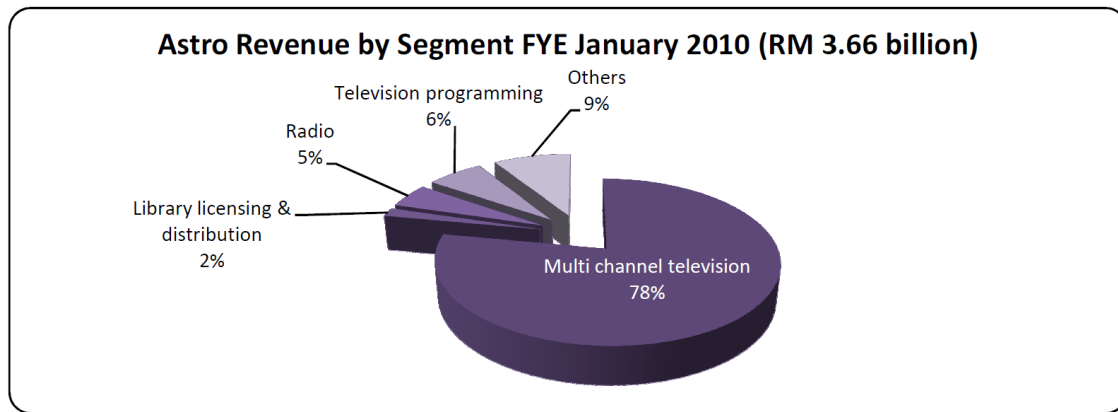
Astro All Asia Network Plc (Astro) แสดงรายได้ RM 3.26 พันล้านสำหรับปีที่สิ้นสุดการเงิน (FYE) ในเดือน
มกราคม 2010 โดยจะเพิ่มขึ้นจาก 9.8 %จาก RM 2.97 พันล้านแสดงใน FYE ปี 2009 โดยอัตรากำไรดำเนินงานอยู่ที่ 18 %
สำหรับ FYE 2010 (FYE 2009: ๔.๗%)

Source: Industry, SKMM
Fig. 2.24 Media Prima Revenue and Operating Profit Margin

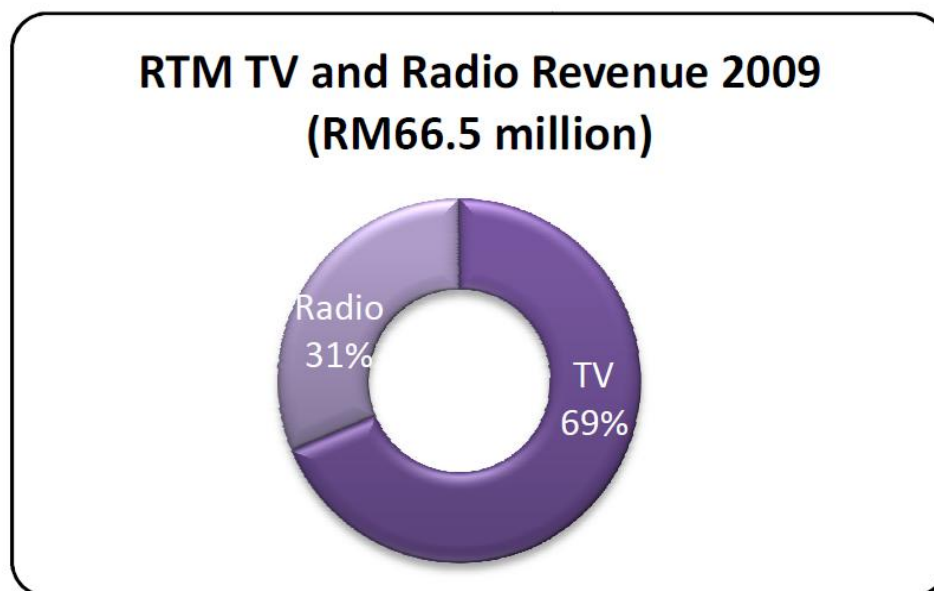
Source: Industry, SKMM
Fig. 2.25 ASTRO Revenue and Operating Profit Margin

Source: Industry, SKMM

Fig. 2.26 Astro Revenue by Segment FYE January 2010

การกระจายเสียงของรัฐบาลนั้น RTM ดำเนินสถานีโทรทัศน์แห่งชาติ คือ TV 1 และ TV 2 และ สถานีวิทยุ 34 สถานี สถานีเหล่านี้รวบรวมรายได้รวมที่ RM 66.5 ล้านสำหรับปี 2009 ส่วนของโทรทัศน์ RM 45.7 ล้าน โดยมีรายได้คิดเป็นสัดส่วน 67 % ของรายได้รวมของ RTM จากการออกอากาศ ในขณะที่ความสมดุล 31 % (RM 20.8 ล้าน) จากส่วนของวิทยุ และ ในปี 2008 RTM ลงทะเบียนที่ RM 74.3 ล้านของรายได้ที่มี 75 % จากโทรทัศน์และ 26 % จากหน่วยงานวิทยุตามลำดับ

Source: Industry, SKMM

Fig. 2.27 RTM TV and Radio Revenue 2009

ประเทศมาเลเซียเป็นหนึ่งในอาณานิคมของอังกฤษแรกเริ่ม ที่ดำเนินการวิทยุกระจายเสียง หากแต่รัฐบาลอังกฤษไม่ได้ให้ความสนใจมากในเรื่องของวิทยุช่วงระยะแรกๆของการพัฒนา ดังนั้นพวกมือสมัครเล่น บริษัทไฟฟ้า บุคลากรทางการสื่อสารโทรคมนาคม และผู้ที่ชื่นชอบวิทยุ จึงเป็นหนึ่งในกลุ่มผู้ที่ริเริ่มการออกอากาศ (Safar, Sarji และ Gunaratne, 2000) และก้าวแรกก็นำไปสู่ความเป็นมืออาชีพเกิดขึ้นในปี ค.ศ. 1921 เมื่อ A.L. Birch หัวหน้าวิศวกร ของรัฐยะโฮร์ ตั้ง

สังคมไร้สายยะโฮร์ขึ้น ซึ่งก่อให้เกิดการรวมตัวของสังคมวิทยุเป็นจำนวนเกือบหนึ่งโหลไปทั่วแหลมมลายู ข่าวดังและเพลงจากภาพบันทึกเสียง เป็นหนึ่งในรายการแรกๆ ที่ออกอากาศ โดยในทางความเป็นสถาบันและเทคนิคแล้ว ศักยภาพในการตั้งวิทยุกระจายเสียงโดยใช้คลื่น เกิดขึ้นตลอดในยุคล 1920 อย่างไรก็ตาม รัฐบาลล้มเหลวในการ ส่งเสริมให้มีการจัดตั้งสถานีจนกระทั่ง ปี ค.ศ. 1932และในวันที่ 1 เมษายน 1933 รัฐบาลออกใบอนุญาตชั่วคราวให้แก่ Radio Service Company of Malaya (RSCM) และในปี ค.ศ.1935 ได้ให้แก่ the British Malaya Broadcasting Company (BMBC) โดยมีกลุ่มของผู้ถือหุ้นที่มีผู้บริหารจากบิปีซีเป็นเจ้าของและเป็นผู้กระจายเสียงอย่างเต็มที่ (Safar, Sarji และ Gunaratne, 2000) และจากการให้ใบอนุญาตแก่ BMBC รัฐบาลจึงถอนใบอนุญาตปฏิบัติการกระจายเสียงชั่วคราวของ RSCM ในช่วงปลายปี ค.ศ. 1936 การเป็นเจ้าของของความไม่แน่นอน ในสภาพแวดล้อมทางการเมืองและเศรษฐกิจทั้งในระดับชาติและระดับนานาชาตินั้น พรรคการเมืองได้ตกลงกันในปี ค.ศ. 1940 ที่จะขาย BMBC ให้กับรัฐบาลอังกฤษ ช่วงสิ้นปี ค.ศ. 1941 เมื่อสงครามในมหาสมุทรแปซิฟิกเกิดขึ้น บริษัทเปลี่ยนชื่อเป็น Malayan Broadcasting Corporation และเริ่มยกระดับองค์กรและอุปกรณ์กระจายเสียง โดยเมื่อญี่ปุ่นบุกเข้ามาและเข้าควบคุมแหลมมลายูและสิงคโปร์ ในเดือน กุมภาพันธ์ ค.ศ. 1942 Sarji เชื่อว่าสิ่งอำนวยความสะดวกในการกระจายเสียงมีลักษณะที่สะดวกมากยิ่งขึ้นสำหรับญี่ปุ่นระหว่างการยึดครองเป็นระยะเวลาสามปีแปดเดือน (Sarji, 1998) โดยแม้ว่าญี่ปุ่นจะให้การกระจายเสียงเพื่อการโฆษณาชวนเชื่อ แต่พวกเขากลับใช้ภาษามลายูอย่างกว้างขวาง ตามมาด้วยภาษาอังกฤษ จีน ทัมปี และญี่ปุ่น หลังจากที่ญี่ปุ่นยอมจำนน ฝ่ายการปกครองของทหารอังกฤษ เข้ามารับผิดชอบการกระจายเสียงแทน โดยวันที่ 1 เมษายน 1946 เป็นวันที่ The Malay Union เข้ามาเป็นรัฐบาล จึงตั้งกรมกระจายเสียงหรือ Radio Malaya ซึ่งเป็นแหล่งกระจายเสียงแห่งเดียวจนกระทั่งประเทศได้รับเอกราชในปี ค.ศ. 1957โดยกรมทำการช่วยรัฐบาลควบคุมความสับสนทางสังคมและการเมือง ที่เกิดขึ้นตามมาจากสงครามและการก่อจลาจลคอมมิวนิสต์ในปี ค.ศ. 1948 (Safar, Sarji และ Gunaratne, 2000) นโยบายทางการเมือง การศึกษาและภาษาประจำชาติถูกวางแผนและเกิดในช่วงเวลานี้ พร้อมๆกับการกระจายเสียง ซึ่งช่วยในกระบวนการเปลี่ยนแปลงทางสังคม (Safar, Sarji และ Gunaratne, 2000)

Radio Television Malaysia (RTM) เปิดตัวครั้งแรกทางโทรทัศน์จอขาวดำ เมื่อวันที่ 28 ธันวาคม 1963 ตามมาด้วยโทรทัศน์เครื่องข่ายที่สองในเดือนพฤศจิกายน 1969 นอกจากนั้นในปี ค.ศ. 1970 RTM แนะนำสถานีดาวเทียมโลกมาตรฐานสากลใน Kuantan, Pahang)อยู่บนชายฝั่งตะวันออกของคาบสมุทรมาเลเซีย (เพื่อรองรับการเชื่อมโยง โทรทัศน์กับที่ซาบะห์และซาราวัก และสำหรับการส่งสัญญาณไปยังต่างประเทศ โทรทัศน์สีเข้ามาในเดือนธันวาคม 1978 โดยประเทศมาเลเซีย ใช้ระบบการออกอากาศแบบมีรัฐบาลควบคุมอย่างต่อเนื่องจนกระทั่งปี ค.ศ. 1983 เมื่อรัฐบาลค้นพบว่าควรยุติการผูกขาด โดย Hashim ได้คำนวณเหตุผลซึ่งรวมอยู่ในแรงกดดันของงบประมาณ การเกิดของ เทคโนโลยีการสื่อสารใหม่และการแข่งขันจากประเทศเพื่อนบ้าน (Hashim, 1995) ซึ่งศักยภาพของรายได้ที่มีผลประโยชน์มากสำหรับโทรทัศน์เอกชนจากผู้มีอิทธิพลทางการเมือง โดยเฉพาะอย่างยิ่ง กับการครองความเป็นใหญ่ ของโทรทัศน์ ที่ค่าใช้จ่ายของสื่อสิ่งพิมพ์ แรงการแปรรูปให้เป็นเอกชนของการกระจายเสียง ดังนั้นในปี ค.ศ. 1984 รัฐบาลได้รับสิทธิการเป็นเจ้าของ

เอกชน ที่มุ่งเน้นกำไรนามว่า Sistem Televisyen Malaysia Bhd. หรือที่รู้จักกันในฐานะ TV3 เพื่อที่จะแข่งขันกับช่องของรัฐบาลสองช่อง (Safar, Sarji และ Gunaratne,2000) โดยสิบปีต่อมา ในปี ค.ศ. 1995 รัฐบาลได้ออกใบอนุญาตให้แก่สถานีโทรทัศน์เอกชนอีกสองสถานี Metrovision และ Mega TV ซึ่งอันแรกคือช่อง UHF ทางบก อยู่กลางหุบเขา Klang สถานีที่สองเป็นสถานีโทรทัศน์เคเบิลที่มี 10 ช่อง (แรกเริ่มมี 5 ช่อง) สถานีโทรทัศน์ดาวเทียมแห่งแรกของมาเลเซียคือ Astro ซึ่งมีโทรทัศน์ 23 ช่องและสถานีวิทยุ 8 สถานี นอกจากนั้นยังมี MEASAT ตามมาในเดือนมกราคม 1996 โดยรัฐบาลยังอนุมัติสถานีโทรทัศน์อื่นๆที่ปกคลุมไปทั่วประเทศ อาทิ NTV 7 ซึ่งเริ่มดำเนินการ ในปี ค.ศ. 1998 ซึ่งถ้าหากไม่เกิดภาวะเศรษฐกิจตกต่ำ ในปี 1998 สถานีโทรทัศน์อื่นๆ หรือ TV IMT - GT อาจได้เริ่มปฏิบัติงานในภาคเหนือของประเทศมาเลเซียเพื่อรองรับภาคเหนือของประเทศอินโดนีเซียและภาคใต้ของประเทศไทยเช่นเดียวกัน (Safar, Sarji และ Gunaratne,2000)

การพัฒนาที่คล้ายคลึงกันเกิดขึ้นกับวิทยุกระจายเสียง โดยในปี 1998 รัฐบาลมาเลเซียดำเนินการกับสถานีวิทยุ 23 สถานีในระดับชาติ ระดับภูมิภาคและท้องถิ่นในภาษาต่างๆ ซึ่งมีภาษามาเลเซียอยู่ 14 สถานีวิทยุเอกชน รวมถึง Astro ที่มีแปดช่อง แม้ว่าจะมีอีกสองช่อง ได้แก่ Nusantara TV และ Medanmas ที่ได้รับการอนุมัติ แต่โอกาสที่จะดำเนินการมีน้อย เพราะภาวะเศรษฐกิจตกต่ำ โดย Nusantara TV เป็นการร่วมทุนของรัฐบาลมาเลเซียและอินโดนีเซีย ที่จะใช้ดาวเทียมของอินโดนีเซีย Palapa ส่วน Medanmas เป็นการร่วมทุนของผลประโยชน์ทางธุรกิจของมาเลเซีย อินโดนีเซียและประเทศไทย ที่ดำเนินงานจาก Pulau Langkawi ในสามเหลี่ยมเศรษฐกิจของอินโดนีเซีย มาเลเซียและประเทศไทย (Safar, Sarji และ Gunaratne,2000)

กรอบนโยบายและกฎหมาย

ก่อนที่จะมีการแปรรูปเป็นเอกชนของการกระจายเสียงในปี 1984 รัฐบาลได้กำหนดกรอบนโยบายและกฎหมายสำหรับการแพร่กระจายภาพและเสียง โดยพระราชบัญญัติการสื่อสารและมัลติมีเดีย 1998 ยกเลิกพระราชบัญญัติวิทยุกระจายเสียง 1988 สี่ปีให้หลังจากการจัดตั้ง TV 3 การเปลี่ยนแปลงเหล่านี้ สะท้อนให้เห็นถึงความเร็วที่เทคโนโลยีผลต่อการเปลี่ยนแปลงสื่ออิเล็กทรอนิกส์ โดยวิทยุและโทรทัศน์มาเลเซียเสนอรายการและนโยบายของรัฐบาล แรกเริ่มนั้นมีจุดมุ่งหมายเพื่อส่งเสริมความสามัคคีของชาติ กระตุ้นความสนใจของประชาชน พัฒนาจิตสำนึกของพลเมืองและให้ข้อมูลและการศึกษา (Safar, Sarji และ Gunaratne,2000) โดยจะเน้นแนวคิดของสาระบันเทิง (Infotainment) ในการนำเสนอข้อมูลและความบันเทิงจากสถานีบริการสาธารณะ

แต่ด้วยการถือกำเนิดของ TV3 ซึ่งเป็นช่องของรัฐบาล ที่มุ่งเน้นรายการจากอดีตทางการศึกษาและข้อมูลเป็นในมีความบันเทิงมากยิ่งขึ้น (Safar, Sarji และ Gunaratne,2000) พระราชบัญญัติกระจายเสียง 1988 ควบคุมวิทยุเอกชนเชิงพาณิชย์ และโทรทัศน์ โดยระบุการให้อำนาจแก่รัฐมนตรีว่าการกระทรวงสารสนเทศที่จะให้ใบอนุญาตวิทยุและโทรทัศน์

ยังกล่าวอีกว่าบุคคลใดๆ ไม่สามารถออกอากาศเรื่องใดๆในประเทศมาเลเซีย ยกเว้นภายใต้หรือตามที่ได้รับใบอนุญาตตามพระราชบัญญัติ)มาตรา ((1) 4 ที่ว่าใบอนุญาตอาจมีข้อกำหนดและเงื่อนไข เช่น รัฐมนตรีว่าการกระทรวงอาจกำหนด) มาตรา (3) 4 รัฐมนตรีว่าการกระทรวง ยังมีอำนาจในการควบคุมเนื้อหา มาตรา (1) 10 อำนาจของรัฐมนตรีว่าการกระทรวงที่จะสามารถห้ามการออกอากาศเรื่องใดๆที่อยู่ในความสนใจของประชาชน (Safar, Sarji และ Gunaratne,2000)

พระราชบัญญัติการสื่อสารและมัลติมีเดีย 1998 ยังยกเลิกพระราชบัญญัติกระจายเสียง เช่นเดียวกับพระราชบัญญัติโทรคมนาคม 1950 โดยหลังจากที่เกิดกฎหมายใหม่ กระทรวงใหม่ๆ ได้แก่ กระทรวงพลังงาน กระทรวงการสื่อสารและมัลติมีเดีย รวมทั้งคณะกรรมการการสื่อสารและมัลติมีเดียใหม่ ที่ก่อตั้งขึ้นเมื่อวันที่ 1 พฤศจิกายน 1998 โดยกระทรวงใหม่ที่เกิดขึ้น มาจากการทำงานของกระทรวงสารสนเทศทั้งหมดที่เกี่ยวข้องกับนโยบายและการกำกับดูแลการกระจายเสียง ซึ่งกระทรวงสารสนเทศจะยังคงอยู่ หากแต่แบ่งหน้าที่บางอย่างกับกระทรวง ใหม่ (Safar, Sarji และ Gunaratne,2000) โดยกระทรวงใหม่จะปฏิบัติงานในการออกใบอนุญาตกระจายเสียง ซึ่งคณะกรรมการนำโดย Syed Hussein Mohamed จะเป็นผู้มีอำนาจเดียวในการกำกับดูแลอุตสาหกรรมสามอย่าง ที่มีการแปรสภาพ ได้แก่ โทรคมนาคม การกระจายเสียงและคอมพิวเตอร์ โดยคณะกรรมการจะนำเอาการทำงานทางเทคนิคของปัจจุบันจากผู้ควบคุมเดิม ซึ่งก็คือกรมโทรคมนาคม และการทำงานควบคุมของกรมไปรษณีย์จะเข้ามาเป็นส่วนหนึ่งของคณะกรรมการ (Safar, Sarji และ Gunaratne,2000)

โครงสร้างและองค์กร

วิทยุ

ในปัจจุบันสถานีวิทยุทั้งหมดในประเทศมาเลเซียแบ่งเป็นของเอกชน 19 แห่ง และรัฐบาลเป็นเจ้าของอยู่ 34 แห่ง โดยสถานที่ที่รัฐบาลเป็นเจ้าของจะดำเนินการภายใต้ RTM group network ซึ่ง RTM มีเครือข่ายวิทยุทั้งหมด 6 แห่ง ได้แก่

R1: แพร่ภาพกระจายเสียงแห่งชาติ (24 ชั่วโมง),

R3: แพร่ภาพกระจายเสียงในเมืองหลวง/ ภูมิภาค (18 ชั่วโมง),

R4: แพร่ภาพกระจายเสียงเป็นภาษาอังกฤษ (24 ชั่วโมง),

R5: แพร่ภาพกระจายเสียงเป็นภาษาจีนกลาง (24 ชั่วโมง),

R6: แพร่ภาพกระจายเสียงเป็นภาษาทมิฬ (24 ชั่วโมง), และ

Radio Muzik ในระบบเอฟ เอ็ม สเตอริโอ (24 ชั่วโมง)

ในซาราวัก RTM จะดำเนินการเป็นเครือข่ายสี่เหลี่ยม (ภาษามลายู) เครือข่ายสีแดง (ภาษาจีนกลางและภาษาอังกฤษ) เครือข่ายสีเขียว (Iban) และ เครือข่ายสีน้ำเงิน (Bidayuh) โดย Voice of Malaysia ซึ่งเป็นบริการต่างประเทศของ RTM จะมีหน่วยที่แพร่ภาพกระจายเสียง 8 หน่วย เป็นภาษาอังกฤษ จีนกลาง มลายู ตากาล็อก พม่า ไทยและอาหรับ ส่วน the Voice of Islam จะแพร่ภาพกระจายเสียงเป็นภาษาอังกฤษและมลายู โดยรัฐบาลจะดำเนินงานวิทยุ Radio Penerangan (วิทยุเพื่อข้อมูล) ในบริเวณ Kuala Lumpur ในขณะที่ Time Highway Radio (THR) เป็นเครือข่ายวิทยุเชิงพาณิชย์ในแหลม ส่วน BEST 104 เป็นสถานีเอฟ เอ็มเชิงพาณิชย์ที่ดำเนินการจาก Johor Baru ส่วนผู้แพร่ภาพอื่นในระดับชาติ ได้แก่ Era, Hitz FM, Light & Easy FM, Mix FM, My FM และ สถานีดาวเทียม Classic Rock Radio และ Opus Radio (Safar, Sarji & Gunaratne, 2000) โดย The company Media Prima Berhad ดำเนินการกับสถานีที่เป็นที่นิยมทั้งหมด 3 สถานี ได้แก่ HotFM (เป็นภาษามลายู) FlyFM (เป็นภาษาอังกฤษ) และ OneFM (เป็นภาษามลายู) (Wagstaff, 2010) โดยวิทยุชุมชนนั้นไม่เป็นที่ปรากฏในประเทศมาเลเซีย (Wagstaff, 2010) เมื่ออ้างถึงการเข้าถึงของชุดวิทยุในต่างจังหวัด องค์การยูเนสโก (2012) ได้ประมาณการณ์ไว้ว่า ในปี 2011 ประเทศมาเลเซียมีเครื่องรับวิทยุ 9.1 ล้านเครื่องหรือ 43.4 ต่อผู้อาศัย 100 คน

โทรทัศน์

RTM ยังคงดำเนินงานเครือข่ายโทรทัศน์ใหญ่ 2 แห่ง ได้แก่ TV1: The Prime Network ซึ่งออกอากาศเป็นภาษามลายู อังกฤษ จีนกลาง และทมิฬ สถานีโทรทัศน์เชิงพาณิชย์ของเอกชน รวมไปถึง TV3, Mega TV, Metrovision, NTV7 และ Astro DTH โดยบริการต่างๆของ Astro รวมไปถึง Ria ซึ่งเป็นทุกช่องทางที่เป็นภาษามลายู Hua Li Dai ซึ่งเป็นทุกช่องความบันเทิงที่เป็นภาษาจีน Wah Lai Toi ช่องภาษาจีนอีกช่องและ Super Sport โดย Astro เป็น บริษัทเอกชนที่ได้รับประโยชน์จากกฎระเบียบใบอนุญาตที่เข้มงวด ซึ่งกำหนดโดยรัฐบาล กฎระเบียบเหล่านี้ทำให้มีการผูกขาดในโทรทัศน์ดาวเทียมและโทรทัศน์ที่ต้องจ่ายเงิน ซึ่งเจ้าของนั้นถูกพิจารณาว่ามีความใกล้ชิดกับรัฐบาลมาเลย์ (Safar, Sarji และ Gunaratne, 2000) บริษัทโทรทัศน์ดิจิทัล Asia Broadcasting Network (ABN) เริ่มกลายเป็นคู่แข่งของ Astro มากขึ้น แม้ว่าพื้นที่จะครอบคลุมบางส่วนของกรุงกัวลาลัมเปอร์และ Johor Baru โดยบริษัทมีการขยายตัวอย่างรวดเร็วทั่วประเทศ โดยปัจจุบัน Astro มีสมาชิกประมาณ 3.5 ล้านราย ซึ่งครอบคลุมประมาณร้อยละ 50 ของตลาดโทรทัศน์มาเลเซีย ABN ไม่ได้มีส่วนแบ่งใดๆ แต่อ้างการกำหนดเป้าหมายอยู่ที่ ร้อยละ 80 ของ จำนวนครัวเรือนทั้งหมดภายในปี ค.ศ. 2018 (The Star , 2012)

การทำงานของ RTM ภายใต้กรมแพร่ภาพกระจายเสียงของกระทรวงสารสนเทศนั้น ผู้อำนวยการทั่วไปของการกระจายเสียง ซึ่งมีผู้บังคับบัญชาเป็นเลขาธิการของกระทรวงสารสนเทศเป็นผู้รับผิดชอบต่อรัฐมนตรีว่าการกระทรวงเทคโนโลยีสารสนเทศ โดยรองผู้อำนวยการทั่วไปและกรรมการหลายคนจะทำงานในส่วนที่เฉพาะเจาะจง รวมทั้งข่าว และเหตุการณ์ปัจจุบัน การเขียนโปรแกรมและ วิศวกรรม เป็นการช่วยผู้อำนวยการทั่วไป และจากการตามสถานีเอกชนเชิงพาณิชย์นั้น RTM มีแนวโน้มกลายเป็นเชิงพาณิชย์มากยิ่งขึ้น

สถานีเอกชนเชิงพาณิชย์จะถูกจัดอยู่ในสายธุรกิจ เช่น ประชานิยมและการและผู้อำนวยการบริหาร (ช่วยเหลือโดยผู้จัดการทั่วไป) จะเป็นผู้บังคับบัญชาที่ TV3 ส่วนผู้จัดการแผนกทั้งหลาย รวมทั้งผู้ที่ดูแลข่าวและเหตุการณ์ปัจจุบัน การเขียนโปรแกรมและวิศวกรรม จะช่วยผู้จัดการทั่วไป การรักษาความปลอดภัยของพนักงาน เป็นอีกหนึ่งประการที่กำหนดแตกต่างจากการที่รัฐบาลเป็นเจ้าของและเอกชน นอกจากนั้นการต้องเผชิญกับค่าใช้จ่ายที่เพิ่มขึ้นและการสูญเสียโฆษณาในช่วงวิกฤติการเงินของภูมิภาคอาเซียน TV3 , Astro และ NTV7 ลดจำนวนพนักงานและลดชั่วโมงการถ่ายทอด (Safar , Sarji และ Gunaratne , 2000) โดย TV3 ลดการให้บริการตลอด 24 ชั่วโมง เป็นครั้งแรกตั้งแต่วันอยู่ชั่วคราว นอกจากนี้โทรทัศน์เคเบิล/ ดาวเทียม ดังรายนามต่อไปนี้ยังบริการกระจายเสียงโทรทัศน์ให้ผู้ชมชาวมาเลเซีย ได้แก่: CNN International News (ภาษาอังกฤษ) Discovery Channel (ภาษาอังกฤษที่มีคำบรรยายภาษามลายู) NBC Asia (ภาษาอังกฤษที่มีคำบรรยายภาษามลายู) ESPN International Sports (ภาษาอังกฤษ) STAR Sports (ภาษาอังกฤษ) HBO International Movies (ภาษาอังกฤษที่มีคำบรรยายภาษามลายู) STAR Movies (ภาษาอังกฤษที่มีคำบรรยายภาษามลายู) MGM Gold (ภาษาอังกฤษที่มีคำบรรยายภาษามลายู) STAR World (ภาษาอังกฤษที่มีคำบรรยายภาษามลายู) Channel V และ MTV (Music Videos เป็นภาษาอังกฤษ) Phoenix Chinese Channel (ภาษาจีน) นอกจากนั้นยังมี Vaanavi ที่เป็นช่องบันเทิงอินเดียแห่งเดียวในมาเลเซีย

ขณะนี้โทรทัศน์ภาคพื้นดินอนาล็อกเป็นวิธีการดั้งเดิมของการรับโทรทัศน์ในประเทศมาเลเซีย แต่ตอนนี้ส่วนใหญ่กำลังจะถูกแทนที่ โดยผู้ให้บริการดิจิทัล การรับส่งสัญญาณภาคพื้นดินอนาล็อก ถูกกำหนดให้มีการปิดตัวลง ซึ่งเป็นหนึ่งในขั้นตอนการ เป็นส่วนหนึ่งของการเปลี่ยนไปเป็นดิจิทัล ที่คาดว่าจะแล้วเสร็จ ในปี 2020 ซึ่งเป็นคำแนะนำจากภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ แต่ หากแต่ไม่ค่อยได้ผลมากนักเนื่องจากความถี่ถูกย้าย เพื่อหลีกเลี่ยงการรบกวนสัญญาณโทรทัศน์ในประเทศไทย ซึ่งในปี 2005 กระทรวงสารสนเทศ ประกาศแผนการที่จะทำให้เป็นดิจิทัลไปทั่วประเทศโดยออกอากาศโทรทัศน์ฟรี นำโดย RTM โดยการทดลองออกอากาศดำเนินการไปแล้ว ซึ่งมีจำนวนบ้านเรือนที่เข้าร่วมหนึ่งพันแห่งในหุบเขา Klang ระหว่างปี 2006-2007 โดยผลการทดสอบเป็นบวก กว่าร้อยละ 88 ของผู้เข้าร่วมรายงานคุณภาพของการรับสัญญาณ ซึ่ง TV3 ดำเนินการ ทดสอบ การใช้ระบบที่แตกต่างกันชื่อ T- DMB โดยสัญญาณทดสอบประกอบด้วย

กระแสดิจิทัลของ DAB, Fly FM และกระแสดิจิทัลของ T-DMB โดย TV3 และ Hot Radio Visual ซึ่งมีสไลด์โชว์พร้อมกับสัญญาณเสียงสตรีมจากสถานีวิทยุ Hot FM แม้จะเกิดความสำเร็จของการทดลองนำร่องของ RTM แต่การเปลี่ยนแปลงโทรทัศน์ดิจิทัลภาคพื้นดินยังคงเผชิญ ปัญหาหลายปัญหา โดยเกิดจากพื้นฐานของความกระตือรือร้นที่น้อยกว่าผู้ให้บริการเนื้อหาที่มีการกระจายเสียงแบบดิจิทัล และจากการลาออกของนายกรัฐมนตรี Abdullah Badawi และการสืบทอดโดย Najib Tun Razak โครงการจาก RTM จึงถูกเลื่อนออกไปอย่างไม่มีกำหนด (Safar, Sarji และ Gunaratne, 2000)

ช่องทางการจัดจำหน่ายต่อไปสำหรับเนื้อหาโทรทัศน์คือสัญญาณมือถือและโทรทัศน์อินเทอร์เน็ต โดยผู้ให้บริการโทรคมนาคม Maxis, DiGi and U Mobile ให้บริการโทรทัศน์สำหรับการรับในโทรศัพท์มือถือรุ่นที่สาม ซึ่งประกอบด้วย การผสมของช่องทางปกติเช่นเดียวกับที่ทำสำหรับช่องทางมือถือที่มีเนื้อหาสดคล่อง Maxis TV ตอนนี้ มี มากกว่า 20 ช่องทาง ให้กับสมาชิก Maxis 3G ที่เป็นเจ้าของโทรศัพท์มือถือที่รองรับได้ Maxis คาดว่าจะออกอากาศ บริการโทรทัศน์บนมือถือ ที่อยู่ในเทคโนโลยี DVB -H ในอนาคตอันใกล้ ในเดือนตุลาคม 2008 ส่วน Astro เปิดตัว Astro Mobile TV ซึ่ง ปัจจุบัน มี 18 ช่องทาง ซึ่งเป็นรุ่นมือถือของช่องทางที่มีอยู่ โดย 7 ช่องทางอยู่ภายใต้แบรนด์ของตัวเอง บริการ นี้จะใช้ได้เฉพาะสมาชิก Maxis ด้วยการรองรับ 2.5G หรือ 3G และไม่สามารถเข้ากับ Maxis TV ได้ นอกจากนี้โทรทัศน์ที่รับผ่านอินเทอร์เน็ตอาจจะเป็นส่วนที่ฟรี จ่ายต่อการดู สตรีมหรือดาวน์โหลด ฯลฯ ขึ้นอยู่กับความหลากหลายของเทคโนโลยี ในปัจจุบัน มีเพียงช่องโทรทัศน์ไม่กี่ช่องในมาเลเซียที่มีการถ่ายทอดสดสตรีมมิ่งหรือมีเนื้อหาโปรแกรม ที่ผู้เข้าชมเว็บไซต์สามารถดาวน์โหลดได้

นโยบายของรายการ

กฎหมายของประเทศมาเลเซียและนโยบายของรัฐบาลเป็นตัวกำหนดนโยบายรายการของวิทยุโทรทัศน์มาเลเซีย โดย RTM จะดำเนินการตามวัตถุประสงค์ที่ Adhikarya (1977) สรุปเอาไว้:

เพื่อที่จะอธิบายในเชิงลึกและมีความเป็นไปได้ที่กว้างที่สุด ครอบคลุมนโยบายของรัฐบาลและรายการเพื่อให้เกิดความเข้าใจสูงสุดแก่ประชาชน

เพื่อกระตุ้นความสนใจและความคิดเห็นของประชาชน เพื่อให้บรรลุการเปลี่ยนแปลงที่ต้องการ

เพื่อส่งเสริมความสามัคคีของชาติ โดยใช้ภาษามาเลย์ ที่เป็นภาษาประจำชาติ ในสังคมเชื้อชาติที่หลากหลาย เพื่อเตรียมความพร้อมของวัฒนธรรมและอัตลักษณ์ของประเทศมาเลเซีย

เพื่อช่วยส่งเสริมจิตสำนึกของพลเมืองและอุปถัมภ์การพัฒนาของศิลปะและวัฒนธรรมของมาเลเซียและ

เพื่อให้เกิดองค์ประกอบที่เหมาะสมของการศึกษาที่เป็นที่นิยมต่อข้อมูลทั่วไปและความบันเทิง) หน้า(6-5

ภายหลังจากการได้เอกราช การทำงานของ RTM ก็คือการช่วยรัฐบาลรักษาเสถียรภาพของประเทศ ส่งเสริมความสามัคคี เน้นย้ำความรู้สึกรับผิดชอบและมีทัศนคติอย่างที่ต้องการและมีพฤติกรรมที่ดีต่อการสร้างชาติ (Ibid และ Sarji, 1993; Hashim, 1989) โดยรายการทั้งหมดควรมีองค์ประกอบในการพัฒนา

อย่างไรก็ตามการไหลเข้าของวิดีโอและต่อมาดีวีดี เป็นตัวเลือกของความบันเทิงภายในบ้าน รัฐบาลเริ่มที่จะรู้สึกอึดอัดและเริ่มออกแบบนโยบายการออกอากาศในเวลาที่เหมาะสมมากขึ้น (Sarji, 1998) และด้วยการถือกำเนิดของโทรทัศน์เอกชนเชิงพาณิชย์นั้น RTM จึงต้องมีการเปลี่ยนแปลงนโยบายโปรแกรมของตนเพื่อดึงดูดผู้โฆษณา ทั้งวิทยุและโทรทัศน์ รายการบางรายการที่ประสบความสำเร็จในการดึงดูดผู้ชมและผู้โฆษณา จึงต้องถอนตัวไป ดังนั้น RTM จึงค่อยๆเคลื่อนตัวจากปรัชญาเดิมของการวางรายการ การแข่งขันจากสถานีวิทยุเอกชนและสถานีโทรทัศน์ ที่กลายเป็น ปัจจัยสำคัญในการเปลี่ยนกลยุทธ์ (Sarji, 1994) ซึ่งทั้ง RTM และสถานีเอกชนใช้การให้คะแนนจากผู้ชมเป็นแนวทาง ในการวางรายการมาตลอดยุค 1990 ประเทศมาเลเซียมีประสบการณ์เป็นครั้งแรกกับการต่อสู้ที่แท้จริงสำหรับเวลาที่ออกอากาศ อย่างไรก็ตาม RTM ยังคงยืนยันว่าแม้ตัวบ่งชี้จะจัดตั้งบริษัท แต่อย่างไร จะยังคงมีความสำคัญเป็นลำดับที่สอง (New Straits Times, 6 กุมภาพันธ์ 1992)

แนวนโยบายสำหรับสถานีโทรทัศน์เอกชนในประเทศมาเลเซียเป็นการขับเคลื่อนด้วยกำไร Sistem Televisyen Malaysia Bhd. (TV3) เป็นสถานีเชิงพาณิชย์ชั้นนำของภาคเอกชน ได้ระบุว่ารายการจะต้องมีความดึงดูดต่อคนหมู่มากเพราะจะเป็นตัวดึงดูดสปอนเซอร์และผู้โฆษณา การแข่งขันระหว่างสถานีโทรทัศน์ทำให้เกิดความไม่สมดุลที่ใหญ่โตระหว่างเนื้อหาท้องถิ่นและต่างประเทศในโทรทัศน์ของมาเลเซีย การศึกษาในปี 1992 พบว่า ประมาณ 70 เปอร์เซ็นต์ของรายการใน TV 3 มาจากต่างประเทศ เมื่อเทียบกับ ร้อยละ 58 ของ TV 2 และ 37 เปอร์เซ็นต์ของ TV) 1 Sarji , (1994 การเปิดเผยดังกล่าวทำให้เกิดการแทรกแซงจากรัฐบาลและในเดือนพฤษภาคม ปี 1991 กระทรวงเทคโนโลยีสารสนเทศสั่งการให้สถานีโทรทัศน์ทุกแห่งออกแบบผังรายการใหม่และให้ออกอากาศรายการที่เกี่ยวกับท้องถิ่นมากขึ้น ซึ่งการรายงานข่าวและมิเนื้อหาในท้องถิ่นมากขึ้น ทำให้เกิดปัญหาตั้งแต่ การจัดตั้ง TV3 ในปี 1984 รายการใน Mega TV และ Astro ยังคงได้รับความคุ้มครองตามแนวทางของรัฐบาล ซึ่งโดยทั่วไปสถานีโทรทัศน์จะ ตรวจสอบภาพยนตร์ก่อนที่จะออกอากาศ เจ้าหน้าที่ของคณะกรรมการเซ็นเซอร์จะประจำการที่ TV 3 ที่ครอบคลุม Mega TV, Metrovision และ RTM แต่พนักงานของ Astro จะจัดการเซ็นเซอร์รายการที่ Astro ส่งไป ในเบื้องต้น คณะกรรมการ เซ็นเซอร์ภาพยนตร์จะผ่านการฝึกอบรมพนักงาน Astro เพราะความต้องการพิเศษของสถานี ซึ่งต้องมีการส่งรายการอีกครั้งภายในหนึ่งชั่วโมง (Safar, Sarji และ Gunaratne, 2000)

โดยรวมนั้น หน่วยงานของมาเลเซียควบคุมสื่ออย่างมีนัยสำคัญและมีอำนาจที่จะกำหนดข้อ จำกัดในนามของ ความมั่นคงของชาติ รัฐบาลใช้ความพยายามอย่างมากในการคุ้มครองประชากรจากสิ่งที่คิดว่าเป็นอันตราย ที่มีอิทธิพลต่อ ภายในประเทศและต่างประเทศ (Muppidi , 2012) แม้ว่า เสรีภาพในการพูด จะเกิดขึ้นผ่านมาตรา 10 ของรัฐธรรมนูญ มาเลเซีย แต่ก็ยังคงจำกัดโดยกฎระเบียบมากมาย โดยเฉพาะอย่างยิ่งในเสรีภาพของประชาชนในการพูด ที่ถูกจำกัดโดย พระราชบัญญัติการรักษาความปลอดภัยระหว่างประเทศ (the International Security Act: ISA) และพระราชบัญญัติการ จลาจล ซึ่งห้ามความคิดเห็นของประชาชน ในประเด็นที่กำหนดให้เป็นความละเอียดอ่อน เช่น เรื่องศาสนาและเชื้อชาติ (Muppidi, 2012) ISA จะช่วยให้รัฐบาลกักขังคนโดยไม่มีการพิจารณาคดีในจำนวนมาก นอกจากนั้นในกรณีการจลาจล จะ มีการกระทำที่ทำให้การจับกุมในบริเวณนั้น เกิดจาก “ความตั้งใจปลุกระดม” การสร้างบรรยากาศของการเซ็นเซอร์ตัวเอง ในหมู่พนักงานของสื่อ อีกประการหนึ่งที่กฎหมายสื่อเกี่ยวข้อง คือ พระราชบัญญัติ ปี 1988 ซึ่ง ทำให้ผู้แพร่ภาพกระจาย เสียงทุกแห่งขอรับใบอนุญาตการกระจายเสียงจากรัฐมนตรีว่าการกระทรวงสารสนเทศ และใบอนุญาตสามารถถูกถอนได้ ซึ่งจะทำให้กระทรวงเทคโนโลยีสารสนเทศมีอำนาจมากต่อสื่อในประเทศ (Wang, 2001) บุคคลหรือพรรคที่เชื่อมโยงกับ รัฐบาลจึงใช้อิทธิพลในทุกๆสถานการณ์ในประเทศมาเลเซีย สถานการณ์นี้นำไปสู่การสูญเสียครั้งยิ่งใหญ่ของความ น่าเชื่อถือจากประชากรชาวมาเลเซีย (Wagstaff, 2010) นอกจากนั้น ผู้นำทางศาสนาและทางการเมือง บางคนยังถูกขึ้นบัญชี ดำที่ไม่ได้รับอนุญาตให้ปรากฏในวิทยุหรือโทรทัศน์ (US Department of State, 2011)

ความเป็นเจ้าของและการจัดหาเงินทุน

วิทยุที่รัฐบาลเป็นเจ้าของ Television Malaysia ดำเนินการ TV 1 และ TV 2 รวมทั้งสถานีวิทยุระดับชาติและระดับ ภูมิภาคในภาษาต่างๆ โดยสถานีเอกชนเชิงพาณิชย์ที่ใหญ่ที่สุด คือ STMB ของ TV 3 สถานีโทรทัศน์เอกชนอื่นๆ ได้แก่ Mega TV (บริษัทเคเบิลทีวี), Metro Vision, NTV7 และ Astro satellite TV station โดยโทรทัศน์ เป็นแหล่งความบันเทิงที่มี ราคาถูกและมีอยู่ในเกือบทุกครัวเรือน รวมทั้งในพื้นที่ห่างไกล โดยองค์การยูเนสโก (2012) คาดว่าในปี 2011 ประชากร ประมาณ 17.2 คน จากทุกๆ 100 คนที่อาศัยอยู่ในประเทศมาเลเซีย จะเป็นเจ้าของ เครื่องรับโทรทัศน์ โดยตัวเลขดังกล่าว แปลงเป็นร้อยละ 85 ของประชากร โดย ACNielsen Malaysia media index (2010)แสดงให้เห็นว่าร้อยละ 96 ของผู้ใหญ่ (15ปีขึ้นไป) จะอาศัยอยู่ในบ้านที่มีโทรทัศน์

โดยสื่อที่รัฐบาลเป็นเจ้าของการกระจายเสียงจะมีรายได้จากสามแหล่งหลัก ดังนี้

1. เงินอุดหนุนจากรัฐบาล
2. ค่าธรรมเนียมจากใบอนุญาตของวิทยุและโทรทัศน์ และ
3. โฆษณาและรายได้จากการสนับสนุนรายการ (Safar, Sarji และ Gunaratne,2000)

ในปี ค.ศ. 1997 RTM ได้รับ 620 ล้านริงกิต (250ล้านดอลลาร์สหรัฐ) จากเงินอุดหนุนและ 57.2 ล้านริงกิต (23 ล้าน ดอลลาร์สหรัฐ) จากค่าธรรมเนียมใบอนุญาตโทรทัศน์ หากแต่ในปี 1998 RTM ได้รับเพียง540 ล้านริงกิต (144ล้าน เหรียญสหรัฐ) จากเงินอุดหนุน (กระทรวงสารสนเทศ , 1999)ส่วนรายได้จากการโฆษณาของ RTM นั้น ยังคงลดลงไปที่ 194. 5ล้านริงกิต (51.2ล้านเหรียญสหรัฐ) และในปี 1998 เนื่องจากกิจกรรมส่งเสริมการขายของภาครัฐกิจ ทำให้รายได้โฆษณาของ RTM ได้เพิ่มขึ้นจาก285 . 6 ล้านริงกิต ในปี 1993 ขึ้นไปที่ 410. 1 ล้านริงกิต ในปี 1996 แต่หลังจากนั้นก็ลดลงโดยสถานีโทรทัศน์เอกชนทั้งหมด มีรายได้ขึ้นอยู่กับการโฆษณา ซึ่งรายได้จากโฆษณารวมของสถานีโทรทัศน์ทั้งหมดรวมทั้ง RTM อยู่ที่780 . 2ล้านริงกิต (314 ล้านเหรียญสหรัฐ) ในปี 1997 (Safar, Sarji และ Gunaratne,2000)

แนวโน้มของการเปลี่ยนแปลงและนโยบาย

การเปลี่ยนแปลงที่สำคัญในนโยบายการแพร่ภาพกระจายเสียงเกี่ยวข้องกับการแปรรูป โดยก่อนที่จะมีการแปรรูปเป็นภาคเอกชน ผู้เข้าร่วมเดียวในการแพร่กระจาย คือ Rediffusion ซึ่งถ่ายทอดเสียงเพลงและความบันเทิงผ่าน สายเคเบิล การเปลี่ยนแปลงนโยบายมีผลต่อการเกิดหลายสถานีวิทยุและโทรทัศน์ โดย Karthigesu (1998) ยืนยันว่า แม้จะมีกฎระเบียบมีการเกิดขึ้นของ “สถานีวิทยุเอกชนและสถานีโทรทัศน์”ไม่กี่แห่ง แต่รัฐบาลยังคงเป็นผู้แสดงหลักในการแพร่ภาพกระจายเสียงในประเทศ โดยเป็นเจ้าของโทรทัศน์สองช่องและครอบงำสถานีระดับชาติและระดับท้องถิ่น” (หน้า 95) Anuar และ Wang (1996) ชี้ให้เห็นว่าบทบาทอย่างเป็นทางการที่ได้รับมอบหมายไปยังโทรทัศน์ของมาเลเซีย (จากการอุปถัมภ์เอกภาพแห่งชาติ) อาจสร้างปัญหา “โดยเฉพาะอย่างยิ่ง เมื่อมีแรงผลักดันจากวัฒนธรรมทางการเมือง ที่เป็นชาติพันธุ์” (หน้า 276) โดยเห็นความจำเป็นเร่งด่วนสำหรับ “การทำให้เป็นประชาธิปไตยในการเข้าถึงสื่อมวลชน กระแสหลัก” โดยเฉพาะอย่างยิ่งโทรทัศน์ เพื่อนำมาซึ่งความรู้สึกร่วมกันของชาติและความยุติธรรมทางสังคมเพื่อให้ผู้คนได้รับโอกาสที่เท่าเทียมกัน ในการแสดงความคิดเห็นต่อสาธารณะ ขจัดความวิตกกังวลและความกลัว (หน้า 277)

Nain (1996) ได้เตือนเกี่ยวกับผลกระทบเชิงลบของตลาดต่างประเทศเกี่ยวกับองค์กรของโทรทัศน์มาเลเซีย ในบริบทของความตึงเครียดภายในของประเทศและความขัดแย้งของการตัดทอนที่เกิดขึ้นในหลายๆครั้งสื่อ เนื่องจาก ภาวะเศรษฐกิจตกต่ำ โดย TV 3ต้องลดบุคลากรประมาณ 600 คนและ Astro ประมาณ 400 คน โดยบริษัทสื่ออีกแห่งที่ตัดทอนบุคลากรคือ NTV 7ซึ่งลดบุคลากรไป 62 คน (Safar, Sarji และ Gunaratne,2000) การตัดทอนบุคลากรยังส่งผลกระทบต่อลูกค้าโฆษณา หน่วยงาน เช่นเดียวกับอุตสาหกรรมภาพยนตร์ การลดลงอย่างมีนัยสำคัญในการโฆษณาเกิดขึ้น ในปี 1998 เมื่อเทียบกับ2 . 6พันล้านริงกิต ในปี 1997 โดยรายได้รวมจากสื่อลดลงไปร้อยละ 17 . 1 (จาก2 . 61พันล้านริงกิต ลงไปเป็น 2. 16พันล้านริงกิต) รายได้จากโฆษณาทางโทรทัศน์ ลดลงร้อยละ 10.1 ซึ่งน้อยกว่าการลดลงร้อยละ 30 ที่ Judy Lim กรรมการผู้จัดการ ของ J. Walter Thompson Malaysia คาดไว้ โดยผู้ให้คำปรึกษาด้านการสื่อสารลดแรงงานจาก100 ไปยัง 50ในปี 1998 (Safar, Sarji และ Gunaratne,2000)

การวิเคราะห์เนื้อหา

TV 1 ซึ่งอยู่ภายใต้ Radio Televisyen Malaysia โดยมีรัฐบาลเป็นเจ้าของเครือข่ายโทรทัศน์ที่มีประวัติศาสตร์อันยาวนานตั้งแต่ ค.ศ. 1946 ซึ่งข่าวเป็นที่รู้จักกันในนาม Berita Nasional ในขณะที่ TV 3 เป็นเครือข่ายโทรทัศน์เอกชนแห่งแรกที่ได้รับใบอนุญาตในปี ค.ศ. 1983 ที่เกิดจากความพยายามในการแปรรูป ในขณะนี้ Media Prima Berhad เป็นเจ้าของโดยเป็นหนึ่งในผู้ที่มีบทบาทสำคัญขององค์กรสื่อครบวงจรในประเทศมาเลเซีย ข่าวในช่วงเวลาหลักรู้จักกันในนามว่า Buletin Utama ซึ่งทั้ง TV 1 และ TV 3 จะเสนอข่าวหลักในเวลา 20.00 นาฬิกา ในเวลากลางคืน

ในขณะที่ TV 1 เป็นของรัฐบาลและ TV 3 เป็นของบริษัทเอกชน แต่สื่อของมาเลเซียมักถูกโจมตีอย่างต่อเนื่องว่ามีแนวทางโน้มเอียงหารัฐบาลมากเกินไป เนื่องจากความจริงที่ว่ารัฐบาลมีการควบคุมโดยตรงหรือโดยอ้อมในการเป็นเจ้าของของสื่อกระแสหลักนั่นเอง

ก) สถานีและความถี่ของข่าว

โดยรวมแล้ว จำนวนของข่าวที่เก็บข้อมูลมี 380 ข่าว จากสถานีโทรทัศน์หลักสองสถานีในประเทศมาเลเซีย ได้แก่ TV1 และ TV3 โดย TV3 มีหน่วยข่าวในการวิเคราะห์ที่ 6.8% มากกว่า TV1 เมื่อเปรียบเทียบกัน โดยทั้งสองสถานีจะแพร่ภาพข่าวในเวลา 20.00 นาฬิกา เป็นเวลาหนึ่งชั่วโมง ดังที่ตารางที่ 1 กล่าวไว้

ตารางที่ 1: สถานีและความถี่ของข่าว

	Frequency	Percent	Valid Percent	Cumulative Percent
TV3	203	53.4	53.4	53.4
TV1	177	46.6	46.6	100.0
Total	380	100.0	100.0	

ข) วันที่และความถี่ของข่าว

เนื้อหาข่าวทั้งหมดถูกเก็บรวบรวมจากวันที่ 1-7 กันยายน พ.ศ. 2556 โดยวันที่มีจำนวนข่าวมากที่สุดคือวันที่ 3 กันยายน พ.ศ. 2556 (17.6%) ในขณะที่วันที่มีจำนวนขำน้อยที่สุดคือวันที่ 4 กันยายน พ.ศ. 2556 (10.3%) ซึ่งแตกต่างกันอยู่ที่ร้อยละ 7.3 อ้างอิงข้อมูลดังกล่าวจากตารางที่ 2

ตารางที่ 2: วันที่และความถี่ของข่าว

	Frequency	Percent	Valid Percent	Cumulative Percent
01.09.2013	57	15.0	15.0	15.0
02.09.2013	57	15.0	15.0	30.0
03.09.2013	67	17.6	17.6	47.6
04.09.2013	39	10.3	10.3	57.9
05.09.2013	65	17.1	17.1	75.0
06.09.2013	41	10.8	10.8	85.8
07.09.2013	54	14.2	14.2	100.0
Total	380	100.0	100.0	

เหตุผลหนึ่งที่สำคัญที่ว่ามีข่าวนำเสนอมากที่สุดในวันที่ 3 กันยายน พ.ศ. 2556 เนื่องจากราคาน้ำมันปรับราคาขึ้น 20 เซนต์ ต่อ ลิตร เนื่องจากการตัดความช่วยเหลือ ดังจะเห็นได้จากหัวข้อข่าวต่างๆ อาทิ

- งบประมาณปี ค.ศ. 2014 จะช่วยรายได้ของชนชั้นกลาง
- การช่วยเหลือจากรัฐจะเข้าสู่ประชาชนตามแต่ละช่องทาง
- ค่าเงินสกุลริงกิตมาเลเซียขึ้นสู่ระดับสูงสุดในสามอาทิตย์ด้วยความเคลื่อนไหวจากความช่วยเหลือของรัฐ
- ค่า KNSP เพิ่มขึ้น 20% สำหรับรายได้ในการลงทุน
- ผลิตภัณฑ์ส่งออกฮาลาลได้รับรางวัล 100 พันล้านริงกิต

ค) ประเด็นหลักของข่าว

ดังที่เห็นในตารางที่ 3 ประเด็นเรื่องการเมืองเป็นเรื่องที่โดดเด่นที่สุดในสถานีโทรทัศน์ทั้งสองช่อง ซึ่งไม่เป็นที่แปลกใจเพราะรัฐบาลเป็นส่วนหลักในสื่อกระแสหลัก โดยมีประเด็นข่าวทางสังคม กีฬาและเศรษฐกิจตามมา อย่างไรก็ตามประเด็นทางศาสนาถูกกล่าวถึงน้อยมาก (2.4%) เนื่องจากเป็นประเด็นที่อ่อนไหวในประเทศที่มีความหลากหลายทางเชื้อชาติ

ตารางที่ 3: ประเด็นแรกของข่าวที่เสนอ

	Frequency	Percent	Valid Percent	Cumulative Percent
Politics	136	35.8	35.8	35.8
Society	63	16.6	16.6	52.4
Sports	58	15.3	15.3	67.6
Economy & finance	52	13.7	13.7	81.3
Environment & health	28	7.4	7.4	88.7
Culture	19	5.0	5.0	93.7
Science & technology	10	2.6	2.6	96.3
Religion	9	2.4	2.4	98.7
None of the above	5	1.3	1.3	100.0
Total	380	100.0	100.0	

ข่าวทางการเมืองยังคงเป็นประเด็นหลักในการแพร่ภาพข่าว ตามมาด้วยข่าวเศรษฐกิจ การเงิน และกีฬา ซึ่งจะปรากฏให้เห็นประเด็นที่สอง ดังที่เห็นในตารางที่ 4

ตารางที่ 4: ประเด็นที่สองของข่าวที่เสนอ

	Frequency	Percent	Valid Percent	Cumulative Percent
Politics	14	3.7	58.3	58.3
Economy & finance	4	1.1	16.7	75.0
Sports	2	.5	8.3	83.3
Environment & health	2	.5	8.3	91.7
Culture	1	.3	4.2	95.8
Society	1	.3	4.2	100.0
Total	24	6.3	100.0	

ประเด็นทางการเมืองมีอยู่บ้างในช่วงระยะเวลาหนึ่งสัปดาห์ ประเด็นแรกมีข่าวเกี่ยวกับการขึ้นราคาของน้ำมันในประเทศและการลดความช่วยเหลือจากรัฐบาล หัวข้อข่าวได้แก่

- น้ำมัน RON95 เพิ่มขึ้น 20 เซนต์ เนื่องจากการช่วยเหลือจากรัฐบาลที่ลดลง
- การเพิ่มขึ้นของราคาน้ำมันจากการลดความช่วยเหลือ
- เริ่มมาตรการลดความช่วยเหลือจากรัฐ

มีข่าวที่เน้นย้ำเหตุผลที่รัฐบาลลดความช่วยเหลือและกลยุทธ์ในการช่วยผลกระทบที่เกิดจากการขึ้นราคาน้ำมัน

อาทิ

- งบประมาณปี ค.ศ. 2014 จะช่วยรายได้ของชนชั้นกลาง
- โปรแกรมการพัฒนาประเทศจะต้องเกิดการส่งเสริม
- การช่วยเหลือจากรัฐจะเข้าสู่ประชาชนตามแต่ละช่องทาง
- น้ำมัน RON 92 อาจมีการแนะนำให้ประชาชนอีกครั้งเพื่อช่วยบรรเทาปัญหาที่เกิดขึ้น
- ราคาน้ำมันที่เพิ่มส่งผลกระทบต่อความไม่มีเสถียรภาพต่อชาวประมง
- รัฐบาลจะช่วยเพิ่มเงินเดือนของชนชั้นกลางไปที่ RM4000
- ประเทศมาเลเซียจะเป็นผู้นำเข้าน้ำมันในเร็ววัน หากความต้องการยังสูงอยู่

ประเด็นทางการเมืองอันดับสองที่ได้รับการเน้นมากเป็นพิเศษคือการปฏิบัติการของตำรวจในการจับผู้อพยพผิดกฎหมายโดยเฉพาะอย่างยิ่งผู้ที่เป็มือที่สาม โดยการดำเนินการเป็นพิเศษโดยเจ้าหน้าที่ตำรวจที่เป็นที่รู้จักในฐานะ " Ops Cantas" แปลตามตัวอักษรว่าปฏิบัติการการตัดแต่งกิ่ง

- การดำเนินงานปราบปรามผู้อพยพผิดกฎหมายยังกระทำอย่างต่อเนื่อง
- การดำเนินการ 68 แห่งเกี่ยวกับผู้อพยพผิดกฎหมายที่จะทำรอบหมู่บ้านและฟาร์มแล้วเสร็จ (ผู้อพยพผิดกฎหมาย 2586 คนถูกจับ)
- 6 สมาคมทำยาเสพติดพ่ายแพ้ภายใน 10 วัน
- รัฐบาลเตือนนายจ้างให้ส่งมอบแรงงานผู้อพยพผิดกฎหมาย
- การดำเนินการที่จะกำจัดผู้อพยพผิดกฎหมายเป็นวาระหลัก

- ดำรวจสืบหาห้องปฏิบัติการทำโคเคนที่ Sakang Toro

- Ops Cantas Khas - 56 คดีเปิดการสอบสวน

ประเด็นทางการเมืองรองๆ ที่ถูกเน้น คือ การคัดค้านของมาเลเซียต่อการ โจมตีซีเรียของอเมริกา

- มาเลเซียเข้าไปยุ่งเกี่ยวกับกองทัพในซีเรีย
- โอบามาถามสภาองเกรสเพื่อเร่งการตัดสินใจที่จะโจมตีซีเรีย
- โอบามามีอิทธิพลต่อประเทศ G 20 ในการ โจมตีในซีเรีย
- อย่าโจมตีซีเรีย
- โอบามาไม่ได้รับการสนับสนุนจากรัฐสภาองเกรสแห่งสหรัฐอเมริกา แม้จะมีการเรียกร้องที่ซีเรียใช้ก๊าซกับประชาชน
- วอชิงตันแสดงหลักฐานว่าซีเรียใช้อาวุธเคมีกับประชาชน
- มาเลเซียปฏิเสธการกระทำใดทางทหาร

ง) ชนิดของข่าว

ส่วนใหญ่ข่าวจะถูกนำเสนอด้วยผู้ประกาศข่าวและรูปภาพ กราฟฟิคในฉากหลัง ตามมาด้วยเสียงของวิดีโอของผู้สื่อข่าวนอกสถานที่ ดังที่ปรากฏในตารางที่ 5

ตารางที่ 5: ชนิดของข่าว

	Frequency	Percent	Valid Percent	Cumulative Percent
Anchor with background	260	68.4	68.4	68.4
Voice over	111	29.2	29.2	97.6
Report	5	1.3	1.3	98.9
Anchor no background	3	.8	.8	99.7
Feature	1	.3	.3	100.0
Total	380	100.0	100.0	

จ) ผู้มีความสำคัญในข่าวและบทบาท

ข่าวทางการเมือง ประชาชนและสังคมร่วมกัน ทำให้เกิด 69.7% ของข้อมูลผู้มีความสำคัญในข่าว ผู้มีความสำคัญในข่าวกีฬา เศรษฐกิจและวัฒนธรรมอยู่ที่ 30.3 % ดังรายละเอียดในตารางที่ 6

ตารางที่ 6: ผู้มีความสำคัญในข่าว

	Frequency	Percent	Valid Percent	Cumulative Percent
Politics	141	37.1	37.1	37.1
Citizen	64	16.8	16.8	53.9
Society	60	15.8	15.8	69.7
Sports	52	13.7	13.7	83.4
Economics	49	12.9	12.9	96.3
Culture	14	3.7	3.7	100.0
Total	380	100.0	100.0	

ในส่วนของบทบาทของผู้มีความสำคัญในข่าวนั้น ส่วนหลักเป็นสมาชิกของรัฐบาล (13.7%) ตามมาด้วยเหยื่อหรือผู้ที่ได้รับผลกระทบ (9.7%) ประชาชน (6.3%) และคนอื่นๆซึ่งอยู่ในส่วนของการเมือง (5.8%) และเกิดขึ้นเช่นเดียวกันว่ารูปแบบที่สื่อมาเลเซียนำเสนอข่าวมากที่สุดเกี่ยวกับบุคคลสำคัญทางการเมืองตามมาด้วยสาธารณชนซึ่งกระทบต่อประเด็นหลักๆ ดังจะเห็นได้จากตารางที่ 7

ตารางที่ 7: บทบาทของผู้มีความสำคัญในข่าว

	Frequency	Percent	Valid Percent	Cumulative Percent
Government member	52	13.7	13.7	13.7
Victim/affected people	37	9.7	9.7	23.4
Other (Citizen)	24	6.3	6.3	29.7
Other (Politics)	22	5.8	5.8	35.5
Academics and experts	21	5.5	5.5	41.1
Athletes	20	5.3	5.3	46.3

Others	17	4.5	4.5	50.8
Other (Society)	17	4.5	4.5	55.3
Representative of military	14	3.7	3.7	58.9
Representative of private company	14	3.7	3.7	62.6
Coach (Sports)	13	3.4	3.4	66.1
Trade organizations	12	3.2	3.2	69.2
Journalists	12	3.2	3.2	72.4
Regional/local politician	9	2.4	2.4	74.7
Other (Economics)	8	2.1	2.1	76.8
Other (Sports)	8	2.1	2.1	78.9
Artist	8	2.1	2.1	81.1
Head of government	7	1.8	1.8	82.9
Representative of bank/finance	6	1.6	1.6	84.5
Representative of State company	6	1.6	1.6	86.1
NGOs etc (Society)	6	1.6	1.6	87.6
Audience	6	1.6	1.6	89.2
Other (Culture)	6	1.6	1.6	90.8
Head of state	5	1.3	1.3	92.1
Opposition member	5	1.3	1.3	93.4
Politician from international organization	5	1.3	1.3	94.7
President (Sports)	5	1.3	1.3	96.1
Political NGOs	4	1.1	1.1	97.1
Representative of religion	4	1.1	1.1	98.2

Representative of international economic organization	2	.5	.5	98.7
Demonstrators	2	.5	.5	99.2
Parliament	1	.3	.3	99.5
Labor union	1	.3	.3	99.7
Witness	1	.3	.3	100.0
Total	380	100.0	100.0	

จ) การอ้างอิงคำพูดในข่าว

21.1% ของการอ้างอิงคำพูดในข่าวมาจากการเมือง ตามมาด้วยกีฬา (7.9%) ผู้มีอำนาจในสังคม (7.1%) เศรษฐกิจ (6.1%) ตามด้วยประชาชน (6.1%) และสุดท้ายทางวัฒนธรรม (.5%) ทางประชาชนแม้จะโดดเด่นในส่วนของผู้มีบทบาทสำคัญในข่าว หากแต่ไม่ได้รับการอ้างอิงถึงมากเท่าผู้มีอำนาจทางกีฬาและเศรษฐกิจ อาจเพราะความเป็นจริงที่ว่าปกติจะมีการยกระดับของความเชื่อถือในข่าวด้วยการอ้างถึงผู้มีอำนาจในสาขานั้นๆ (กีฬา สังคมและเศรษฐกิจ) มากกว่าประชาชนคนปกติ ดังจะเห็นในตารางที่ 8

ตารางที่ 8: การอ้างอิงคำพูดในข่าว

	Frequency	Percent	Valid Percent	Cumulative Percent
No quote	196	51.6	51.6	51.6
Politics	80	21.1	21.1	72.6
Sports	30	7.9	7.9	80.5
Society	27	7.1	7.1	87.6
Economics	23	6.1	6.1	93.7
Citizen	22	5.8	5.8	99.5
Culture	2	.5	.5	100.0
Total	380	100.0	100.0	

การทำงานทางการเมืองซึ่งถูกอ้างอิงคำพูดหลักๆมาจากสมาชิกของรัฐบาล (12.1%) ตามมาด้วยทางการเมืองอื่นๆ (3.7%) หัวหน้ารัฐบาล (1.3%) และนักการเมืองท้องถิ่นหรือภูมิภาค (1.3%) ส่วนทางกีฬานั้นมากที่สุดเป็นผู้ฝึกสอน (2.9%) ตามมาด้วยภาคส่วนอื่นๆ (2.6%) และนักกีฬาเอง (1.3%) สำหรับส่วนของสังคม กลุ่มที่ถูกกล่าวถึงมากที่สุดคือผู้เชี่ยวชาญหรือทางวิชาการ (2.6%) ตามมาด้วยภาคสังคมอื่นๆ (2.4%) และนักข่าว

จะเห็นว่า สื่อแพร่ภาพกระจายเสียงมักจะอ้างอิงคำพูดของบุคคลสำคัญที่มีอำนาจเกี่ยวข้อง เพื่อที่จะยกระดับของการรายงานข่าว โดยเฉพาะในประเด็นทางการเมือง ประเด็นของกีฬาและสังคม โดยข้อมูลเพิ่มเติม สามารถดูได้จากตารางที่ 9

ตารางที่ 9: บทบาทของการอ้างอิงคำพูดในข่าว

	Frequency	Percent	Valid Percent	Cumulative Percent
No quotes	196	51.6	51.6	51.6
Government member	46	12.1	12.1	63.7
Other (Citizen)	16	4.2	4.2	67.9
Other (Politics)	14	3.7	3.7	71.6
Coach	11	2.9	2.9	74.5
Academics and experts	10	2.6	2.6	77.1
Other (Sports)	10	2.6	2.6	79.7
Representative of private company	9	2.4	2.4	82.1
Other (Society)	9	2.4	2.4	84.5
Head of government	5	1.3	1.3	85.8
Regional/local politician	5	1.3	1.3	87.1
Politician from other country	5	1.3	1.3	88.4
Journalist	5	1.3	1.3	89.7
Athletes	5	1.3	1.3	91.1
Representative of bank/finance	4	1.1	1.1	92.1
Victim/affected people	4	1.1	1.1	93.2
President (Sports)	4	1.1	1.1	94.2
Representative of state company	3	.8	.8	95.0
Trade organizations	3	.8	.8	95.8
Other (Economics)	3	.8	.8	96.6

Opposition member	2	.5	.5	97.1
Representative of religion	2	.5	.5	97.6
Head of state	1	.3	.3	97.9
Representative of military	1	.3	.3	98.2
Political NGOs	1	.3	.3	98.4
Representative of international economic organization	1	.3	.3	98.7
NGOs etc	1	.3	.3	98.9
Witness	1	.3	.3	99.2
Demonstrator	1	.3	.3	99.5
Artist	1	.3	.3	99.7
Other (Culture)	1	.3	.3	100.0
Total	380	100.0	100.0	

แหล่งข่าวที่ถูกอ้างอิงมากที่สุดในรัฐบาล ได้แก่ นายกรัฐมนตรี Dato' Seri Najib ตามมาด้วยรองนายกรัฐมนตรี Tan Sri Muhyiddin Yassin นอกจากนี้ยังมีรัฐมนตรีว่าการกระทรวงต่างๆ อาทิ รัฐมนตรีกระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม Datuk Seri G. Palanivel รัฐมนตรีกระทรวงกลาโหม Datuk Seri Hishammuddin Hussein และ รัฐมนตรีกระทรวงเยาวชนและการกีฬา Tuan Haji Khairy Jamaluddin โดย รัฐมนตรีกระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม Datuk Seri G. Palanivel ถูกอ้างอิงในกรณีที่น่ามันขึ้นราคา ในขณะที่ รัฐมนตรีกระทรวงกลาโหม Datuk Seri Hishammuddin Hussein ถูกอ้างอิงในกรณีของการโจมตีซีเรียของสหรัฐอเมริกาและรัฐมนตรีกระทรวงเยาวชนและการกีฬา Tuan Haji Khairy Jamaluddin ถูกอ้างอิงเกี่ยวกับการกีฬาในมาเลเซีย

การอ้างอิงบุคคลสำคัญในทางกีฬา ได้แก่ Jamaluddin Haman (เซปักตะกร้อ) และ Ong Kim Swee (ฟุตบอล) โดย นักกีฬาที่เป็นที่ชื่นชอบอย่าง Datuk Nicol David (สควอช) และ Lee Chong Wei (แบดมินตัน) ถูกกล่าวถึง ณ ที่นี้ด้วย

ข) แนวโน้มของข่าว

จากตารางปรากฏให้เห็นข่าว 196 ข่าวที่ไม่มีการอ้างอิงคำพูด ดังนั้นในการเสาะหาแนวโน้มของข่าวจากการอ้างอิงคำพูด นักวิจัยจึงต้องสืบจากข่าวที่เหลือ 184 ข่าวที่มีการอ้างอิงคำพูด โดยจากตารางที่ 10 สามารถเห็นได้ว่า 51.6% ของแนวโน้มเป็นกลาง นอกจากนั้น 41.4% เป็นไม่ทางลบไปบวก บวกบ้างหรือบวกมาก ซึ่งมีเพียง 7.0% ที่มีแนวโน้ม บวกไปลบและลบบ้าง

นี่แสดงให้เห็นว่าสื่อมวลชนนั้นยากที่จะเสนอข่าวไปในแนวทางที่ลบ โดยจากการรวบรวมข่าวในหนึ่งสัปดาห์ ทั้งสองช่องมีแนวโน้มที่จะเสนอข่าวในแนวทางที่บวกถึงแม้ตัวข่าวจะเป็นลบก็ตาม

ตารางที่ 10: แนวโน้มของการอ้างอิงคำพูด

	Frequency	Percent	Valid Percent	Cumulative Percent
-2 (Somewhat negative)	12	6.5	6.5	6.5
-1 (Positive to negative)	1	.5	.5	7.0
0 (Neutral)	95	51.6	51.6	58.6
1 (Negative to positive)	3	1.6	1.7	60.3
2 (Somewhat positive)	70	38.0	38.0	98.3
3 (Very positive)	3	1.6	1.7	100.0
Total	184	100.0	100.0	

รูปแบบเดียวกันสะท้อนให้เห็นแนวโน้มของรายการข่าวดังที่ปรากฏในตารางที่ 11 โดยรวมแนวโน้มพิสูจน์ว่าสื่อกระจายเสียงในประเทศสมาเลเซียนำหน้าที่เป็นสื่อกลาง (ที่รัฐบาลมีส่วนได้เสียหลัก) ที่จะส่งข้อความของรัฐบาลให้กับประชาชน ดังนั้นข่าวจึงมีแนวโน้มที่เป็นไปในทางบวก และดีกรอบความดีของรัฐบาลและนโยบายของคนในการที่จะปลอบขวัญผู้ชม

ตารางที่ 11: แนวโน้มของข่าว

	Frequency	Percent	Valid Percent	Cumulative Percent
-2 (Somewhat negative)	13	3.4	3.4	3.4
-1 (Positive to negative)	1	.3	.3	3.7
0 (Neutral)	291	76.6	76.6	80.3

1 (Negative to positive)	2	.5	.5	80.8
2 (Somewhat positive)	66	17.4	17.4	98.2
3 (Very positive)	7	1.8	1.8	100.0
Total	380	100.0	100.0	

ข) การเปรียบเทียบระหว่างสถานีโทรทัศน์ทั้งสองสถานี

นักวิจัยจึงเปรียบเทียบระหว่างทั้งสองสถานี ได้แก่ TV1 และ TV3 โดยแรกเริ่มคือการเปรียบเทียบจำนวนของข่าวต่อวัน โดยตารางที่ 12 TV3 มีข่าว 26 ข่าว (6.84%) มากกว่า TV1

ตารางที่ 12: เปรียบเทียบวันและสถานีแบบข้ามตาราง

Date	Station		Total
	TV1	TV3	
01.09.2013	29	28	57
	16.4%	13.8%	15.0%
02.09.2013	28	29	57
	15.8%	14.3%	15.0%
03.09.2013	34	33	67
	19.2%	16.3%	17.6%
04.09.2013	13	26	39
	7.3%	12.8%	10.3%
05.09.2013	33	32	65
	18.6%	15.8%	17.1%
06.09.2013	17	24	41
	9.6%	11.8%	10.8%
07.09.2013	23	31	54
	13.0%	15.3%	14.2%

Total	177	203	380
	100.0%	100.0%	100.0%

โดยวันที่ช่องมีความแตกต่างมากที่สุดคือวันที่ 4 กันยายน พ.ศ. 2556 ซึ่งในวันดังกล่าว TV 3เสนอข่าวครอบคลุมการโจมตีซีเรียมากเมื่อเทียบกับ TV 1 และปัญหาน้ำมันขึ้นราคาถูกกล่าวถึงประมาณสี่ครั้งจากมุมมองที่ต่างกันไป ในขณะที่ TV 1เสนอข่าวเรื่องนี้แค่ครั้งเดียว โดยสำหรับ TV 3เสนอข่าวราคาน้ำมันที่เพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็วดังต่อไปนี้

- รัฐบาลช่วยเหลือชนชั้นกลาง ด้วยการเพิ่มรายได้ RM4,000
- ริงกิตมาเลเซียแข็งตัวเป็นสัญญาณเริ่มต้นของความเชื่อมั่นของนักลงทุน
- การเพิ่มเงินอุดหนุนราคาน้ำมัน
- เป้าหมายคือพลังงานทดแทน % 5.5

ในขณะที่ TV 1 มีแค่หนึ่งข่าวที่เสนอเกี่ยวกับการปรับขึ้นราคาน้ำมัน คือ “ปรับราคาน้ำมัน RON 95 และ ดีเซลขึ้น” เท่านั้น ในการทำความเข้าใจดังกล่าว ผู้วิจัยขอเสนอเหตุผลของการเป็นเจ้าของสื่อ ที่ว่า TV 1 เป็นโทรทัศน์ช่องที่มีรัฐบาลเป็นเจ้าของ ในขณะที่ TV 3 เป็นสถานีเอกชนโดย Media Prima ซึ่งเป็นหนึ่งในผู้นำกลุ่มสื่อของมาเลเซีย ดังนั้น TV 1 จึงมีโอกาสที่จะตีข่าวปัญหาการปรับขึ้นน้ำมันและการโจมตีซีเรีย ซึ่งสามารถก่อให้เกิดความไม่สงบในหมู่คนเมื่อเปรียบเทียบกับช่อง TV3

ดังนั้นจึงต้องมีการเน้นย้ำว่า สถานีแพร่ภาพกระจายเสียงในประเทศมาเลเซียยังมีการก่อกองรัฐบาลอยู่มาก เนื่องจากการเซ็นเซอร์ตัวเองและข้อจำกัดจำนวนมากที่เกิดจากพระราชบัญญัติกระจายภาพและเสียงของประเทศมาเลเซีย

การเปรียบเทียบประการที่สองระหว่างสถานี คือ ประเด็นข่าวที่เสนอ ดังจะเห็นจากตารางที่ 13 โดยสำหรับ TV1 นั้น ประเด็นที่เสนอส่วนใหญ่คือการเมือง ตามมาด้วยเศรษฐกิจและการเงิน สังคมและกีฬา สำหรับช่อง TV 3 นั้น ประเด็นส่วนใหญ่คือ การเมือง ตามด้วยกีฬา สังคม และเศรษฐกิจและการเงิน

โดยทั้งสองสถานีนี้อาจรูปแบบประเด็นทางการเมืองเป็นเรื่องหลัก ในขณะที่ถึงแม้ประเด็นอื่นๆอาจแตกต่างกันไป แต่ยังคงมีความคล้ายคลึงมากในสี่ประเด็นหลักๆ ทั้งสองช่องไม่ค่อยเสนอประเด็นทางศาสนา วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี โดยปรากฏให้เห็นแค่อย่างละเรื่องเท่านั้น

ตารางที่ 13: เปรียบเทียบประเด็นข่าวและสถานีแบบข้ามตาราง

Theme	Station		Total
	TV1	TV3	
Politics	60	76	136
	33.9%	37.4%	35.8%
Economics and finance	30	22	52
	16.9%	10.8%	13.7%
Culture	9	10	19
	5.1%	4.9%	5.0%
Sports	27	31	58
	15.3%	15.3%	15.3%
Society	33	30	63
	18.6%	14.8%	16.6%
Environment and health	10	18	28
	5.6%	8.9%	7.4%
Science and technology	2	8	10
	1.1%	3.9%	2.6%
Religion	3	6	9
	1.7%	3.0%	2.4%
None of the mentioned	3	2	5
	1.7%	1.0%	1.3%
Total	177	203	380
	100.0%	100.0%	100.0%

การเปรียบเทียบประการที่สามคือบทบาทของบุคคลสำคัญในข่าวที่ถูกเน้นทั้งสองสถานีและผลลัพธ์สามารถเห็นได้จากตารางที่ 14 โดยผู้ที่มีความสำคัญทางการเมืองมาเป็นตัวแสดงแรกๆ สำหรับทั้งสองแห่ง ในส่วนของ TV1 ตามด้วย

ทางสังคม ประชาชน เศรษฐกิจและกีฬา สำหรับ TV3 นั้นตามด้วยทางด้านประชาชน สังคม กีฬาและเศรษฐกิจ โดยทางวัฒนธรรม อาทิ ศิลปิน นักแสดง นักเขียนและนักดนตรีได้รับความสนใจน้อย

ตารางที่ 14: เปรียบเทียบผู้มีความสำคัญในข่าวและสถานีแบบข้ามตาราง

Protagonist field of action	Station		Total
	TV1	TV3	
Politics	67	74	141
	37.9%	36.5%	37.1%
Economics	24	25	49
	13.6%	12.3%	12.9%
Society	30	30	60
	16.9%	14.8%	15.8%
Citizen	26	38	64
	14.7%	18.7%	16.8%
Sports	24	28	52
	13.6%	13.8%	13.7%
Culture	6	8	14
	3.4%	3.9%	3.7%
Total	177	203	380
	100.0%	100.0%	100.0%

สำหรับบทบาทของการอ้างอิงคำพูดในข่าว ทางการเมืองนำโดยมีข่าวทางด้านกีฬาตามมา สำหรับ TV1 นั้นตามด้วยเศรษฐกิจ สังคมและประชาชน สำหรับ TV 3 ตามมาด้วยสังคม ประชาชนและเศรษฐกิจ คำพูดในข่าวออกอากาศส่วนใหญ่เป็นของผู้ที่มีอำนาจในสาขานั้นๆ ไม่ว่าจะเป็นรัฐมนตรีว่าการกระทรวง โค้ชผู้ฝึกสอน และผู้เชี่ยวชาญในสังคมหรือเศรษฐกิจ ส่วนประชาชนมักไม่ถูกยกมาอ้างถึง แม้จะมีความสำคัญในบุคคลสำคัญในข่าวในฐานะตัวละครหลักหรือผู้ที่ได้รับผลกระทบดังจะเห็นในตารางที่15

ตารางที่ 15: บทบาทของการอ้างอิงคำพูดในข่าว

Quote field of action	Station		Total
	TV1	TV3	
Politics	37	43	80
	20.9%	21.2%	21.1%
Economics	12	11	23
	6.8%	5.4%	6.1%
Society	11	16	27
	6.2%	7.9%	7.1%
Citizen	10	12	22
	5.6%	5.9%	5.8%
Sports	13	17	30
	7.3%	8.4%	7.9%
Culture	1	1	2
	0.6%	0.5%	0.5%
No quote	93	103	196
	52.5%	50.7%	51.6%
Total	177	203	380
	100.0%	100.0%	100.0%

ณ) เปรียบเทียบการจัดสรรเวลา

โดยทั่วไปเวลาที่จัดสรรสำหรับข่าว TV 1 และ TV 3 ในแต่ละข่าวไม่ได้มีความแตกต่างกันมากนัก โดย TV 1 จะเสนอประมาณ 117 วินาทีสำหรับแต่ละข่าว ในขณะที่ TV 3 จัดสรรประมาณ 99 วินาทีสำหรับแต่ละข่าว ซึ่งไม่เป็นที่น่าแปลกใจที่ TV 3 มีความยาวของเวลาสำหรับแต่ละข่าวค่อนข้างสั้น เนื่องจากเป็นรูปแบบของ TV 3 ที่บ่อยครั้งจะเสนอข่าวที่สั้นและครอบคลุม ด้วยมุมมองที่หลากหลายและครอบคลุมมากขึ้นในแต่ละประเด็น ในขณะที่ TV 1 มักต้องการที่จะเจาะลึกลงไปในแต่ละปัญหา ซึ่งต้องมีการจัดสรรเวลามากขึ้นสำหรับคำพูดอ้างอิงและบุคคลสำคัญในข่าว ดังที่ระบุไว้ในตารางที่ 16

ตารางที่ 16: ค่าเฉลี่ยและมาตรฐานการแบ่งระยะเวลาของข่าวในแต่ละสถานี

	Station	N	Mean	Std. Deviation	Std. Error Mean
Length	TV1	177	117.05	85.697	6.441
	TV3	203	99.20	79.828	5.603

ข่าวที่มีความยาวเฉลี่ยสูงสุดกลับกลายเป็นศาสนา ซึ่งเป็นที่น่าแปลกใจเมื่อพิจารณาว่าศาสนาเป็นประเด็นที่ถูกเสนอข่าวน้อยครั้งที่สุด จึงแสดงให้เห็นว่าในแต่ละครั้งที่มีเรื่องดังกล่าวออกอากาศ ถึงแม้จะไม่ค่อยปรากฏบ่อยครั้งนัก หากแต่จะถ่ายทอดเป็นระยะเวลายาวกว่าข่าวอื่นๆ อาจเป็นเพราะความอ่อนไหวของปัญหาทางศาสนาในประเทศที่มีหลายเชื้อชาติ ที่ว่าผู้ผลิตข่าวจะต้องตรวจสอบให้แน่ใจรายละเอียดก่อนแพร่ภาพเพื่อหลีกเลี่ยงความเข้าใจผิด

สำหรับประเด็นที่เหลือ ข้อมูลจะสอดคล้องกับข้อมูลอื่นๆ ที่ข่าวให้ความสำคัญมากที่สุด ซึ่งส่วนใหญ่มีแนวโน้มที่จะถ่ายทอดเป็นระยะเวลาที่มากที่สุดคือการเมือง เศรษฐกิจและการเงินเช่นเดียวกับกีฬา สำหรับรายละเอียดเพิ่มเติม ดูตารางที่ 17

ตารางที่ 17: ประเด็นของข่าวและระยะเวลา

Theme	N	Mean	Std. Deviation
Religion	9	151.11	105.593
Politics	136	132.38	109.773
Economics and finance	52	105.73	54.117
Sports	58	98.91	47.094
Culture	19	95.16	68.145
Society	63	80.32	50.376
Science and technology	10	76.30	67.307
Environment and health	28	70.07	64.129
None of the above	5	133.00	67.212
Total	380	107.52	82.984

นักวิจัยค้นพบว่าในหมู่ข่าวที่มีความยาวมากที่สุดสิบอันดับ สามอันดับเป็นข่าวของ Pelan Pembangunan Pendidikan 2013-2025 หรือพิมพ์เขียวของการศึกษาในมาเลเซีย 2013-2025 ซึ่งนักการเมืองใช้เวลาในการอธิบายและร่างพิมพ์เขียวการศึกษาต่ำสุด แสดงให้เห็นอีกว่ามาเลเซียสื่อเป็นกระบอกเสียงของนโยบายรัฐบาล

ดังในตารางที่ 18 บุคคลสำคัญทางการเมืองมักจะได้รับเวลาในการออกข่าวมากเนื่องจากเป็นบุคคลสำคัญในข่าวตามมาด้วยทางสังคม เศรษฐกิจ กีฬา ประชาชนและวัฒนธรรม

ตารางที่ 18: บทบาทของผู้ที่มีความสำคัญในข่าวและระยะเวลา

Protagonist field of action	N	Mean	Std. Deviation
Politics	141	123.21	105.950
Society	60	109.13	81.083
Economics	49	109.00	61.829
Sports	52	104.27	52.678
Citizen	64	81.02	54.132
Culture	14	70.50	56.259
Total	380	107.52	82.984

เมื่อกล่าวถึงการอ้างอิงคำพูดในข่าว เมื่อข่าวทางด้านสังคมและประชาชนไม่ได้เป็นกลุ่มที่ถูกอ้างอิงถึงบ่อยนัก กลุ่มนี้กลับถูกให้ระยะเวลาในการออกอากาศมากกว่ากลุ่มอื่นๆเมื่อเปรียบเทียบกับบุคคลสำคัญทางการเมืองและเศรษฐกิจ ดังที่ตารางที่ 19 ได้กล่าวไว้

ตารางที่ 19: บทบาทของการอ้างอิงคำพูดในข่าวและระยะเวลา

	N	Mean	Std. Deviation
Society	27	152.19	92.058
Citizen	22	145.09	108.152
Politics	80	140.14	112.847
Economics	23	117.09	49.196
Culture	2	113.00	53.740
Sports	30	105.57	45.707
No quote	196	82.95	61.208
Total	380	107.52	82.984

บทสรุป

จากข้อมูลทั้งหมด ผลลัพธ์แสดงให้เห็นจุดสำคัญต่างๆ ประการแรก สื่อแพร่ภาพกระจายเสียงในประเทศมาเลเซียมีความเป็นการเมืองอยู่ค่อนข้างมาก สิ่งนี้ไม่น่าแปลกใจที่เห็นรัฐบาลเป็นผู้มีส่วนได้เสียหลักของสื่อกระแสหลัก นอกจากนั้นพระราชบัญญัติแพร่ภาพกระจายเสียงหลายฉบับของมาเลเซียยังคงผสมสื่อกระแสหลักไปในทิศทางที่โน้มเน้นการจัดตั้งมากขึ้นไป ดังนั้นผู้มีบทบาทสำคัญในข่าวและการอ้างอิงคำพูดในข่าวจึงพบเห็นบุคคลสำคัญทางการเมือง พร้อมกับแนวโน้มของข่าวก่อนไปทางบวกอยู่เสมอ โดยเฉพาะอย่างยิ่งเกี่ยวกับนโยบายของรัฐบาล

อย่างไรก็ตาม มีการกล่าวว่าสื่อแพร่ภาพกระจายเสียงพยายามที่จะ โจมตีและรักษาสมดุลอย่างมากกับปัญหาดังกล่าว โดยเฉพาะข่าวประชาชนและสังคม ซึ่งในสื่อกระแสหลักได้ให้ระยะเวลาที่มากขึ้นสำหรับข่าวจากสังคมและประชาชน นั่นหมายความว่าสื่อกระแสหลักก็ยังรับฟังเสียงของประชาชนอยู่เช่นเดียวกัน

TV 1 และ TV 3 โดยทั่วไป จะค่อนข้างคล้ายคลึงกันในการรายงานข่าว ซึ่งมีความแตกต่างกันเล็กน้อยเกี่ยวกับความสำคัญของข่าว โดย TV 1 มีแนวโน้มที่จะครอบคลุมเนื้อหาข่าวในเชิงลึก โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ในเรื่องที่เกี่ยวข้องกับปัญหาทางการเมืองและมักมองข้ามประเด็นที่จะทำให้เกิดปัญหาแก่รัฐบาลในแง่ลบ ในขณะที่ TV 3 จะเสนอข่าวที่สั้น กระชับและพยายามที่จะครอบคลุมข่าวในหลายๆแง่มุม

ในประเทศมาเลเซียการเมืองมีบทบาทครอบงำองค์กรสื่อ ถ้าไม่รัฐเป็นผู้ดำเนินงานซึ่งหมายความว่าสืบเนื่องจากการครอบงำทางการเมืองการปกครองของรัฐบาล Barisan Nasional ภายใต้การควบคุมของรัฐบาลอย่างใกล้ชิดหรือไม่ก็เป็นเอกชน แต่เชื่อมโยงโดยตรงกับพรรคการเมืองหลักที่สร้าง Barisan Nasional ขึ้นมา

การพัฒนาของ Media Prima เป็นสิ่งที่น่าสนใจโดยเฉพาะอย่างยิ่ง อาจกล่าวได้ว่า “เป็นการย้อนกลับแบบแบร์ลุสโกนิ” ที่ว่าแบร์ลุสโกนิอาจได้รับการควบคุมผ่านทางการเมืองของสื่อเอกชนในประเทศอิตาลี Media Prima เองก็เช่นเดียวกัน โดยจากสถานีสื่อเชื่อมต่อโดยตรงกับอำนาจทางการเมือง กลายเป็นองค์กรสื่อเอกชนที่ครอบงำไปโดยปริยาย

สิ่งที่น่าสนใจมากคือการพัฒนาเทคโนโลยีของสื่อในประเทศมาเลเซีย แน่นอนว่าสิ่งที่เชื่อมโยงกับรายการทางการเมืองเช่นเดียวกับวิสัยทัศน์ 2020 และที่เรียกว่าโครงการเมกะ อย่างไรก็ตามนักแสดงหลักคือภาคเอกชน แม้ว่าจะเชื่อมต่อการเมืองก็ตาม

การที่จะกล่าวถึงสื่อที่เป็นอิสระในประเทศมาเลเซียเป็นสิ่งที่ยากลำบาก แต่ก็ไม่ได้หมายความว่าเสรีภาพในการเซ็นเซอร์จากโดยตรง กรณีส่วนใหญ่ไม่น่าจำเป็นต้องเป็นสถานที่ที่มีการเมืองอยู่ กฎระเบียบส่วนใหญ่จะทำงานผ่านระบบตลาด (และมี การแทรกแซงทางการเมือง) หรือการบริหารโดยการจำกัดใบอนุญาต

ประเทศพม่า

เป็นที่ทราบอยู่แล้วว่าพม่าอยู่ในช่วงเปลี่ยนผ่านการเปลี่ยนแปลงและการปฏิรูป สิ่งเหล่านี้ส่งผลโดยตรงต่อสื่อไม่มากนักน้อย ในขณะที่สื่อรายงานการเปลี่ยนแปลงนี้และให้วาระว่าเป็น “การเปลี่ยนแปลงที่อยู่ในอากาศ” ดังจะแสดงให้เห็นได้อย่างชัดเจนจากพาดหัวข่าวดังนี้

- “พม่าจืดจางขึ้นมา: การค้นพบเสรีภาพใหม่กับความหวังภายในและนอกประเทศ” – Spiegel
- “อนาคตของพม่าคือ ณ ขณะนี้” – The Times of India
- “คลินตันกล่าวว่า การเปลี่ยนแปลงในพม่า ค่อนข้างมีความหวัง” – Reuters
- “การปฏิรูปพม่า : ไม่มีการหันหลังกลับ” บนถนนประชาธิปไตย” – Huffingtonpost
- “มีสัญญาณที่แท้จริงในการเปลี่ยนแปลงในพม่า” – Telegraph
- “การเปลี่ยนแปลงที่น่าเชื่อถือหรือไม่?” – The Economist

อย่างไรก็ตาม สถานการณ์ที่แท้จริงนั้นยังต้องมีความระมัดระวังในข้อมูลที่จะดำเนินการ ซึ่งหมายความว่าสิ่งสำคัญว่าจะวางกฎเกณฑ์ของข้อมูลอย่างไร และนี่คือเรื่องราวของคู่สามีภรรยาที่มีลูกสี่คนเป็นตัวอย่างในการกำหนดข้อมูลดังกล่าว

มีครอบครัวหนึ่งมีสามีที่ทำงานหนักมาตลอดวันและเมื่อเขากลับมาบ้านเขาไม่ต้องการที่จะฟังข่าวที่ไม่ดีอีก โดยมีครั้งหนึ่งที่ลูกหนึ่งคนขาหักและถือเป็นข่าวร้ายอย่างแน่นอน เมื่อสามีของเธอกลับบ้าน ภรรยาบอกว่า “ลูกของคุณสามคนขาไม่ได้หัก” จากเรื่องราวในอดีตของ GDR (เยอรมนีตะวันออก) ที่คล้ายคลึงกันนั้น เกิดข้อเสนอหนึ่งที่มีการวิ่งแข่งกันระหว่างนายกรัฐมนตรีเยอรมันตะวันตกและผู้นำของพรรคเยอรมันตะวันออก ในการแข่งขันนั้นเยอรมันตะวันตกชนะ แต่รายงานข่าวกลับเสนอว่ามีการนำเสนอที่ยืดยาวของวิธีการทำให้เกิดประสิทธิภาพ แข็งแกร่งและรวดเร็ว สุดท้ายแล้วผู้นำเยอรมันตะวันออกได้ที่สอง ในทางตรงกันข้ามนายกรัฐมนตรีเยอรมันตะวันตกได้ที่สองจากสุดท้ายในการแข่งขัน

ประวัติศาสตร์

บีบีซีซึ่งเริ่มให้บริการเป็นภาษาพม่า เป็นส่วนหนึ่งของความพยายามในการทำสงครามวางรากฐานสำหรับการแพร่ภาพกระจายเสียงในประเทศพม่า โดยหลังจากที่เป็นอิสระ รัฐบาลพม่าได้จัดตั้ง the Burma Broadcasting Service (BBS) ซึ่งเป็นหน่วยงานที่มีรัฐบาลเป็นเจ้าของและดำเนินการเป็นตัวแทนบริการส่งคลื่นวิทยุ เป็นภาษาพม่า ภาษาอังกฤษ

และภาษาของชนกลุ่มน้อย (Chadha และ Kavoori , 2000) โดยรายการจะเป็นแบบเดียวกับที่ประเทศ ประชาธิปไตยอื่นๆ ที่ นักข่าววิทยุและผู้ประกาศสามารถดำเนินการได้อย่างค่อนข้างมีอิสระ (Blackburn, 1978) ซึ่งเสรีภาพดังกล่าวมาถึงจุดจบ ด้วยการรัฐประหารของทหาร ในปี ค.ศ. 1962 ที่การบริหารของเนวินที่ไม่เคยยอมแพ้ต่อการควบคุมวิทยุ แม้กระทั่งตอนที่ บุคลากรจากวิทยุที่รัฐเป็นเจ้าของร่วมชุมนุมและเรียกร้องอิสรภาพจากการเซ็นเซอร์ในระหว่างการจลาจลเมื่อ 1988 และเมื่อ เทียบกับประเทศอื่นๆ ในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ที่รวมอยู่ในการศึกษาครั้งนี้ เครือข่ายวิทยุของพม่าค่อนข้างถูกจำกัด ให้อยู่ในขอบเขตในการเข้าถึง และเป็นหนึ่งในส่วนที่มีการพัฒนาน้อยที่สุดในปัจจุบัน (Chadha และ Kavoori, 2000) ตามที่ Blackburn (1978) กล่าวว่าสถานการณ์เช่นนี้ เป็นผลมาจากการรวมกันของปัจจัยหลายประการ อาทิ การไร้ความสามารถ ของรัฐบาลที่จะมีเงินทุนสำหรับการจัดตั้งเครือข่ายวิทยุที่กว้างขวางและมีความปรารถนาดีในการรักษาควบคุมวิทยุ ส่วนกลาง ซึ่งจะนำไปสู่การห้ามพัฒนาบริการในระดับภูมิภาคและสถานีย ตัวอย่างเช่น จนถึงการล่มสลายของการบริหาร ของเนวิน รัฐบาลยังไม่อนุญาตให้วิทยุพม่า ดำเนินการรูปแบบออกอากาศการโฆษณาใดๆ เนื่องจากกลัวว่าการค้าจะ ก่อให้เกิดองค์ประกอบที่ไม่พึงประสงค์ของประชากร (เช่น ชนกลุ่มน้อยของจีนและอินเดีย) ในการใช้อิทธิพลและลดการ ควบคุมของรัฐด้วยสื่อ (Chadha และ Kavoori, 2000) แต่พม่ายังคง ได้รับการออกอากาศเป็นภาษาพม่าและภาษาอังกฤษ ใน รูปแบบการกระจายเสียงคลื่นความถี่สั้นจากตัวเลขการให้บริการ ทางวิทยุต่างประเทศ รวมทั้งบีบีซี, the Voice of America และ Radio Free Asia โดยแหล่งที่มาทั้งหมดเป็นข่าวและข้อมูลที่เป็นอิสระ (Donow, 1995)

โทรทัศน์ในพม่า เกิดขึ้นในปี 1980 ด้วยความช่วยเหลือของญี่ปุ่น ซึ่งมาภายใต้การที่รัฐบาลเป็นเจ้าของและมีการ ควบคุม แต่เดิมนั้นการส่งสัญญาณของสถานีโทรทัศน์ในประเทศครั้งแรกถูกจำกัดอยู่ที่ย่างกุ้งและเมืองใกล้เคียงเท่านั้น (Chadha และ Kavoori , 2000) แต่ทั้ง Myanmar Television และสถานีที่สอง ตั้งขึ้นโดยทหารในปี 1990 ซึ่งขณะนี้มีอยู่ทั่ว ประเทศ โดยในตอนแรก สถานีโทรทัศน์เหล่านี้รวมเป็นช่องเดียวกัน หากแต่ ในปี 1997 สถานีทหารชื่อ Military TV ได้ ช่องเป็นของตนเอง โดยในปลายปี 1990 ปรากฏการเข้ามาของเครือข่ายดาวเทียม เช่น Rupert Murdoch's STAR TV หากแต่ จะต้องได้รับอนุญาตจากรัฐบาลเพื่อเป็นเจ้าของงานรับสัญญาณ โดยโรงแรมที่มี ขนาดใหญ่ในย่างกุ้งที่ให้ความสำคัญกับผู้ เข้าพักส่วนใหญ่ที่เป็นชาวต่างประเทศ เช่นเดียวกับข้าราชการระดับสูงและ เจ้าหน้าที่ทหารที่ได้รับใบอนุญาตในการติดตั้ง งานดาวเทียม หลักฐานเพียงเล็กน้อยแสดงให้เห็นว่าบางส่วนของเมืองทางตอนเหนือ เช่น มัณฑะเลย์ และ Lashio มีจำนวน หนึ่งของงานดาวเทียมที่ลักลอบนำเข้ามาจากประเทศจีน ซึ่งตัวเลข ยังคงมีจำนวนน้อยเนื่องจากค่าใช้จ่ายที่เกี่ยวข้องกับการ ติดตั้งงานและอุปทานที่ไม่แน่นอนของกระแสไฟฟ้าในพื้นที่ ต่างจังหวัด (Muppidi , 2012)

สื่อตั้งแต่ ค.ศ. 1962

การทำรัฐประหารของเน วิน (Ne Win) ในปี ค.ศ. 1962 ไม่เพียงแต่เปลี่ยนแปลงรัฐ เศรษฐกิจและการบริหาร หากแต่ยังรวมไปถึงสื่อ ซึ่งแต่ก่อนสื่อพม่าเองได้รับการยกย่องว่าเป็นหนึ่งในประเทศที่มีสื่อแบบเสรีนิยมมากที่สุดในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้

หากแต่ภายหลังจากการทำรัฐประหารเพื่อยึดอำนาจ เน วินได้กำหนด “ถนนของพม่าไปสู่สังคมนิยม” ขึ้นมา ซึ่งเป็นพื้นฐานนโยบายของการโค่นล้มระบอบชาติสำหรับหนังสือพิมพ์ทั้งหมดและสร้างคณะกรรมการตรวจสอบข้อเท็จจริงขึ้นมา เพื่อการเซ็นเซอร์ที่เข้มงวดต่อไป กฎหมายของการลงทะเบียนเครื่องพิมพ์และสำนักพิมพ์ปี ค.ศ. 1962ระบุว่าทุกคำที่เขียนออกมา อาทิ เนื้อเพลง บทภาพยนตร์หรือวิดีโอ ปฏิทิน โปสเตอร์ โปสการ์ดและมีข้อความอย่างเป็นทางการตามสิทธิบัตร แม้กระทั่งชิ้นส่วนเล็กๆของการโฆษณา จะต้องได้รับการตรวจสอบควบคุมจากรัฐหรือทางทหาร ซึ่งสิ่งนี้ถือเป็นกฎหมายการเซ็นเซอร์ที่หัวรุนแรงที่สุดในโลกก็ว่าได้

จนกระทั่งทุกวันนี้ การจะได้รับใบอนุญาตยังเป็นเรื่องที่ยากลำบาก โดยปกติแล้วอย่างน้อย 20-80 % ของบทความจะถูกตัดออกโดยการเซ็นเซอร์ สื่อใดๆก็ตามจะต้องเพิ่มขึ้นของโฆษณาชวนเชื่อลงไปด้วย ซึ่งจะไม่นำไปสู่บทลงโทษที่รุนแรง ดังนั้นสภาพแวดล้อมของความกลัวจึงถูกสร้างขึ้น นอกจากนี้แหล่งข่าวยังไม่ได้สามารถเปิดเผยได้และก็ไม่ได้รับอนุญาตที่จะอ้างถึงสื่อต่างประเทศ โดยส่วนมากหนังสือพิมพ์จะถูกแขวนไว้ไม่ให้ทำการใดๆต่อไป

ตัวอย่างของหนังสือพิมพ์ที่ถูกเซ็นเซอร์

ในทางกลับกันหนังสือพิมพ์ของรัฐ (The New Light of Myanmar) จะมีตัวอย่างปรากฏข้างล่างนี้

2nd Waxing of Thadingyut 1371 ME.

NEW LIGHT OF MYANMAR

Sunday, 20 September, 2009

★ Only with stability and peace will the nation develop

★ Only with stability and peace will democratization process be successful

★ Anarchy begets anarchy, not democracy

★ Riots beget riots, not democracy

★ Democracy can be introduced only through constitution

People's Desire

- We favour peace and stability
- We favour development
- We oppose unrest and violence
- Wipe out those inciting unrest and violence

- VOA, BBC - sowing hatred among the people
- RFA, DVB - generating public outrage
- Do not allow ourselves to be swayed
- By broadcasts designed to cause troubles

สื่อและรัฐธรรมนูญใหม่

รัฐธรรมนูญฉบับใหม่ระบุสิทธิขั้นพื้นฐานและหน้าที่ของพลเมือง หมายรวมถึง การแสดงและเผยแพร่ได้อย่างอิสระในความเชื่อมั่นและความคิดเห็น ซึ่งผู้อำนวยความสะดวกทั่วไปของกระทรวงเทคโนโลยีสารสนเทศกล่าวว่า “จะไม่มีคณะกรรมการเซ็นเซอร์”(PSRD) โดยคณะกรรมการการเรียนจะจัดการกับปัญหาที่เกิดขึ้นจากความไม่รับผิดชอบของสื่อมวลชนเอง อย่างไรก็ตามยังมีข้อสงสัยว่าจะมีลักษณะการตรวจสอบการควบคุมตนเองหรือคณะกรรมการเซ็นเซอร์ตามที่กล่าวอ้างจริงหรือไม่?

ตั้งแต่เมื่อเริ่มมีการปฏิรูปดังกล่าว สื่อต่างๆ อาทิ VOA RFA บีบีซี วิทยุออสเตรเลีย ฯลฯ และสื่อที่เคยถูกเนรเทศออกไปจากประเทศก็กลับมามีอย่างคึกคัก ตามมาด้วยสภาพแวดล้อมที่ผ่อนคลายมากขึ้นสำหรับนักข่าวท้องถิ่นหลังจากการเซ็นเซอร์ทางตรงออกไป กฎหมายสื่อมวลชนที่เคยอยู่ในข้อพิพาทพึงจะได้รับการแก้ไข อย่างไรก็ตาม นักข่าวยังคงรู้สึกว่าการถูกละเมิดติดตามเนื่องจากการตีความที่ยังคลุมเครือของเนื้อหาที่อาจพาดพิงถึงตกอยู่ภายใต้การดำเนินการทางกฎหมายได้

ณ ปัจจุบันมีวารสารรายสัปดาห์อยู่ 176 ฉบับและนิตยสารรายเดือน 230 ฉบับ (ข้อมูลเมื่อเดือนมิถุนายน 2011) จากทั้งหมดนี้มีเพียงสองฉบับที่เป็นภาษาอังกฤษและเป็นหนังสือพิมพ์เอกชนรายวัน 11 ฉบับ ทั้งนี้การเกิดขึ้นของเอกสารทางเชื้อชาติและภูมิภาคยังคงเผชิญความท้าทายอยู่

ผู้สื่อข่าว - ส่วนของการเปลี่ยนแปลงและการเปลี่ยนตัวแทน

ผู้สื่อข่าวเป็นเสมือนสิ่งคั่นกลางระหว่างข้อจำกัดจากรัฐบาลและความต้องการของตลาด ซึ่งมีความแตกต่างจากประเทศอื่นๆตรงที่การใช้อินเทอร์เน็ตในประเทศยังคงอยู่ในระดับต่ำมากซึ่งมีน้อยกว่า 10 % ดังนั้นหนังสือพิมพ์และการแพร่ภาพกระจายเสียงยังคงเป็นวิธีการหลักของการส่งต่อข้อมูล แต่ผู้ชมชาวพม่าไม่ได้มีแค่เพียงจากในประเทศ แต่ยังมาจากชุมชนทั่วไปทั้งประเทศ การแข่งขันจึงมีแนวโน้มที่จะรุนแรงมากขึ้นในอนาคต โดยเฉพาะอย่างยิ่งระหว่างนักข่าวท้องถิ่นและนักข่าวและสื่อจากต่างประเทศ รวมไปถึงเว็บและการพิมพ์ /แพร่ภาพกระจายเสียงสื่อในประเทศ ในขณะที่ผู้สื่อข่าวยังคงมีน้อยมาก โดยเฉพาะอย่างยิ่งนักข่าวที่ได้รับการศึกษาและเป็นมืออาชีพ กล่าวคือนักข่าวสำหรับโทรทัศน์และวิทยุมีความจำเป็นมากขึ้น

สิ่งนี้จึงนำไปสู่ปัญหาหลักคือการศึกษาของนักข่าว จนถึงขณะนี้ยังไม่ปรากฏการศึกษาอย่างเป็นทางการสำหรับนักข่าว การศึกษาส่วนใหญ่จะขึ้นอยู่กับการศึกษาในต่างประเทศ ซึ่งมักจะได้รับการสนับสนุนบางส่วนจากองค์กรระหว่างประเทศ เช่น IMMF และ Internews และได้รับทุนระหว่างประเทศ เช่น SEAPA UCLA AJF ฯลฯ โดยการฝึกอบรมส่วนใหญ่จะเป็นพื้นฐานของชุมชน บางหลักสูตรมีการเสนอจากองค์กรยูนิเซฟและองค์การยูเนสโก เช่นเดียวกับองค์กรเอ็นจีโอระดับชาติ เช่น Egress/ Vahu บางแห่งยังให้การฝึกอบรมที่เน้นใจความสำคัญมากขึ้นและให้เดินทางไปสัมผัสสถานที่และเหตุการณ์จริง เช่น การรายงานประเด็นที่ไวต่อความขัดแย้งโดย IMS และการรายงานเกี่ยวกับที่ดินจากโรงเรียนวารสารศาสตร์อย่างกึ่ง กองบรรณาธิการอาวุโสและผู้สื่อข่าวจะได้รับการฝึกอบรมภายนอกและมีบทบาทนำ การเปลี่ยนแปลงจากสภาพแวดล้อมการเรียนรู้ที่เข้มงวดไปยังสภาพแวดล้อมที่เปิดมากขึ้น (เช่น egress และสถานทูตอเมริกัน) จึงเป็นสิ่งสำคัญ

สำหรับในอนาคตนั้น การปรึกษาหารือกันจะมุ่งเน้นไปที่สื่อบริการสาธารณะ เป้าประสงค์คือการมีสื่อที่มีอิสระ แต่ต้องมีความรับผิดชอบต่อช่องทางของสื่อที่มีความหลากหลาย สื่อพม่าควรจะมีการรับผิดชอบมากขึ้นกว่าสื่ออื่นๆ ในภูมิภาค สื่อทางโทรทัศน์ วิทยุ สื่อออนไลน์ สื่อสิ่งพิมพ์และโซเชียลมีเดียในอินเทอร์เน็ต /สื่อคู่ขนานกับการเมือง ควรจะมีการหลีกเลี่ยง สื่อเอกชนอาจเป็นที่พึงปรารถนา แต่ความเข้มข้นของสื่อที่มุ่งเน้นทำกำไรจะไม่เป็นที่ต้องการมาก พม่าเองอยู่ในทิศทางที่ยังขาดสถาบันทางการศึกษาและเสียงจากวงการนักวิชาการ ดังนั้นสถาบันการศึกษาทางสื่อสารมวลชนที่เป็นทางการจึงเป็นสิ่งจำเป็น

สื่อแพร่ภาพกระจายเสียง: วิทยุ

บริการวิทยุในประเทศพม่าเริ่มออกอากาศในปี ค.ศ. 1936 โดยรายการ “เสียงของพม่า” (Bama Athan) เริ่มขึ้นในเดือนกุมภาพันธ์ ค.ศ. 1946 โดยเป็นรายการประจำหลังจากที่อังกฤษจัดตั้ง Burma Broadcasting Service (BBS) ขึ้น ซึ่งหลังจากเป็นอิสระจากสหราชอาณาจักรในปี ค.ศ. 1948 ก็ได้เปลี่ยนชื่อมาเป็น Myanma Athan และกลายเป็นวิทยุพม่าโดยรัฐบาลทหารซึ่งเข้ามามีอำนาจในปี ค.ศ. 1988 โดยรัฐบาลได้เปลี่ยนชื่อบริการวิทยุของ BBS เป็นสถานีวิทยุและโทรทัศน์ของพม่า (Myanmar Radio and Television: MRTV) ในปี ค.ศ. 1997 โดยช่วงปลาย ค.ศ. 2007 สถานีออกอากาศหลักได้ย้ายไปยังเมืองเนปีดอ ทำให้สถานีในย่างกุ้งปัจจุบันจะออกอากาศรายการมาจากสถานีในเนปีดอ

รูปถ่ายสถานีวิทยุในตัวเมือง เมื่อ ค.ศ. 1938 (อยู่ตรงมุมระหว่างถนน Mahabandoola ตัดกับถนน Pannsoedan)

รูปถ่ายสถานีวิทยุและโทรทัศน์ของพม่า (Myanmar Radio and Television: MRTV) ในเมืองเนปีดอ ตั้งแต่ ค.ศ. 2008

โดย BBS หรือ Myanmar Radio เป็นสถานีวิทยุแห่งเดียวของประเทศพม่า จนกระทั่ง Yangon City FM เริ่มออกอากาศเมื่อ ค.ศ. 2001

สื่อแพร่ภาพกระจายเสียง: โทรทัศน์

โทรทัศน์ส่วนใหญ่จะมีรัฐเป็นเจ้าของ ซึ่งได้แก่ Myanmar Television (ตั้งแต่เดือนมิถุนายน 1980) MRTV3 (19 สิงหาคม 2001) MRTV4 (15 พฤษภาคม 2004) และ Myanmar International Television (MITV) (31 มีนาคม 2010)

บริษัทสื่อที่เป็นเอกชนได้แก่ บริษัทฟอเอร์เวอร์กรุ๊ป (Forever Group Co.Ltd. ซึ่งดูแลช่อง MRTV4 ภาพยนตร์ 5 เรื่อง ซีรีส์ 5 เรื่อง และครอบครองโดย Shwe Than Lwin ซึ่งเป็น Sky net (เป็นช่องที่ต้องชำระเงิน) โดยจะทำในส่วนของ การสร้าง การขนส่ง การค้าขาย การทำเหมืองแร่ การเกษตร อุตสาหกรรมและธุรกิจในด้านอื่นๆ

สื่อกระจายเสียงของรัฐจะแปรรูปกลายเป็นสื่อบริการสาธารณะ โดยเมื่อวันที่ 18 กรกฎาคม รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงเทคโนโลยีสารสนเทศกล่าวว่ากฎหมายการกระจายเสียงยังอยู่ในกระบวนการร่างข้อกำหนดอยู่ โดยสถานที่ที่มีความหลากหลายทางเชื้อชาติและองค์กรเอ็นจีโอจะได้รับอนุญาตให้ชมได้เมื่อร่างเสร็จเรียบร้อยแล้ว

จุดจบของการที่รัฐเป็นเจ้าของสื่อและสร้างผู้แพร่กระจายภาพและเสียงแบบสาธารณะ โดยจะต้องมีสมาชิกของฝ่ายปกครองที่จะทำหน้าที่เป็นอิสระจากรัฐบาลและผลประโยชน์เชิงพาณิชย์ งานสำคัญคือการป้องกันการระดมทุนสำหรับ PSM ผ่านระบบผสมด้วย 70 % ที่มาจากรัฐและ 30 % ที่มาจากการโฆษณาและการบริจาค PSM จะต้องมีการรับผิดชอบต่อรัฐสภาและประชาชน

กรอบนโยบายและกฎหมาย

ในพม่า รัฐธรรมนูญแห่งสาธารณรัฐ ปี 2008 ปกป้องสิทธิของประชาชนที่จะ “แสดงและเผยแพร่ความเชื่อและความคิดเห็นได้อย่างอิสระ” ควบคู่ที่ไม่ได้ขัดต่อกฎหมาย โดยมีมุมมองในการรักษาความปลอดภัย ตามกฎหมายและคำสั่งความสงบสุขของชุมชนและความเจ็บป่วยหรือความสงบเรียบร้อยและมีศีลธรรม (Mendel, 2011) ซึ่งแตกต่างจากสื่อมวลชนกระจายเสียงในประเทศพม่า ที่เป็นเจ้าของและดำเนินการโดยรัฐบาล โดย The Myanmar Television and Radio Department (MTRD) เป็นผู้รับผิดชอบในการกระจายเสียงวิทยุและดำเนินการให้บริการ โทรทัศน์ของประเทศเป็นแห่งแรก โดยมีกระทรวงเทคโนโลยีสารสนเทศและวัฒนธรรมคอยควบคุม MTRD และทหารตั้งบริการของโทรทัศน์แห่งที่สองซึ่งทำงานอยู่ภายใต้การกำกับดูแลของกระทรวงกลาโหม แม้ว่าบริการโทรทัศน์และวิทยุ ไม่จำเป็นต้องได้รับใบอนุญาตจากกระทรวงกลาโหมและศาสนาซึ่งคอยควบคุมกิจการสื่อสิ่งพิมพ์และการออกอากาศ โดยเฉพาะอย่างยิ่งข่าว ซึ่งมีการเซ็นเซอร์โดยคณะกรรมการ ตรวจสอบข้อเท็จจริง โดยจะเซ็นเซอร์ข่าวที่สามารถก่อให้เกิดภาพที่ไม่ดีของทหารหรือรัฐบาล

โดยข้อมูลเกี่ยวกับภาคเหนือของพม่าหรือความขัดแย้งกับกลุ่มกบฏชาติพันธุ์กะฉิ่น เป็นสิ่งต้องห้ามอย่างสมบูรณ์จากการออกอากาศ (Muppidi, 2012)

พระราชบัญญัติโทรทัศน์และวิดีโอในปี 1995 ระบุว่าประชาชนและองค์กรต่างๆ เช่น สหประชาชาติ ที่มีการแพร่ภาพและอุปกรณ์การบันทึกจะได้รับใบอนุญาตจากกระทรวงสารสนเทศ การแก้ไขกฎหมายผ่านในปี 1996 ต่อกฎหมายโทรทัศน์และวิดีโอ โดยกำหนดข้อจำกัดเพิ่มเติมและมีบทลงโทษที่รุนแรงมากขึ้นต่อการกระจายตัวของผู้ให้บริการสื่อ เช่น วิดีโอเทปและดีวีดี จะไม่ได้รับการอนุมัติจากการตรวจสอบ อุปกรณ์การสื่อสารจะต้องได้รับการ ปั่นส่วนหรือได้รับอนุญาตก่อน เพื่อจำกัดการเข้าถึงของผู้คนกับข้อมูลที่ออกอากาศ สื่อต่างประเทศ เช่น บีบีซี, the Voice of America, Radio Free Asia, และ the Norway-based Democratic Voice of Burma ยังคงเป็นแหล่งที่มาหลักของข้อมูลที่ไม่ได้ตัดต่อ (Chadha และ Kavoori, 2000) โดยผู้ที่ไม่มีใบอนุญาตให้ดำเนินการรับสัญญาณดาวเทียมโทรทัศน์จะถูกพิพากษาจำคุกถึงสามปี สภภาพแวดล้อมในการแพร่ภาพในประเทศพม่า เมื่อเร็ว ๆ นี้ ได้ รับประโยชน์จากความเป็นเสรีภาพที่มากขึ้น โดยมีการจัดสรรให้กับนักข่าว รวมทั้งยกเลิกการเซ็นเซอร์ก่อนออกอากาศ ในเดือนสิงหาคม 2012 ซึ่งรัฐบาลได้สาบานว่าจะทำตามขั้นตอนต่อไปตามกฎหมายของสื่อใหม่ ที่จะยุติการเซ็นเซอร์ อย่างกว้างขวาง แต่ยังคงต้องปฏิบัติตามแนวทางเพื่อปกป้องชาติตามสามสาเหตุ ได้แก่ ไม่สลายของสหภาพ ไม่สลายความเป็นปึกแผ่นของชาติและความเป็นอมตะของอำนาจอธิปไตย (Muppidi, 2012) ซึ่งเป็นวิธีที่ดีที่จะปรับปรุงเสรีภาพ ให้ดีขึ้นและสนับสนุนการเจริญเติบโตของตลาดวิทยุและโทรทัศน์อย่างต่อเนื่องในวิธีการที่กระตุ้นการพัฒนาช่องทาง อินเทอร์เน็ตสำหรับการกระจายของเนื้อหาวิทยุและโทรทัศน์ รัฐบาลพม่าระมัดระวังในการแสดงตนของสื่อต่างประเทศ และเป็นผลให้องค์กรข่าวจำนวนมากไม่ได้รับอนุญาตให้รายงานข่าวในประเทศ โดยบริษัทสื่อเอกชนบางแห่งได้รับอนุญาตแต่รัฐบาลยังคงดำเนินการควบคุมอยู่ ซึ่งในปี 2011 กระทรวงสารสนเทศขอความช่วยเหลือด้านเทคนิคจากองค์กรยูเนสโกในแง่ของการพัฒนาสื่อมวลชน ความสามารถในการสร้างยังรวมไปถึงการร่างแผนนโยบายสื่อใหม่ ซึ่ง ขึ้นอยู่กับการปฏิบัติในระดับภูมิภาคและระหว่างประเทศและการยอมรับจากผู้มีส่วนได้เสียทั้งหมด (Muppidi, 2012)

โครงสร้างและองค์กร

วิทยุ

ในขณะนี้พม่ามีบริการวิทยุ 4 แห่ง แห่งแรกคือ Myanmar Athan or Radio Myanmar ซึ่งเป็นของรัฐบาลพม่า (ชื่อ ก่อนหน้านั้นคือ Burma Broadcasting Service) ซึ่งออกอากาศไปทั่วประเทศด้วยเครื่องส่งสัญญาณ 5 แห่งที่ตั้งอยู่ในย่างกุ้ง สถานีนี้ถูกควบคุมทั้งหมดโดยกระทรวงเทคโนโลยีสารสนเทศ สำนักงานใหญ่เคยอยู่ในย่างกุ้ง แต่ย้ายไปอยู่ที่เมืองหลวงใหม่ เนปีดอ ในปี 2007 แห่งที่สอง คือ Yangon City FM เป็นผู้ประกาศท้องถิ่น ที่ดำเนินการโดยเมืองย่างกุ้งและคณะกรรมการการพัฒนา มีรูปแบบเป็นดนตรีร่วมสมัยและความบันเทิง โดยในย่างกุ้งมี FM อยู่สามช่อง ได้แก่ 98MHz , 102MHz และ 104 Mhz แห่งที่สามคือ Mandalay FM ดำเนินการ โดย the Forever Group และเปิดตัว ในปี 2008 โดยพื้นที่กระจายเสียงภาคพื้นดินจะถูกจำกัดไปยังพื้นที่ที่ครอบคลุมทางหลวงของย่างกุ้ง - มัณฑะเลย์ แห่งที่สี่ คือ Pyinsawady FM ซึ่งเริ่มออกอากาศไปยังภูมิภาคอิระวดีและยะไข่ในปี 2009 โดย the Forever Group ยังคงเป็นเจ้าของ โดยวิทยุในประเทศพม่าจะเริ่มค้นวัน ด้วยการอ่านเรื่องราวจากรัฐบาลที่ว่า ถนนเจ็ดจุดเพื่อไปสู่ประชาธิปไตย สิบสองการเมือง วัตถุประสงค์ทางเศรษฐกิจและสังคม และสาเหตุหลักแห่งชาติ โดยมีเพลงต่างประเทศน้อยหรือไม่มีเลยที่จะได้รับอนุญาต หากแต่มีความหลากหลายของเพลงคลาสสิกของพม่าแบบดั้งเดิม (Wagstaff, 2011)อย่างไรก็ดีสถานีวิทยุท้องถิ่น มักจะเล่นเพลงที่รู้จักในระดับนานาชาติ ที่บันทึกไว้ในภาษาพม่า ส่วนที่เกี่ยวข้องกับสถานีวิทยุต่างประเทศ อาทิ บีบีซี Voice of America และ Radio Australia จะส่งสัญญาณโดยตรงเป็นภาษาพม่าซึ่งถูกรับฟังอย่างกว้างขวาง โดยสถานีต่างประเทศอื่นๆที่มีสัญญาณรั่วไหลไปยังพม่า จะมี All-India Radio, Radio Thailand, China Radio International, the Voice of Malaysia และ NHK Radio Japan

วิทยุเป็นสื่อที่ได้รับความนิยมอย่างมากในประเทศพม่า นอกจากนั้นกรรมสิทธิ์ของชุดวิทยุยังเป็นที่แพร่หลายอย่างเป็นธรรม แม้ในพื้นที่ห่างไกลของประเทศก็ตาม (Chadha และ Kavoori , 2000) โดยการสำรวจที่จัดทำโดย Nielsen Research Group จากกรุงเทพฯ ในปี 2010 พบว่า ร้อยละ 95 ของผู้ฟัง จะฟังวิทยุ AM ในขณะที่เหลือฟังวิทยุ FM (ร้อยละ 5) นอกจากนั้น ตามที่ the Broadcasting Board of Governors Gallup Survey of Myanmar Media use สำรวจในปี 2012 พบว่า วิทยุยังคงเป็นสื่อหลักที่ผู้คนให้ความสนใจในช่วง ซึ่งร้อยละ 62.8 ของชาวพม่า กล่าวว่าพวกเขาฟังรายการวิทยุในช่วงสัปดาห์ที่ผ่านมา ผลการสำรวจของ The Gallup แสดงให้เห็นว่าการฟังวิทยุ FM ยังคงเพิ่มขึ้นและแสดงให้เห็นว่าผู้ฟัง AM

ช่วยฐานการฟังที่ FM อย่างมาก โดยในปี 2012 มีเพียงชาวพม่า 18.3 เปอร์เซ็นต์ กล่าวว่าพวกเขาใช้คลื่นความถี่ยาวในการฟังวิทยุในช่วงสัปดาห์ที่ผ่านมา การใช้วิทยุคลื่นความถี่สั้นยังคงทรงตัวในปี 2012 อย่างต่อเนื่องที่มีผู้ชมรายสัปดาห์ ที่มาอยู่ที่ร้อยละ 34 ของชาวพม่าทั้งหมด

วิทยุยังคงเป็นแหล่งที่มาหลักของข่าวสำหรับการดำรงชีวิตของชาวพม่าที่อาศัยในเมืองเล็กและในชนบท ที่ว่าร้อยละ 67.3 กล่าวว่าพวกเขาได้รับข่าวจากวิทยุอย่างน้อยสัปดาห์ละครั้ง สำหรับผู้ที่อาศัยอยู่ในเมืองเองนั้น มีโอกาสน้อยที่จะต้องพึ่งพาวิทยุในการฟังข่าวเป็นประจำทุกสัปดาห์ โดยสองในสามต้องการที่จะรับข่าวจากโทรทัศน์ โดย Myanmar Radio National Service เป็นแหล่งที่มาของข่าวที่เป็นที่นิยมมากที่สุด กล่าวโดย The Gallup (Broadcasting Board of Governors, 2012) และองค์การยูเนสโกคาดการณ์ว่าในประเทศพม่า มีเครื่องรับวิทยุ 4.2 ล้านเครื่องหรือมีชุดวิทยุ 9.6 ชุดต่อประชากร 100 คน ในปี 2006 โดยตัวเลขนี้อาจไม่ถูกต้องมากนักเพราะไม่ได้รวมจำนวนของชุดวิทยุที่ลักลอบนำเข้ามาจากประเทศจากประเทศจีนและ ประเทศไทย (Lintner, 1998) แหล่งที่มาของข่าวยอดนิยมถัดมาคือ the official Myanmar Television (MRTV) และ เครื่องข่าย FM เอกชน ชื่อว่า Shwe FM ซึ่งเปิดตัว ในปี 2009 อย่างไรก็ตาม MRTV 4 ซึ่งเป็นการดำเนินการร่วมกันโดยภาครัฐและภาคเอกชนที่ชื่อ Forever media group ซึ่งครอบงำแหล่งข่าวด้านๆของผู้อยู่อาศัยในสองเมืองที่ใหญ่ที่สุดของพม่า คือย่างกุ้งและมันตะเลย์ (Broadcasting Board of Governors, 2012)

โทรทัศน์

ผู้แพร่ภาพกระจายเสียงทางโทรทัศน์แห่งแรกของประเทศพม่า คือ Myanmar TV ที่ควบคุมโดยรัฐ ก่อตั้งขึ้นในปี ค.ศ. 1980 และในเริ่มแรกถ่ายทอดในบริเวณย่างกุ้งเท่านั้น ต่อมามีการขยายไปอีก 120 สถานีถ่ายทอดไปทั่วทั้งประเทศและมีการใช้ดาวเทียม AsiaSat ในการขยายช่องไปกว่าร้อยละ 82 ของประเทศ ซึ่งข้อมูลทางการ กล่าวว่า จากเมืองทั้งหมดที่มี 324 เมืองนั้น มีอยู่ 267 เมืองที่สามารถรับสัญญาณของ Myanmar TV ส่วนผู้แพร่ภาพกระจายเสียงแห่งที่สองคือ Myawaddy Television ซึ่งควบคุมด้วยทหาร ก่อตั้งขึ้นในปี 1990 โดยจะรวมสถานี Myawaddy 1 และ Myawaddy 2 ซึ่งส่งสัญญาณผ่านดาวเทียม แท้จริงแล้วสถานีนี้มีวัตถุประสงค์แรกเริ่มที่จะใช้สำหรับกองกำลังทหาร แต่ตั้งแต่เดือนมีนาคม ค.ศ. 1997 สถานีถูกเปิดต่อสาธารณชน ซึ่งครอบคลุมพื้นที่ที่เมืองใหญ่สามแห่ง และมีแผนจะขยายไปยังเมืองใหญ่อื่นๆอีกในอนาคต โดยองค์การยูเนสโกคาดการณ์ไว้ว่าภายในปี ค.ศ. 2006 ประเทศพม่าจะมีชุดโทรทัศน์ 260,000 ที่ใช้งาน หรือ 0.6 ชุดโทรทัศน์ต่อประชากร 100 คน อย่างไรก็ตามผลสำรวจอื่นๆ ได้ให้ตัวเลขดังกล่าวไว้ที่ 500,000 ชุดโทรทัศน์ และถึงแม้ชุดโทรทัศน์ส่วนใหญ่จะอยู่ในบริเวณเมือง อาทิ ย่างกุ้งและมันตะเลย์ หากแต่บริเวณชนบทสามารถรับชมโทรทัศน์ชุมชนได้ กรรมสิทธิ์ของโทรทัศน์ยังคงกระจุกตัวอยู่ในเมืองใหญ่ๆของพม่า (ร้อยละ 82.9) มากกว่าในเมืองเล็กๆและบริเวณชนบท (ร้อยละ

45.7) โดยเกือบจะสองในสามของเจ้าของโทรทัศน์พม่า (ร้อยละ 62.7) จะใช้เสาสัญญาณเพื่อการรับสัญญาณภาคพื้นดิน ในขณะที่ ร้อยละ 10.3 จะใช้จานดาวเทียม ซึ่งการใช้จานดาวเทียมสำหรับเจ้าของโทรทัศน์พม่าที่อาศัยอยู่ใกล้พรมแดนไทยมีไม่บ่อยมาก (ร้อยละ 19.6) (Broadcasting Board of Governors, 2012)

ช่องอื่นๆ ได้แก่ Myanmar International ซึ่งเป็นช่องภาษาอังกฤษซึ่งส่งสัญญาณไปให้ผู้ฟังนอกประเทศผ่านดาวเทียมและอินเทอร์เน็ต MRTV-4 เป็นช่องที่เน้นรายการทางการศึกษาที่ไม่เป็นทางการและภาพยนตร์และช่อง Movie 5 ซึ่งเป็นโทรทัศน์ที่ต้องจ่ายเงิน โดยรายการส่วนใหญ่เป็นภาพยนตร์ต่างประเทศจากจีน ประเทศไทย สหราชอาณาจักรและสหรัฐอเมริกา โดยช่องล่าสุดที่ถูกเพิ่มเข้ามาใหม่ในโทรทัศน์พม่าคือ ช่องฟรี MRTV 7 ซึ่งออกอากาศเมื่อเดือนกุมภาพันธ์ 2012 และช่องบันเทิงไม่มากที่เป็นความร่วมมือของ the Forever Group และ BEC Tero จากประเทศไทย (Forever Group, 2013)

การเจริญเติบโตอย่างรวดเร็วของสถานีโทรทัศน์และวิทยุ FM เอกชนของประเทศเกิดจาก the Shwe Than Lwin Group ซึ่งย้ายจากการทำงานทางด้านการค้าเกษตรกรรม ยานยนต์ เหมืองแร่และการก่อสร้างเป็นภาคของสื่อ โดยผลผลิตทางสื่อหลักๆ ได้แก่ Shwe FM (ก่อตั้งเมื่อ 2009) และ SkyNET (ก่อตั้งเมื่อ 2010) โดยเน้นที่ เพลงป๊อป กีฬาและความบันเทิง แต่ยังคงมีช่องข่าวสาธารณะและข่าวอื่นๆ ด้วย (Broadcasting Board of Governors, 2012)

วิทยุและโทรทัศน์ต่างประเทศ

วิทยุถือเป็นสื่อชนิดเดียวซึ่งประชากรส่วนใหญ่ของประเทศสามารถรับฟังข่าวจากภายนอกประเทศในรูปแบบที่ไม่ผ่านการเซ็นเซอร์ นี่จึงเป็นเหตุผลหลักที่ว่าทำไมวิทยุจึงได้รับความนิยมค่อนข้างสูง โดยผู้ฟังสามารถเข้าถึงบริการของวิทยุต่างประเทศได้ เช่น BBC, Voice of America และ Radio Free Asia and Democratic Voice of Burma (Van den Heuvel & Dennis, 1993) โดยผู้คนจะรับฟัง BBC กันอย่างกว้างขวาง ซึ่งถ่ายทอดรายการพม่ามากกว่า 10 ชั่วโมง ทุกๆ สัปดาห์ โดยเน้นข่าวทั้งในและนอกประเทศ การถ่ายทอดของ BBC ในหัวข้อการเคลื่อนไหวเพื่อประชาธิปไตยในปี ค.ศ. 1988 เป็นที่นิยมมากในขณะนั้น จนกระทั่ง TV Myanmar ต้องเปลี่ยนผังเวลาข่าวต่างประเทศ เพื่อรักษากลุ่มผู้ฟัง (Chadha & Kavoori, 2000) อย่างไรก็ตาม กลุ่มผู้ฟังของ BBC ลดลงในปีต่อมา เนื่องจากการกักกันสถานที่โดยฝ่ายบริหารของทหารในเรื่องของแหล่งที่มาภายในประเทศที่เป็นอิสระ ในส่วนของ The Voice of America ในประเทศพม่าขณะนี้มีการถ่ายทอดรายการภาษาพม่าประมาณ 90 นาทีในทุกๆวัน และถึงแม้ผู้แพร่ภาพกระจายเสียงของอเมริกาจะมีผู้ฟังมากเกือบเท่าจำนวนผู้ฟังของ BBC แต่ในช่วงปฏิวัติปี ค.ศ. 1988 ผู้ปฏิบัติในอดีตไม่เคยประสบความสำเร็จในการเป็นที่นิยมของผู้ฟังของบริการวิทยุอังกฤษ เพราะผู้ฟังรู้สึกว่าการ Voice of America ได้รับอิทธิพลทางข้อมูลจากรัฐบาลของสหรัฐอเมริกาเกินไป Democratic

Voice of Burma ซึ่งได้รับอิทธิพลจากประเทศนอร์เวย์ เกิดขึ้นในปี ค.ศ. 1992 ด้วย ทุนจากรัฐบาลนอร์เวย์ รวมทั้งเอ็นจีโอ เช่น Open Society Institute and the National Endowment for Democracy ซึ่งอยู่ภายใต้สหรัฐอเมริกาออกอากาศเป็นเวลา 90 นาทีทุกวัน โดยการส่งสัญญาณรวมถึงข่าวและ ความเห็นของข่าว ที่เกี่ยวข้องกับพม่า รวมทั้งเรื่องราวทั่วไปทางสุขภาพ ประเด็นของผู้หญิง ความบันเทิงและการขอเพลง จากผู้ฟัง ซึ่งแม้ว่าสถานีนี้จะมีผู้ชมที่ตามฟังอยู่มาก โดยเฉพาะอย่างยิ่งกลุ่ม ที่เรียกร้องประชาธิปไตยในพม่า หากแต่การส่งสัญญาณกลับเป็นไปด้วยความยากลำบาก ซึ่งเกิดจากความจริงที่ว่าเกิดจากการลดจำนวนผู้ฟัง (Chadha และ Kavoori, 2000) การออกอากาศของพม่า ที่เรียกว่า Radio Free Asia เริ่มในปี 1997 ด้วย รายการพม่าสามชั่วโมงต่อวัน ซึ่งกลายเป็นที่นิยมมากและเป็นคู่แข่งของทั้ง บีบีซีและ Voice of America โดยเหตุผลหลัก ของความสำเร็จเกิดจากเครือข่ายของแหล่งที่มาในประเทศ ซึ่งได้รับการพิจารณาว่ามีความน่าเชื่อถือสูงกว่าวิทยุต่างประเทศ อื่นๆ (Lintner, 1998) เพราะการกระจายเสียงของต่างประเทศยังคงเป็นแหล่งสำคัญของข้อมูลสำหรับชาวพม่า และ ออกอากาศบ่อยครั้งที่สำคัญเกี่ยวกับการปกครองของทหาร ซึ่งไม่เป็นที่น่าแปลกใจที่รัฐบาลทหารเข้ามามีส่วนในการ ออกอากาศต่างประเทศในหลายๆ โอกาส อย่างไรก็ตามรัฐบาลไม่ได้พยายามที่จะ เข้ามายุ่งเกี่ยวกับบริการวิทยุต่างประเทศ เป็นการถาวร เพราะ ประเทศที่มีทหารปกครอง ยังคงขึ้นอยู่กับบริการเหล่านี้ที่เกี่ยวกับข่าว (Allott, 1994)

ในปี 2005 นั้น MRTV5 เปิดตัวเป็นโทรทัศน์แบบจ่ายเงินแห่งแรกของประเทศพม่า ออกอากาศเนื้อหาความ บันเทิงต่างประเทศแบบไม่มากนักในช่องต่างๆ โดยมีภาพยนตร์ 5 ช่อง ซีรีส์ชุด 5 ช่อง และ การ์ตูน 5 ช่อง โดย MRTV เป็น ช่องที่ร่วมกันสร้างระหว่างกระทรวงเทคโนโลยีสารสนเทศ และ Forever Group (Wagstaff, 2010) และในเดือนมีนาคม 2013 Forever Group ได้รวมบีบีซีสามช่องไว้ในระบบโทรทัศน์แบบจ่ายเงิน ได้แก่ BBC World News, BBC Entertainment และ the BBC children's channels โดยทั้งสามช่องจะออกอากาศเป็นภาษาอังกฤษและคาดการณ์ว่าจะมีผู้ชมกว่า 250,000 คน (BBC, 2012) ในขณะที่โทรทัศน์ผ่านดาวเทียมไม่ได้ถูกห้ามอย่างชัดเจน แต่ประเทศพม่าก็ไม่ได้ให้บริการ โทรทัศน์ผ่านดาวเทียมในประเทศ บรรดาผู้ที่ต้องการติดตั้งจานดาวเทียมเพื่อรับสัญญาณดาวเทียมจึงถูกกำหนดว่าต้องได้รับ ใบอนุญาตพิเศษ ราคาประมาณ 10,000 จ๊าด (ประมาณ 10 ดอลลาร์สหรัฐ) จากรัฐบาล โดยมักจะออกให้เฉพาะโรงแรม ขนาดใหญ่และสำหรับเจ้าหน้าที่ของรัฐ (Donow, 1998) ในทำนองเดียวกันการได้รับอนุญาตจากรัฐบาล จะต้องสร้าง เครือข่ายเคเบิล โดยเมื่อเร็วๆ นี้ รัฐบาลตัดสินใจที่จะหยุดการออกใบอนุญาตใหม่สำหรับจานสัญญาณหรือ การตั้งเครือข่าย สายเคเบิล แม้ว่าใบอนุญาตที่มีอยู่ยังคงถูกต้องตามกฎหมาย แต่ผู้คนไม่ได้ให้ความสนใจมากนัก ยังคงดำเนินการจาน สัญญาณและตั้งเครือข่ายสายเคเบิลอย่างผิดกฎหมาย โดยใช้ฮาร์ดแวร์ที่ได้มาจากประเทศจีนและประเทศไทย โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ในพื้นที่ชนบทต่างจังหวัด ที่มีข้อจำกัดที่ไม่ได้บังคับใช้อย่างจริงจังเสมือนในเขตเมืองและพื้นที่โดยรอบ (Lintner, 1998) จำนวนที่แน่นอนของจานรับสัญญาณดาวเทียมในประเทศพม่าไม่สามารถระบุได้ แต่น่าจะต่ำกว่าในประเทศไทย

หรือมาเลเซีย เพราะค่าใช้จ่ายของใบอนุญาต การติดตั้งและการตั้งอยู่ของจานดาวเทียม ดังจะเห็นได้จากดาวเทียมไทยคม และ AsiaSat ซึ่งพม่ามักจะทำตามดาวเทียมเหล่านี้ ผู้ชมมักจะได้รับรายการส่วนใหญ่จาก ช่องไทยและเครือข่าย STAR TV ซึ่งรวมถึง สถานีเพลง ช่องแซนด์วิช STAR Movie, STAR Sport และ รายการบันเทิง STAR Plus ซึ่งผู้ชมบางคนยังสามารถรับเครือข่ายข่าวธุรกิจเอเชียที่ตั้งอยู่ที่ประเทศสิงคโปร์ ในขณะที่โรงแรมขนาดใหญ่ส่วนใหญ่ยังสามารถรับข่าว ซีเอ็นเอ็น และ บีบีซี ในระบบสายเคเบิลในบ้าน ซึ่งประชาชนทั่วไปไม่สามารถเข้าถึงช่องข่าวเหล่านี้ได้ โดย Murdoch's STAR TV network มีแนวโน้มที่จะมีเนื้อหาทางการเมืองน้อยมาก นอกจากนั้นรัฐบาลพม่าที่ระงับการบริโภคของโทรทัศน์ผ่านดาวเทียมต่างประเทศตั้งแต่ที่เกิดการจลาจล ในปี ค.ศ. 2007 หนึ่งในขั้นตอนที่สำคัญในการบรรลุป้าหมายนี้คือการเพิ่มขึ้น 166 เท่าของค่าธรรมเนียมดาวเทียม(Wagstaff, 2010) ปัจจัยหนึ่งคือประชาชนที่มีไฟฟ้ามีเพียงร้อยละ 25 เท่านั้น(Eckert, 2013) โดยรวม ผลกระทบทางการเมืองจากโทรทัศน์ดาวเทียมในประเทศพม่าค่อนข้างจำกัดมาก (Donow, 1998) แต่ Wagstaff ประเมินการว่ากลุ่มผู้ฟังได้ค้นที่ฟังข่าวจากต่างประเทศกำลังมีการเจริญเติบโตอย่างมาก ที่ว่าชาวพม่าจำนวนมากยอมเดินระยะทางไกลไปยังบ้านอื่นๆที่สามารถรับสัญญาณได้ ทั้งยังเผชิญความเสี่ยงที่จะถูก จับกุมจากการเข้าถึงสื่อต่างประเทศ (Wagstaff, 2010)

กรรมสิทธิ์การเป็นเจ้าของและการจัดหาเงินทุน

รัฐบาลและทหารมีกรรมสิทธิ์เป็นเจ้าของและดำเนินการออกอากาศทั่วทั้งประเทศพม่า แม้ว่าทั้ง Radio Myanmar และ Myanmar TV จะเป็นรัฐวิสาหกิจก็ตาม หากแต่ยังคงมีการโฆษณาเชิงพาณิชย์อยู่ การโฆษณาในโทรทัศน์มีการจ่ายเงินจากธุรกิจภายในประเทศ ยกเว้นโฆษณาไม่กี่ชนิดที่เป็นกลุ่มบริษัทต่างประเทศ เช่น Procter & Gamble เนสท์เล่ และ American Tobacco (Chadha & Kavoori, 2000)

แนวโน้มของการเปลี่ยนแปลงและนโยบาย

แม้ว่าสื่อพม่าเคยเป็นอิสระและมีชีวิตชีวา หากแต่ตอนนี้พวกเขายู่ในกลุ่มผู้ที่ถูกกดขี่มากที่สุดในโลกจากการถูกควบคุมอย่างหนัก และการเซ็นเซอร์ซึ่งเป็นเสาหลักของนโยบายกระจายเสียงของรัฐบาลทหาร สื่อกระจายเสียงในประเทศพม่าดูเหมือนจะปฏิบัติตามวิถีจากความรู้ยากเห็นที่ว่าจากความเป็นอิสระไปเป็นการถูกควบคุม เป็นผลให้สื่อกระจายเสียงของประเทศส่วนใหญ่ไม่ถูกแตะต้องโดยปรากฏการณ์ของโลกาภิวัตน์ที่เป็นพยาน ซึ่งทั้งการกระจายเทคโนโลยีหรือการเกิดของสื่อ หลากหลายไม่สามารถเกิดขึ้นดังประเทศอื่นๆในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ (Muppidi, 2012) ในทางตรงกันข้ามตัวละครที่เข้มงวดและจำกัดกลับเสนอภาพความตรงกันข้ามไม่เพียงแต่ในทางทิศตะวันตก แต่ยังรวมถึงประเทศอื่นๆในเอเชีย หลายแห่งที่มีประสบการณ์ของการเปิดเสรีและการลดกฎระเบียบของสื่อกระจายเสียงในปีที่ผ่านมา (Wagstaff, 2010) ความน่าจะเป็นของการเปลี่ยนแปลง ภายใต้การบริหารในปัจจุบัน ยังคงอยู่ในที่ที่จำกัด จากที่

รัฐบาลสั่งการ สื่อควรจะยับยั้งตัวเองจากการรายงานข่าวที่จะส่งผลกระทบต่อความสงบเรียบร้อย และรัฐบาลมีสิทธิที่จะใช้ ขั้นตอนที่เหมาะสม เพื่อความสมดุลของเสรีภาพสื่อมวลชนให้เป็นไปด้วยความสงบภายในประเทศ (Amnesty International, 1994) ดังนั้นวิธีเดียวที่จะผู้ออกอากาศในประเทศพม่า จะสามารถบรรลุเสรีภาพมากขึ้น คือการเปลี่ยนแปลงทางการเมืองและการจัดตั้งรัฐบาลประชาธิปไตย โดยการไม่คำนึงถึงการเปลี่ยนแปลงครั้งล่าสุดของภูมิทัศน์ทางการเมือง ดูเหมือนจะเป็นโอกาสที่ห่างไกล ซึ่งในขณะนี้สื่อเอกชนในประเทศพม่า โดยการควบคุม แหล่งข่าวที่ไม่ใช่รัฐบาลคือสิ่ง ที่มาจากต่างประเทศ The Freedom House Organisation ให้คะแนนประเทศพม่าในเรื่องของการจำกัดสื่อที่ 97 จาก 100 ขึ้นอยู่กับหลักเกณฑ์ ที่ประการ ได้แก่ กฎหมายและระเบียบ แรงกดดันและการควบคุมทางการเมือง อิทธิพลทางเศรษฐกิจ และการดำเนินการปราบปรามที่มีอิทธิพลจากเนื้อหา (Sussman, 1999) โดยองค์กรกระจายเสียงระหว่างประเทศถูกบังคับ ให้จ้างนักข่าวที่รัฐบาลให้การอนุมัติและไม่สามารถออกข่าวด้วยตนเองได้ นอกจากนี้ พระราชบัญญัติการควบคุมสำนักข่าว ของรัฐบาล ทำหน้าที่เป็นยามและเป็นผู้กระจายข่าวต่างประเทศภายในประเทศเท่านั้น (Wagstaff, 2010)

บทสรุป

สถานการณ์ในประเทศพม่ายังคงเปิดอยู่มาก แม้ว่าจะมีสื่อใหม่เป็นจำนวนมากในส่วนของการพิมพ์ การกระจายภาพและเสียงยังคงอยู่ภายใต้การควบคุมของรัฐบาลหรือของนักธุรกิจที่มีอิทธิพลเชื่อมโยงอยู่เป็นจำนวนมาก ความยากลำบากเบื้องต้นคือการขาดบุคลากรที่มีคุณภาพของสื่อ ดังจะเห็นได้ว่าไม่มีโรงเรียนหรือรายการเกิดขึ้น การศึกษาจะขึ้นอยู่กับการศึกษาแบบบางส่วนเป็นการอบรมที่ดี บางส่วนก็ไม่ดี สิ่งนี้จึงนำไปสู่การแยกอย่างชัดเจนระหว่างผู้ที่ได้รับการฝึกอบรมภายในประเทศพม่าและบรรดาผู้ที่เดินทางไปต่างประเทศและมีโอกาสในการศึกษาที่ดีขึ้น และบุคคลชุดหลังดังกล่าวกลายเป็นผู้นำของสื่อในที่สุด

ประเทศไทย

กองทัพเรือแห่งอาณาจักรไทย นำวิทยุโทรเลขมาจากสหราชอาณาจักรเข้ามาในประเทศไทย ในปี 1907 และริเริ่มจัดตั้งทั้งสองสถานีวิทยุเพื่อการใช้งานอย่างเป็นทางการในการแพร่ภาพสาธารณะเป็นแห่งแรกในประเทศไทย เมื่อพระปกเกล้าเจ้าอยู่หัวรัชกาลที่ 7 มีพระบรมราชโองการเกี่ยวกับการสถาปนาในเดือนกุมภาพันธ์ 1930 โดยภายหลังจากการสิ้นสุดของระบอบสมบูรณาญาสิทธิราชย์ ในปี 1932 รัฐบาลใหม่ใช้วิทยุเป็นเครื่องมือสื่อสารหลักเพื่อให้ความรู้แก่คนไทยเกี่ยวกับประชาธิปไตย แม้ว่าภารกิจเกิดขึ้นเกี่ยวกับการสถาปนาแต่รัชกาลที่ 7 ยังทรงหวังให้มีการถ่ายทอดเรื่องราวของการค้า ความบันเทิงและการศึกษาสำหรับช่าง และ ไพร่ วิทยุจึงกลายเป็นเครื่องมือโฆษณาชวนเชื่อของแผนกโฆษณาชวนเชื่อสำหรับรัฐบาลอย่างรวดเร็ว (ต่อมาได้ชื่อว่ากรมประชาสัมพันธ์) ซึ่งก่อตั้งขึ้นในปี 1933 โดยการถ่ายทอดทั้งหมดของวิทยุกระจายเสียง ออกจากกรมไปรษณีย์โทรเลขอย่างเป็นทางการ โดยสถานีกระจายเสียงของรัฐบาลจัดตั้งขึ้นในปี 1941 อยู่ภายใต้การดำเนินงานและการควบคุมของกรมประชาสัมพันธ์ ภายหลังสงครามโลกครั้งที่สองนั้น หน่วยงานราชการต่างๆจัดตั้งสถานีวิทยุมากขึ้น โดย ททท.เป็นเครือข่ายของรัฐแห่งที่สองที่จัดตั้งขึ้น ในปี 1952 ซึ่งสนองความต้องการทั้งทางเศรษฐกิจและการเมืองซึ่ง ในขณะนี้มีสถานี AM อยู่ 204 สถานี FM 334 สถานี และคลื่นสั้นหกแห่งที่ดำเนินงานในประเทศไทยและมีชุดวิทยุประมาณ 16 ล้านชุดที่ใช้งาน Sirakan, 2012).

ประเทศไทยเป็นประเทศแรกในทวีปเอเชียที่เริ่มต้นออกอากาศโทรทัศน์แบบปกติ โดยรัฐบาลไทยมีวัตถุประสงค์ทางการเมืองที่ชัดเจน นายกรัฐมนตรี จอมพล ป. พิบูลสงคราม มีความสนใจอย่างมากในการใช้สื่อเพื่อการ ทำให้การเมืองและวัฒนธรรมเป็นไปอย่างถูกต้องตามกฎหมาย โดยออกกฎหมายสร้างบริษัทโทรทัศน์ไทย จำกัด เป็นการร่วมทุนระหว่างภาครัฐและภาคเอกชนร่วมกัน ในปี 1953 และเริ่มดำเนินงาน ในปี ค.ศ 1955 .ชื่อว่าช่อง 4 ในกรุงเทพฯ แห่งที่สองคือ สถานีโทรทัศน์ ช่อง 7 ของกองทัพไทย เริ่มในเดือนมกราคม 1958 โดยดำเนินการเชิงพาณิชย์ แต่ได้รับเงินอุดหนุนจากรัฐบาลตั้งแต่ ปี 1963 การออกอากาศโทรทัศน์ในช่วงแรกจะครอบคลุมเฉพาะบริเวณรอบๆ กรุงเทพฯ นำเสนอข่าว และรายการความบันเทิง เช่น ละคร เพลง เต้นรำ คลาสสิก ภาพยนตร์และรายการเกมส์ ซึ่งโทรทัศน์ไทยเริ่มเป็นโทรทัศน์สีในปี 1967 (Ekachai, 2000).

ในวันนี้ประเทศไทยมีสถานีโทรทัศน์แห่งชาติ 6 แห่ง โทรทัศน์ระดับภูมิภาค 8 แห่งและสถานีดาวเทียม 2 สถานี รัฐบาลหรือกองทัพดำเนินสถานีแห่งชาติอยู่ 5-6 สถานี โดยกองทัพดำเนินงานในช่อง 5 องค์การสื่อสารมวลชนแห่งประเทศไทย ดำเนินงานในช่อง 9 The Bangkok Entertainment Company ดำเนินงานช่อง 3 และ the Bangkok Television Company ดำเนินงานในช่อง 7 โดยสองช่องหลังนี้ดำเนินภายใต้ใบอนุญาตของรัฐบาล กรมประชาสัมพันธ์ ดำเนินงานช่อง 11 เป็นสถานีการศึกษา อีกช่องคือโทรทัศน์อิสระ (ไอทีวี)ซึ่งเป็นโทรทัศน์ช่องแรกๆที่ดำเนินงานโดยเอกชน เริ่มออกอากาศ ในเดือนกรกฎาคม ปี 1996 เน้นข่าว การสัมภาษณ์และสารคดี ซึ่งเจ้าหน้าที่หลักๆที่สำคัญของไอทีวี มาจากช่องภาษาอังกฤษที่ชื่อว่า

The Nation การควบคุมของรัฐบาลและการดำเนินการออกอากาศ เป็นองค์กรธุรกิจที่ทำผ่านสัญญาเช่าระยะยาวกับบริษัทเอกชน ซึ่งจะแตกต่างจากสื่อสิ่งพิมพ์ ยกเว้นกระทรวงศึกษาธิการและสถานีวิทยในประเทศไทย ที่ทั้งหมดมีลักษณะของเชิงพาณิชย์มาแต่เดิมและต้องพึ่งพาการโฆษณา(Sirakan, 2012)

กรอบนโยบายและกฎหมาย

ประเทศไทยนำรัฐธรรมนูญ ในปี 1997 และ 2007 มาใช้ โดยรัฐธรรมนูญฉบับ ค.ศ.1997 รวมถึงบางส่วนของความคุ้มครองที่มีรายละเอียดมากในเรื่องของเสรีภาพในการแสดงออก ณ ที่แห่งใดๆในโลกและมีการจำลองไปเป็นส่วนใหญ่ ในฉบับปี 2007 (Sirakan, 2012) โดยรัฐธรรมนูญฉบับนี้รวมถึงการรับประกันทั่วไปของเสรีภาพในการแสดงออก เพื่อให้สามารถทำตามข้อจำกัดที่บัญญัติไว้ตามกฎหมาย เพื่อวัตถุประสงค์ต่างๆ รวมถึงการป้องกัน การรักษาความปลอดภัย รักษาสิทธิของผู้อื่น และบำรุงรักษา สุขภาพของประชาชน และศีลธรรม (Mendel, 2010) นอกจากนี้ยังห้ามไม่ให้มีการปิดหรือห้ามสื่อ และการเซ็นเซอร์ก่อน รวมทั้งมีเงินอุดหนุนจากรัฐให้แก่สื่อเอกชน โดยมีความคุ้มครองที่แตกต่างกัน เพื่อนำเสนอมุมมองในสื่อและห้ามไม่ให้มีการเลือกตั้งการเป็นเจ้าของสื่อ รัฐธรรมนูญฉบับนี้ มีความเกี่ยวข้องโดยเฉพาะอย่างยิ่ง ในการถ่ายทอดนโยบาย ซึ่งแสดงให้เห็นว่ามีหน่วยงานของรัฐที่เป็นอิสระที่รับผิดชอบในการจัดสรรคลื่นความถี่ ที่ได้รับการประกาศให้เป็นทรัพยากรของชาติ และกำกับดูแลการ กระจายเสียง และ การสื่อสาร โทรคมนาคม นอกจากนี้ยังจำเป็นต้องมีการป้องกันไม่ให้เกิดการครอบงำตลาด เช่น อาจเป็นบ่อนทำลาย เสรีภาพในการ ได้รับข้อมูลจากแหล่งข้อมูลที่หลากหลาย (Mendel, 2010)

บทบัญญัติในบทที่สามของรัฐธรรมนูญฉบับ ปี 1997 มีความเกี่ยวข้องกับสื่อกระจายเสียงอย่างมาก เพราะ มาตรา 39 ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย ให้การรับประกัน “สิทธิที่จะมีเสรีภาพในการแสดงออก” โดยห้าม เจ้าหน้าที่ตรวจสอบข่าวก่อนที่จะออกอากาศ ยกเว้น “ในช่วงเวลาของสงครามโดยอาศัยอำนาจตามกฎหมาย” นอกจากนั้น มาตรา 39 ยัง “ห้ามรัฐบาล” ปิดสื่อมวลชน (หนังสือพิมพ์ วิทยุ และสถานีโทรทัศน์) รวมถึงสื่อกระจายเสียงที่ควบคุมโดยรัฐบาล (ยกเว้นของเอกชน) คือสิ่งที่เรียกว่าเป็นการพัฒนาที่โดดเด่น เพราะรัฐธรรมนูญมีหน้าที่ป้องกัน สิทธิของสื่อสิ่งพิมพ์ มาตรา 40 รัฐ : “คลื่นความถี่ของวิทยุ โทรทัศน์และโทรคมนาคม เป็นทรัพยากรสาธารณะ...หน่วยงานของรัฐที่เป็นอิสระ จะจัดสรรและดูแลความสัมพันธ์กับสื่อมวลชนภายใต้กฎหมาย” (Sirakan, 2012) โดยสภา ผู้แทนราษฎรมีมติเป็นเอกฉันท์ ในการผ่าน the Frequencies Allocation and Broadcasting and Telecommunications Supervision Organisation Bill (FABTS) โดยในครั้งแรกเมื่อวันที่ 7 เมษายน 1999 แม้จะมีการประท้วงจากกลุ่มนักวิชาการและประชาสังคม ที่กล่าวว่า การควบคุม นั้น แม้จะจัดตั้งขึ้นแต่ยังคง อยู่ภายใต้รัฐบาล ซึ่งการควบคุมและการเรียกเก็บเงินต้องได้รับการแต่งตั้งจาก 15 ชาติสมาชิก

คณะกรรมการ การจัดการทรัพยากร การสื่อสาร การจัดสรร วิทยุโทรทัศน์และการสื่อสาร โทรคมนาคม และความถี่ ในการกำกับดูแล การให้บริการ ในสาขาเหล่านี้ กฎหมายต้องเป็นกฎหมายภายในสาม โดยรัฐธรรมนูญปี 1997 นั้นกฎหมายต้องทำใหม่ เป็นอิสระแก่สาธารณชน โดยให้เป็นผู้ดูแลการกระจายเสียง และโทรคมนาคม ซึ่งรัฐวิสาหกิจฝ่ายตรงข้าม ได้รับการอนุมัติที่ร่างโดยคณะประธานโดยรัฐมนตรีว่าการกระทรวง สภาฯ มาศศิษ ซึ่งประกอบด้วยผู้เชี่ยวชาญทางสื่อสารมวลชน กล่าวได้ว่าการจัดตั้งหน่วยงานกำกับดูแลที่เป็นอิสระ โดยมีสองส่วน ได้แก่ คณะกรรมการกระจายเสียงแห่งชาติ ในการบริหาร ความถี่วิทยุ และโทรทัศน์ และคณะกรรมการกิจการ โทรคมนาคมแห่งชาติ ให้เป็นผู้ดูแลการให้บริการ การสื่อสาร โทรคมนาคม และความถี่ ซึ่งจะประกอบด้วยคณะกรรมการพิจารณาคดี ซึ่งมีกำหนดการที่จะหารือและจัดประเด็นปัญหา (Sirakan,2012)

กฎหมายและกฎระเบียบที่สำคัญที่ใช้บังคับการแพร่ภาพในประเทศไทยอยู่ในขณะนี้ ได้แก่ พระราชบัญญัติแพร่ภาพกระจายเสียง ปี 1955 (แก้ไขเพิ่มเติมในปี 1965, ปี 1978 และ 1987) , พระราชบัญญัติวิทยุคมนาคม ปี 1955 (แก้ไขเพิ่มเติม ในปี 1961 และ 1992) , พระราชบัญญัติ ปี 1987 ควบคุมการประกอบธุรกิจเกี่ยวกับเทป และวัสดุโทรทัศน์ และบทบัญญัติทางกฎหมายอื่นๆ ในพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ , ประมวลกฎหมายอาญาตามพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค (Sirakan , 2012)

พระราชบัญญัติแพร่ภาพกระจายเสียงครอบคลุมโทรทัศน์เคเบิลเช่นกัน แต่ไม่ได้นำไปใช้กับช่องทางรัฐบาลในการให้การควบคุมที่สำคัญของรัฐ ผ่านการจัดสรรของช่องทางและเนื้อหาของรายการ การออกอากาศของเอกชนจะได้รับใบอนุญาตจากกรมประชาสัมพันธ์ ซึ่งสามารถยกเลิกใบอนุญาตให้อุตสาหกรรม โดย Muntarbhorn ระบุว่า กฎหมายเป็นแบบโบราณ เพราะเป็นรัฐที่ผูกขาด (Muntarbhorn, 1998) โดยพระราชกฤษฎีกา ฉบับที่ 15 และ ฉบับที่ 17 ของ ปี 1976 มีการยกเลิก ในช่วงปี1990 ซึ่งจำเป็นที่สถานีวิทยุและโทรทัศน์ต้องออกอากาศข่าวของรัฐและกำหนดเงื่อนไขที่เข้มงวด กับรายการและเนื้อหาการโฆษณา กฎกระทรวงฉบับที่ 14 ของ ปี 1994 ออกตามพระราชบัญญัติที่ได้รับอนุญาตสำหรับ การเซ็นเซอร์ตนเอง เพื่อความสงบเรียบร้อยหรือศีลธรรมอันดี โดยกฎระเบียบตั้งคณะกรรมการกระจายเสียงแห่งชาติ ซึ่ง มาแทนที่คณะกรรมการบริหารวิทยุกระจายเสียงแห่งชาติ ตั้งขึ้นในปี 1974 ในขณะที่ต้องคาบเกี่ยวก่อนการเซ็นเซอร์ ที่จะควบคุมทุกแง่มุมของการกระจายเสียง และ FABTS จะเข้ามาแทนที่ NBC ภายใต้รัฐธรรมนูญฉบับใหม่ ส่วนพระราชบัญญัติ วิทยุคมนาคม 1955 ครอบคลุมวิทยุกระจายเสียงและอุปกรณ์ที่เกี่ยวข้องอื่นๆ การออกอากาศโทรทัศน์ ส่วนพระราชบัญญัติ 1987 ควบคุมการประกอบธุรกิจ เกี่ยวกับเทปและวัสดุโทรทัศน์ ซึ่งนำไปใช้กับวิดีโอเทปและวิทยุทัศน์ทางธุรกิจ ซึ่งเจ้าหน้าที่

ตรวจสอบสามารถสังเกตภาพของวัตถุที่ละเมิดการกระทำตามบทบัญญัติของกฎหมายอาญาและทางแพ่งและกฎหมายอื่นๆ นอกจากนี้ยังนำไปใช้กับการออกอากาศในเรื่องลิขสิทธิ์และการคุ้มครองผู้บริโภค โทรทัศน์ในประเทศไทย คือ การผูกขาดของรัฐ ซึ่งมักจะใช้การสนับสนุน แม้ว่ารัฐเริ่มที่จะขายแฟรนไชส์จะได้รับการยกเว้นสำหรับภาคเอกชน ในปี 1967 แต่โทรทัศน์ยังคงเป็นเครื่องมือโฆษณาชวนเชื่อหลักของรัฐบาล หลังจากที่มีการปราบปรามทางการเมืองเมื่อเดือน พฤษภาคม 1992 ประชาชนมีความต้องการสื่อกระจายเสียงที่เป็นอิสระ รัฐบาลจึงคลาย การควบคุมของตน(ประทีป,2007)

โครงสร้าง และองค์การ

คณะกรรมการผู้กำกับการแพร่ภาพกระจายเสียง ซึ่งจะต้องรายงานต่อนายกรัฐมนตรี จะเป็นผู้กำหนดทุกแง่มุมของวิทยุกระจายเสียง เช่น ชั่วโมงการทำงาน เนื้อหา การเขียนรายการ การโฆษณาและ ข้อกำหนดทางเทคนิค ซึ่งสำนักนายกรัฐมนตรี ผ่าน PRD จะบริหารวิทยุแห่งประเทศไทยและการให้บริการกระจายเสียงแห่งประเทศไทย (NBT) สถานีวิทยุทุกแห่งจะต้องออกอากาศการแถลงข่าว NBT ในและต่างประเทศ ที่ส่งเป็นระยะเวลา 30 นาทีในแต่ละวันในเวลา 7.00 และ 9.00 นาฬิกา โดยเครื่องส่งสัญญาณของรัฐบาลจะถ่ายทอดสัญญาณของสถานีวิทยุเอกชน ซึ่งจะต้องต่ออายุ ใบอนุญาตเป็นประจำทุกปี

จากรายงานการวิจัยของ ศาสตราจารย์ อุบลรัตน์ ศิริยุวศักดิ์ จากจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ที่ปรากฏในเอเชียมีเดีย ซึ่งเป็นรายงานที่ผลิตโดยสำนักข่าวอินเตอร์เพรส เซอร์วิส เอเชียแปซิฟิก มีสถานีวิทยุทั้งหมด 524 แห่ง มีสถานีโทรทัศน์ 5 แห่งที่รัฐเป็นเจ้าของ และสถานีโทรทัศน์อิสระไอทีวีหนึ่งแห่ง ซึ่งเป็นผลมาจากการตัดสินใจของรัฐบาลในปี 2010 จะทำให้กลายเป็นสถานีโทรทัศน์บริการสาธารณะ ชื่อไอทีวี โดยรายละเอียดของสถานีวิทยุเป็นดังนี้ : 147 หรือ 28.05 % เป็นของกรมประชาสัมพันธ์ , 201 หรือ 38.35 % เป็นของกระทรวงกลาโหม, 44 หรือ 8.4% เป็นเจ้าของโดยตำรวจ, 62 หรือ 11.83 % โดยองค์การ สื่อสารมวลชนแห่งประเทศไทย, 16 หรือ 3.05 % โดย รัฐสภา 12 หรือ 2.3 % โดยกระทรวงทบวงมหาวิทยาลัย 12 หรือ 2.3 % โดยกรมไปรษณีย์โทรเลข และ 30 หรือ 5.72 % เป็นหน่วยงานของรัฐ อื่นๆ ในทางปฏิบัติส่วนใหญ่ สถานีวิทยุเหล่านี้ถูกเช่าออกไปยังผู้ประกอบการภาคเอกชน ซึ่งผู้ประกอบการวิทยุหลักหกแห่งในปี 2013 ได้แก่ A-Time Media ของ GMM Grammy Group, Radio Arm, U & I Corp (ปัจจุบันคือ Virgin Radio) ของ BEC-TERO. GG News, Skyhigh Network ของ RS Promotion และ CA Radio โดยเป็น 51.42 % ของจำนวนหุ้นทั้งหมดของกรรมสิทธิ์จากบริษัทเอกชน 35 แห่งที่ ดำเนินการสถานีวิทยุในกรุงเทพฯ ซึ่งจากการศึกษาดำเนินการ ในปี 2003 โดย สมเกียรติ ตั้งกิจวานิชย์ของ TDRI มีการเพิ่มขึ้นของการเป็นเจ้าของและรายได้ ในอุตสาหกรรมวิทยุ (ตั้งกิจวานิชย์, 2007) โดยใน 10 สถานีวิทยุยอดนิยมในกรุงเทพฯ เป็นสถานีเพลง 8 แห่ง ในขณะที่อีก 2 แห่งเป็นรายงานข่าวการจราจรและอีกแห่งคือสถานีที่มีการพูดคุย ของ A-Time Media และมีส่วนแบ่งผู้ชมที่มากที่สุด โดยการศึกษาเดียวกันพบว่า มี 15 กลุ่มธุรกิจขนาดใหญ่ ซึ่ง

ดำเนินการ ทั้งวิทยุ AM และ FM ทั่วประเทศ สามอันดับแรก ได้แก่ KCS Corp และ JS Broker ของ the Satitsation group, Prince Marketing, Belloy, Smart Bomb และ Minute Band ของ Bunsatit group; และ RK Media, R&T Media, และ IT Inter ของ Rungtanakiat group โดยมีสถานีรวมกัน 80 สถานี หรือ 15.26 % ของจำนวนรวมของสถานีวิทยุ โดย PRD ยังดำเนินงาน 11 สถานี ที่เป็นวิทยุ AM / FM เพื่อการศึกษา หนึ่งแห่งในเขตกรุงเทพมหานครและอีกแห่งในจังหวัดต่างๆ ประเทศไทยยังเป็นเจ้าภาพสถานีถ่ายทอดระหว่างประเทศ 3 แห่ง ได้แก่: BBC East Asian, Radio France Internationale และ Voice of America (Sirakan, 2012)

นโยบายของรายการ

วิทยุประเทศไทยออกอากาศรายการพิเศษสำหรับจังหวัดเชียงใหม่มานานกว่าสามทศวรรษที่ผ่านมา ซึ่งจะมุ่งเป้าไปที่ชาวเขาเผ่าต่างๆ เช่น เชา อำข่า กะเหรี่ยง ลีซอ และ มูเซอ รายการมีการจัดทำ โดยเจ้าหน้าที่ PRD ในการทำงานร่วมกับตัวแทนของชาวเขาเผ่า ประกอบด้วยข่าว ซึ่งจะเป็นเรื่องราวต่างๆ กิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับชาวเขาเผ่าต่างๆ วัฒนธรรมและประเพณี (เอกชัย, 2000) โดยผู้ประกอบการภาคเอกชนของสถานีโทรทัศน์จะมีอิสระในการตรวจสอบ การออกแบบรายการ ความบันเทิง แม้ว่ารัฐเป็นเจ้าของและควบคุมการออกอากาศทั้งหมดแต่สถานีโทรทัศน์ทั้งหมดจะต้องดำเนินการในการมีข่าวภาคค่ำจากรัฐ ณ เวลา 7.00 น. โดยผู้ผลิตมักจะมีอิสระในการกำหนดเนื้อหาและลักษณะของรายการอื่นๆ โดยไม่มีการแทรกแซงจากรัฐบาล แต่เช่นเดียวกับสื่อสิ่งพิมพ์ ที่ยังคงมีการเซ็นเซอร์ตัวเองอยู่ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ในการรายงานการแสดงความคิดเห็นและวิเคราะห์เหตุการณ์ปัจจุบัน เพราะ ผู้ถือสัมปทานเอกชนไม่ต้องการที่จะเสี่ยงที่จะสูญเสียใบอนุญาตแต่ละสถานีบางครั้ง อาจแก้ไขหรือทำส่วนที่ปิดทึบรายการที่มีความสำคัญ ทางการเมืองหรือเป็นภาพลามก (เอกชัย , 2000)

การออกแบบรายการจะคล้ายกับรูปแบบเชิงพาณิชย์ในประเทศอื่นๆ เครือข่ายโทรทัศน์จะทำตามความต้องการของผู้ชมกระแสหลัก มีละคร รายการพูดคุย รายการตอบปัญหา เกมโชว์ และภาพยนตร์ ที่นำเข้ามาจาก ประเทศสหรัฐอเมริกา สหราชอาณาจักร ญี่ปุ่น และฮ่องกง รายการกีฬา โดยเฉพาะอย่างยิ่งในประเทศและต่างประเทศ ฟุตบอล ชกมวย กอล์ฟ บาสเกตบอล NBA และ สโนว์บอร์ด เป็นที่นิยมในหมู่คนไทย การ์ตูนจากสหรัฐอเมริกาและญี่ปุ่น เช่นเดียวกับรายการของเด็ก ยังคงดึงดูดผู้ชมขนาดใหญ่ จนกระทั่งเมื่อไม่นานมานี้ ข่าวและข้อมูลของรายการมีสัดส่วนเวลาออกอากาศน้อย อยู่ที่ประมาณ 6 ถึง 15 เปอร์เซ็นต์ สำหรับข่าว และระหว่าง 7 และ 14 เปอร์เซ็นต์ สำหรับรายการข้อมูล การวิจัยสื่อในยุค 2000 แสดงให้เห็นว่า รายการข่าว อันดับหนึ่งในสามอันดับแรกนั้น รายการที่เป็นที่นิยมเป็นผลมาจากการเปลี่ยนแปลงบริบททางสังคม การเมืองและเป็นรูปแบบใหม่ของการรายงานข่าวโทรทัศน์ ที่กระทำโดยกลุ่ม สื่อเอกชนจากช่อง 9 ที่สถานีเริ่มขยายการแถลงข่าวจากครึ่งชั่วโมงเป็น 90 นาที และ 120 นาที และจะออกอากาศ ข่าวสั้น ทุกชั่วโมงในปี 2012 ข่าวและข้อมูลรายการมากกว่าร้อยละ 12 ของเวลาออกอากาศในสถานีเชิงพาณิชย์ และเกือบ 50 เปอร์เซ็นต์ ในช่วงการศึกษา

(ประทีปชัยกุล, 2007) หลังจากพฤษภาคม 1992 นักข่าวชั้นนำและนักวิชาการ เริ่มที่จะ ผลักดันให้ สื่อของรัฐเป็นอิสระ ซึ่งได้รับการสนับสนุนในภายหลัง ที่จะมีการวิพากษ์วิจารณ์การเมืองและสังคมในปัจจุบัน โดยรูปแบบที่เป็นที่นิยมมากที่สุด คือ การอภิปรายในหมู่ผู้เชี่ยวชาญ ซึ่งมีข้อคิดและเวทีเปิดจากผู้ชม โดยรายการที่นิยมได้แก่ มองต่างมุม เนชั่นนิวส์ทอล์ก ตรงประเด็น ขอลานอก ฯลฯ ซึ่งวิถีใหม่ของรายการในปัจจุบันถูกระงับเนื่องจากรัฐบาลของนายบรรหาร ศิลปอาชาจะจับ การออกอากาศของรายการ “มองต่างมุม”ของสถานีโทรทัศน์ที่รัฐเป็นเจ้าของทาง ช่อง 11 ในเดือนกุมภาพันธ์ 1996 โดย เจ้าหน้าที่กล่าวหาว่าการดำเนินรายการของผู้ก่อตั้งและโฆษก ซึ่งก็คือนายเจิมศักดิ์ ปิ่นทองมีความลำเอียง ต่อมารายการวิทยุ ทุกแห่งของเขาถูกถอดออกเช่นกัน (ประทีปชัยกุล, 2007) Radio Thailand (Sor Wor Tor)ซึ่งเป็นบริการภายนอก ออกอากาศ รายการปกติ ในภาษาพม่า กัมพูชา จีน อังกฤษ เยอรมัน อินโดนีเซีย ญี่ปุ่น ลาว มาเลย์ ไทย และ เวียดนามและ Voice of Free Asia (Wor Or So) ออกอากาศในภาษากัมพูชา อังกฤษ ลาว มาเลย์ และ เวียดนาม (Sirakan, 2012)

กรรมสิทธิ์การเป็นเจ้าของและการจัดหาเงินทุน

พระราชบัญญัติแพร่ภาพกระจายเสียง 1955 และกฎกระทรวงจำกัดการส่งวิทยุและโทรทัศน์ ให้กับหน่วยงานของรัฐ 11 แห่ง ที่มีผู้ดูแลสองส่วนคือ PRD และทหาร โดยทหารเป็นเจ้าของสถานีโทรทัศน์ 2 แห่ง และสถานีวิทยุ จำนวนมาก ระดับชาติและระดับท้องถิ่นของประเทศ แม้ว่าบริษัทอิสระจะทำงานสื่อกระจายเสียงบนพื้นฐานสัมปทานและรัฐบาลที่ผ่าน มาพยายามที่จะยกเลิกกฎระเบียบที่ล้าสมัย แต่รัฐบาลสามารถเพิกถอนใบอนุญาตสัมปทานใดๆก็ได้

ศิริยุศักดิ์กล่าวว่ารูปแบบของสื่อกระจายเสียงเชิงพาณิชย์ 3 รูปแบบ ได้มีการพัฒนาในประเทศไทยเพราะความ ขัดแย้งระหว่างโครงสร้างการเป็นเจ้าของและข้อจำกัดทางการเงิน เจ้าของสถานีออกอากาศจะได้รับอนุญาตจากรัฐอยู่สาม ประเภท ได้แก่ ประเภทต่างๆที่มี ก) การควบคุมการจัดสรร ข) การควบคุมการดำเนินงาน และ ค) รายได้และแฟรนไชส์ (Siriyusak, 1996) โดยสถานีจะถูกควบคุมและดำเนินการโดยรัฐที่ได้รับรายได้จากการจัดสรรงบประมาณ ของรัฐ และ การโฆษณาภายใต้รูปแบบแรก สถานีที่มีสัญญาเวลาออกอากาศทั้งหมดที่ประมูลสูงสุดอยู่ที่ 5-10 ปีที่จะอยู่ภายใต้รูปแบบที่ สอง ที่มีหน่วยงานของรัฐที่ได้รับเงินก้อนแรกและมีส่วนแบ่งเป็นร้อยละของรายได้ เป็นรายเดือนให้กับ หน่วยงานของรัฐที่ เกี่ยวข้อง ความแตกต่างของโครงสร้างอยู่ที่ระหว่างรัฐเป็นเจ้าของและผู้ประกอบการเป็นเจ้าของ สื่อ วิทยุในเชิงพาณิชย์ได้ สร้างประเด็นการควบคุมของเวลาออกอากาศ และคุณภาพของการผลิตรายการ นอกจากนี้ เนื่องจากรัฐบาล มักให้สัญญากับ ผู้ประกอบการเอกชนหรือสื่อโฆษณาที่เตรียมจะตอบสนองความต้องการ ซึ่งไม่มีนโยบายที่ชัดเจนในการตอบสนองความ ต้องการของผู้ชม(Sirakan, 2012) ซึ่งจากพระราชบัญญัติบริการแพร่ภาพสาธารณะของไทย สถานี Thai Public Broadcasting Service (Thai PBS) จึงถูกสร้างขึ้นมา โดยการวิเคราะห์ร่าง พระราชบัญญัติโดย the Media Freedom Organisation ในเดือนกรกฎาคม 2007 เน้นจำนวนของคุณสมบัติเชิงบวก ซึ่งรวมถึงการค้าประกันที่แข็งแกร่งสำหรับ วาม

เป็นอิสระของผู้ประกาศข่าวโทรทัศน์ใหม่ พร้อมด้วยกลไก ความรับผิดชอบที่มีประสิทธิภาพและกลไกการระดมทุนผ่าน
นวัตกรรม “sin tax” เกี่ยวกับสุราและยาสูบ ซึ่งเป็นฉนวนใหญ่ในการต่อต้านการ แทรกแซงทางการเมือง (Mendel, 2011)

แนวโน้มของการเปลี่ยนแปลงและนโยบาย

สภาผู้แทนราษฎรไทยพยายามที่จะแก้ไขบางประเด็นที่ถกเถียงกันในเรื่องของกฎบัตรการกระจายเสียงและ
โทรคมนาคม หนทางสู่การเปิดเสรีและการแปรรูปสื่อดูเหมือนจะยาว รัฐธรรมนูญปี 1997 กำหนดกฎระเบียบที่โปร่งใส ใน
การแพร่ภาพและการสื่อสารโทรคมนาคม ได้ก่อให้เกิดความสับสนบางอย่างที่เห็นได้ชัด แม้ว่ารัฐบาลจะให้สัมปทาน กับ
บริษัทเอกชน แต่สื่อกระจายเสียงแท้จริงแล้วยังไม่หลุดพ้นจากการควบคุมของรัฐบาล แม้ว่าไอทีที่จะเรียกร้องว่าตนเป็น
โทรทัศน์อิสระแห่งแรกที่ดำเนินการ สำนักงานนายกรัฐมนตรียังเป็นเจ้าของใบอนุญาตของสถานีดังกล่าวโดยนักวิเคราะห์
สื่ออาจารย์อุบลรัตน์ ศิริยุวศักดิ์ให้ข้อถกเถียงว่าถ้าไอทีเป็นอิสระอย่างแท้จริง ก็ไม่จำเป็นต้องมีหน่วยงานของรัฐเป็น
หัวหน้างาน(Siriyuvasak, 1996) トラバドที่ระบบสัมปทานยังคงอยู่ การออกอากาศในประเทศไทย จะ ต้องอยู่ภายใต้การ
ควบคุมของรัฐ ในด้านดีคือประเทศไทยกลายเป็นมีความเป็นอิสระมากขึ้น มีความรับผิดชอบมากขึ้นเป็นผลมาจาก
รัฐธรรมนูญ ฉบับ 1997 ที่รับประกันเสรีภาพของสื่อมวลชน มีการจัดตั้งสภานักสื่อพิมพ์และการดำเนินงานของ ปี 1997
ตามพระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของราชการ ความท้าทายที่สำคัญสำหรับสื่อคือความรับผิดชอบที่มากขึ้นในการ
ตอบสนองต่อความคาดหวังที่เพิ่มขึ้นของประชาชน ซึ่งรัฐบาลของนายชวน หลีกภัย ควรจะได้รับเครดิตจากการสร้างและ
ส่งเสริมเสรีภาพของสื่อมากขึ้น โดยนายชวนไม่ได้ยุ่งเกี่ยวกับกิจการสื่อเลย ซึ่งแตกต่างจากนายกรัฐมนตรีรุ่นก่อนๆ ที่ไม่
เพียงแค่พยายามที่จะยุ่งเกี่ยวกับสื่อ แต่ยังพยายามที่จะจัดการสื่อและเจ้าของสื่อ นอกจากนี้ กลุ่มที่ปรึกษาสื่อของ
กระทรวงมหาดไทยยังแนะนำให้ยกเลิกพระราชบัญญัติที่ไม่เป็นที่ยอมรับปีค.ศ.1941

ผู้มีบทบาทที่สำคัญในอุตสาหกรรมวิทยุในกรุงเทพฯ มีการเชื่อมโยงไปยังสื่อบันเทิงขนาดใหญ่ เช่น U&I Corp
หรือ BEC-TERO หรือ บริษัทเพลงที่สำคัญ เช่น A-Time Media ของ GMM Grammy และ Skyhigh Network ของ RS
Promotion และ media brokers และสื่อกลุ่มสุดท้ายซึ่งประกอบด้วย ผู้ประกอบการระดับชาติที่สำคัญ ผู้รับสัมปทานส่วน
ใหญ่ที่มีธุรกิจเป็นสภาวะการฉ้อระหว่างหน่วยงานของรัฐและผู้ผลิตสื่อ

สื่ออุตสาหกรรมโทรทัศน์ถูกจำกัดอยู่ในขอบเขต เพราะองค์กรสื่อไม่มากที่สามารถเข้าสู่ภาคและประสบ
ความสำเร็จในการแข่งขัน ซึ่งมีสถานีเอกชนสามแห่งที่ดำเนินการ ได้แก่ ช่อง 5 9 และ 11 ส่วนช่อง 7 ซึ่งเป็นเจ้าของโดย
กรุงเทพวิทยุและโทรทัศน์ของครอบครัวกรรมทูต ได้รับสัมปทาน 56 ปี (จาก 1967-2023) จากกองทัพบก ส่วนช่อง 3
เจ้าของคือ Bangkok Entertainment Corp หรือ บีอีซี เทโร ของครอบครัว มาลินนท์ ได้รับสัมปทาน 50 ปี (1995-20250) จาก
สำนักงานนายกรัฐมนตรี โดยสัมปทานเหล่านี้จะไม่ได้รับผลกระทบจากรัฐธรรมนูญ 1997 ซึ่งจะต้องมี การกระจายความถี่

ข้อ 40 ที่เรียกว่ารัฐธรรมนูญของประชาชน ซึ่งมีผลในรัฐธรรมนูญ 1997 แต่ถูกเพิกถอนการเปลี่ยนแปลงโครงสร้างความเป็นเจ้าของ ของสื่อกระจายเสียงในประเทศไทย ที่ว่าสื่อกระจายเสียงเป็นเจ้าของทั้งหมดโดยรัฐเข้ามามีอำนาจกำหนดความถี่ในการส่งวิทยุกระจายเสียงหรือโทรทัศน์ และวิทยุโทรคมนาคม ให้เป็นทรัพยากร สื่อสารของชาติเพื่อประโยชน์สาธารณะ (Sirakan, 2012) โดยเรียกร้องให้จัดตั้งองค์กรกำกับดูแลอิสระ เพื่อแจกจ่ายความถี่วิทยุและโทรทัศน์ ที่เรียกว่าการกระจายเสียงแห่งชาติ สำนักงานคณะกรรมการกำกับ และอื่นๆ เพื่อแจกจ่ายความถี่ของโทรคมนาคม การจัดตั้งค่าของ NBC ไม่เคยประสบความสำเร็จต่อกลุ่มผลประโยชน์ต่างๆ ที่พยายาม ผลักดันทางของตนสำหรับการพูดในคณะกรรมการ (Sirakan, 2012) ดังนั้น ความถี่ที่ยังคงอยู่ภายใต้การควบคุมของรัฐบาล ยกเว้นอย่างเดียวคือการตั้งขึ้นของไอทีวีซึ่งคาดว่าจะเป็สถานีโทรทัศน์ที่เป็นอิสระ ในช่วงต้นยุค 2000 สถานีถูกยึดครองโดยครอบครัวชินวัตรเป็นเจ้าของ ก่อนที่จะถูกย้ายไปเป็น Temasek ของ สิงคโปร์ ในการจัดการความขัดแย้งในการ ถือหุ้น ในปี 2005 โดยใน ปี 2007 ไอทีวี ถูกย้ายเจ้าของกลับไปเป็นรัฐบาลหลังจากที่บริษัทประสบความล้มเหลวในการจ่ายค่าสัมปทานและภาษี เป็นจำนวนเงินหลายพันล้านบาท โดยในที่สุดสถานีกลายเป็นสถานีโทรทัศน์บริการสาธารณะที่สอดคล้องกับการตัดสินใจของรัฐบาล(Sirakan, 2012)

ตั้งแต่รัฐธรรมนูญ 1997 แพร่กระจายออกไป การแจกจ่ายความถี่ซึ่งมีการควบคุมโดยรัฐมานานแล้ว มีการเตรียมทำโดยบริษัทเอกชนหลายแห่ง องค์กรพัฒนาเอกชน และชุมชน เพื่อนำไปใช้ในความถี่ของการดำเนินงานในสถานี ของตนเอง(Sirakan, 2012) กรมประชาสัมพันธ์ ได้รับมอบหมายให้จัดทำข้อบังคับเกี่ยวกับสถานีวิทยุชุมชน ซึ่งร้อยละ 80 ของการส่งผ่านความถี่จะได้รับการสงวนไว้สำหรับสถานีวิทยุชุมชนและจะได้รับการจัดสรรให้กับภาคเอกชนและ ภาครัฐ สำหรับส่วนที่เหลือให้ โดยมีเงื่อนไขว่าความถี่ภาคประชาชนจะไม่ถูกนำมาใช้เพื่อทำกำไร แต่น่าเสียดายที่ว่า แม้ว่าเกิดการดิ้นรนระหว่างกลุ่มผลประโยชน์ ที่จัดตั้งขึ้นมาของ NBA ก่อให้เกิดความไม่พอใจในหมู่ผู้สมัครในการดำเนินการวิทยุชุมชน ผู้ที่หมดความอดทนกับการทะเลาะวิวาทที่ไม่มีที่สิ้นสุดนั้น หลายคนจึงก้าวล่วงหน้าในการติดตั้งสถานีชุมชน เพื่อที่จะทำลายการถูกควบคุมจากรัฐ(Sirakan, 2012)

ขอขอบคุณการกำเนิดของเทคโนโลยีการกระจายเสียงใหม่และค่าใช้จ่ายในการลงทุนที่ต่ำ ภาวะสุญญากาศในช่วงเวลาระหว่างที่ NBA ยังไม่เกิดขึ้น ในขณะที่กรมประชาสัมพันธ์ยังคงกังวลเกี่ยวกับอำนาจการกำกับดูแลของตน ก่อให้เกิดการขยายตัวของสถานีวิทยุชุมชนหลายแห่งที่ผิดกฎหมาย ซึ่งหลายแห่งดำเนินการเป็นเจ้าของโดยบริษัท เพลงยักษ์ เพื่อส่งเสริมเพลงของพวกเขา เช่นเดียวกับกรณีนักการเมืองท้องถิ่น(เอกชัย, 2000) ซึ่งเป็นเพียงบางส่วนของ ความถี่ที่แทรกแซงกับการดำเนินงานของสถานีวิทยุการบิน ในลักษณะที่อาจเป็นอันตรายต่อการจราจรทางอากาศ ซึ่งกรมประชาสัมพันธ์ปฏิบัติตามคำแนะนำของรัฐบาลที่พยายามที่จะกุ่มบังเหียนสถานีวิทยุชุมชนที่ผิดกฎหมายหรือไม่มีใบอนุญาต (Sirakan, 2012)

ความแตกต่างในเนื้อหา

ในช่วงแรกของการวิเคราะห์เนื้อหานี้จะมีการเปรียบเทียบข่าวต่างประเทศจากช่องที่แตกต่างกันสามช่องจากโทรทัศน์ของประเทศไทยในช่วงระยะเวลา 1 สัปดาห์ (12-18 พฤษภาคม 2556) ในแง่ของรูปแบบและเนื้อหา (โดยจะกล่าวถึงรูปแบบก่อนในขั้นต้น) ซึ่งรูปแบบและลักษณะของช่องโทรทัศน์ทั้งสามที่กำหนดไว้มีดังนี้

1. สถานีโทรทัศน์ไทยทีวีสีช่อง 3

เป็นสถานีโทรทัศน์ที่เอกชนเข้าสัญญาสัมปทานและมีบีบีซี-เทโร (ดำเนินการกิจการภายใต้สัญญาสัมปทานกับอ.ส.ม.ท.) เป็นเจ้าของ โดยเริ่มออกอากาศเมื่อวันที่ 26 มีนาคม ค.ศ. 1970 โดยเป็นสถานีโทรทัศน์แห่งแรกของประเทศไทยที่เป็นเชิงพาณิชย์ ทั้งยังเป็นสถานีที่เป็นที่นิยมอันดับที่สองของประเทศไทยในแง่ของการครองตลาดและผู้ชมและเป็นสถานีโทรทัศน์ภาคพื้นดินแห่งที่สองของประเทศไทย นอกจากนั้นสถานีดังกล่าวยังเป็นสถานีโทรทัศน์ที่แพร่ภาพเป็นจอสีอันดับที่สองในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้อีกด้วย โดยมีพื้นที่แพร่ภาพไปยังประเทศเพื่อนบ้าน อาทิ ลาว กัมพูชาและมาเลเซีย

ในส่วนของการดำเนินงานเกี่ยวกับข่าวสารนั้น จากการศึกษาพบว่าจะมีการแพร่ภาพข่าวประมาณสิบสองชั่วโมงในหนึ่งวัน (ครึ่งวัน) ซึ่งรูปแบบการรายงานข่าวมีการเปลี่ยนแปลงไปจากแค่การ “อ่านข่าว” เป็นการ “เล่าข่าว” ในปี ค.ศ. 2003 นอกจากนั้นช่องดังกล่าวยังมีจำนวนผู้ประกาศข่าวมากที่สุดเมื่อเปรียบเทียบกับสถานีโทรทัศน์แห่งอื่นๆ

2. สถานีโทรทัศน์สีกองทัพบกช่อง 7

มีความคล้ายคลึงกับสถานีโทรทัศน์ไทยทีวีสีช่อง 3 ในส่วนที่เป็นสถานีโทรทัศน์ที่เอกชนเข้าสัญญาสัมปทาน ดำเนินการโดยบริษัท กรุงเทพและวิทยุ จำกัด ภายใต้สัญญาสัมปทานกับกองทัพบก เริ่มดำเนินการถ่ายทอดเมื่อวันที่ 27 พฤศจิกายน ค.ศ. 1967 โดยเป็นสถานีโทรทัศน์แห่งแรกของภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ ปัจจุบันเป็นสถานีโทรทัศน์ที่ได้รับความนิยมมากเป็นอันดับหนึ่งในแง่ของการครองตลาดและมีผู้ชมมากมาย มีพื้นที่แพร่ภาพไปยังประเทศลาวและมาเลเซีย

การนำเสนอข่าวของสถานีดังกล่าวนี้ มีการตั้งฝ่ายข่าวขึ้นในเวลาเดียวกันกับการเปิดดำเนินการของสถานี โดยมุ่งเป้าไปยังการรายงานและเฝ้าติดตาม “ข่าวค่วน” ที่เกิดขึ้นปัจจุบันทันด่วนในแต่ละช่วงเหตุการณ์ นอกจากนั้นข่าวกีฬาของช่องดังกล่าวก็ยังเป็นที่นิยมเป็นวงกว้าง โดยสถานีดังกล่าวเป็นช่องแรกที่มีลักษณะพิเศษในการรายงานข่าว ซึ่งก่อให้เกิดความนิยมแก่ผู้ชมรายการเป็นอย่างสูง

3. สถานีโทรทัศน์โมเดิร์นไนน์ช่อง 9

สถานีโทรทัศน์โมเดิร์นไนน์ช่อง 9 เป็นสถานีโทรทัศน์แห่งแรกและเก่าแก่ที่สุดของประเทศไทย (แต่เดิม

เรียกว่าช่อง 4) เริ่มออกอากาศเมื่อวันที่ 24 มิถุนายน ค.ศ. 1955 โดยเป็นรัฐวิสาหกิจ มีองค์การสื่อสารมวลชนแห่งประเทศไทย (อ.ส.ม.ท.) เป็นเจ้าของและผู้ดำเนินการ โดยมีส่วนแบ่งในการครองตลาดและความนิยมของผู้ชมอยู่เป็นอันดับที่สามารถได้รับสัญญาณได้ในประเทศมาเลเซีย ทางตะวันตกของกัมพูชาและพม่า

ในส่วนของการนำเสนอข่าวนั้น จะเป็นช่องที่มีการเสนอข่าวตลอดยี่สิบสี่ชั่วโมง มีการนำเอาเทคโนโลยีข่าววิ่งอยู่ได้จอ (News Bar) มาใช้ใน ค.ศ. 2002 นอกจากนั้นยังมีความร่วมมือกับเครือข่ายศูนย์ข่าวต่างประเทศต่างๆ อาทิ ซีเอ็นเอ็น (สหรัฐอเมริกา) บีบีซี (สหราชอาณาจักร) เอ็นเอชเค (ญี่ปุ่น) ซีซีทีวี (จีน) ฯลฯ โดยเริ่มต้นตั้งแต่ในปี ค.ศ. 2002

เปรียบเทียบลักษณะของรูปแบบการนำเสนอข่าว

สถานีโทรทัศน์โมเดิร์นไนน์ช่อง 9 มีแนวโน้มที่จะเข้าถึงและนำข่าวต่างประเทศที่หลากหลายได้ง่ายกว่าอีกสองสถานีโทรทัศน์ ในขณะที่สถานีโทรทัศน์สีกองทัพบกช่อง 7 ยังคงเน้นไปยังการรายงาน “ข่าวปัจจุบันทันด่วน” ได้เป็นอย่างดี ในขณะที่โทรทัศน์ไทยทีวีสีช่อง 3 นั้น หลักๆจะเน้นที่การรายงานข่าวทั่วไปเสียมากกว่า อย่างไรก็ตามสิ่งที่มีความคล้ายคลึงกันของทั้งสามสถานีคือการเพิ่มและเปลี่ยนแปลงรูปแบบการเสนอข่าวอย่างค่อยเป็นค่อยไป อาทิ การมีข่าววิ่งอยู่ได้จอ เพื่อเสนอข่าวตลอดเกือบยี่สิบสี่ชั่วโมง การเล่าข่าวที่เกือบจะมาแทนที่การอ่านข่าวในอดีต การนำหัวข้อข่าวจากในหนังสือพิมพ์แต่ละวันมาอ่าน การจัดหาผู้อ่านข่าวที่มีความถนัดเฉพาะในชนิดของข่าวแต่ละประเภท หรือแม้กระทั่งการส่งเสริมให้ผู้ชมข่าวมีส่วนร่วมในการรายงานข่าวในพื้นที่ด้วยการส่งข้อความจากโทรศัพท์มือถือเข้ามาในรายการข่าว

สังคมที่เปิดได้ตั้งข้อสังเกตว่าไม่มีพื้นที่ใดในโลก ที่มีเงื่อนไขที่หลากหลายของสื่อมากกว่าในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ ซึ่งด้วยรูปแบบทางการเมืองที่เลอะเลียบไปกับตลาดเสรีและการผูกขาดของพรรคการเมืองใดพรรคการเมืองหนึ่ง ทั้งยังครอบคลุมหลากหลายรูปแบบของธุรกิจ หลากหลายความเป็นเจ้าของ ขั้นตอนของการพัฒนาเทคโนโลยี และระดับของเสรีภาพของสื่อ ทำให้ในภูมิภาคนี้ สามารถนำเสนอประเด็นที่น่าตื่นเต้นได้อยู่ตลอดเวลา (<http://www.opensocietyfoundations.org/publications/southeast-asian-media-patterns-production-and-consumption>) มีเหตุผลหลายประการที่จะตอบข้อสังเกตของความหลากหลายนี้ เช่น ความแตกต่างในระบบการเมือง ระดับของการพัฒนาทางเศรษฐกิจ และความสามารถในการจ่ายของรัฐหรือเอกชน สำหรับโครงสร้างพื้นฐานเช่นเดียวกับค่าใช้จ่ายของภาคเอกชนในการซื้ออุปกรณ์ที่จำเป็น หากแต่เมื่อมองไปที่กลุ่มตัวอย่างขนาดเล็ก เช่น ตัวอย่างสี่ประเทศที่ผู้วิจัยได้ศึกษาจึงเป็นเรื่องง่าย ที่จะกล่าวถึงแนวโน้มบางอย่างร่วมกัน แม้ว่าประเทศพม่าจะเป็น “ผู้ที่แปลกแยกออกไป” ในทางการเมือง ตลอดจนเศรษฐกิจหรือระดับทั่วไปของการพัฒนาก็ตาม

หากดูสื่อกระจายเสียงและการพัฒนาสื่อดังกล่าวในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ จะเห็นตัวแปรสองประการในการเปรียบเทียบ ได้แก่

1. เทคโนโลยี
2. การเมืองและการสร้างรัฐชาติ

ในความเป็นจริงแล้ว ตัวแปรเหล่านี้ ไม่เพียงแต่มีความเกี่ยวข้องกับภูมิภาค หากแต่ยังเป็นตัวแปรพื้นฐานสำหรับสื่อทั่วโลกอีกด้วย

สื่อแพร่ภาพกระจายเสียงในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้

แม้ว่าการส่งสัญญาณวิทยุจะได้รับการพัฒนาในช่วงต้นของศตวรรษที่ 20 หากแต่การใช้งานครั้งแรกของวิทยุ ในฐานะเครื่องมือสำหรับการสื่อสารมวลชน ด้วยรายการปกคติกลับเริ่มต้นในยุค 1920 และการออกอากาศยังคงจำกัดอยู่ภายในเมืองใหญ่ไม่กี่เมือง ซึ่งในยุค 1930 นี้เองที่ขยายวงกว้างมากขึ้น โดยวิทยุกระจายเสียง เริ่มต้นในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ในยุค 1930 และจำกัดอยู่ในศูนย์กลางของแต่ละประเทศ ซึ่งประเทศไทยเป็นประเทศแรกที่ริเริ่มในยุค 1930 ด้วยพระบรมราชโองการของพระปกเกล้าเจ้าอยู่หัว รัชกาลที่ 7 โดยมีมลายูตามมา (1933) และพม่า (1936) วิทยุกลายเป็นเครื่องมือสำคัญสำหรับ “การสร้างชาติ” ในประเทศไทย ช่วงระหว่างรัฐบาลของจอมพล ป. พิบูลสงครามในช่วงปลายของยุค 1930

โดยการสร้างชาติและการรวมชาติถือเป็นวัตถุประสงค์หลักของการกระจายเสียงในประเทศอื่น ๆ เป็นอย่างดีหลังจากได้รับเอกราช โดยสถานีวิทยุในอดีตที่ดำเนินการโดยรัฐบาลที่ครองอาณานิคมถูกเปลี่ยนไปเป็นสถานีแห่งชาติ ในระยะเวลาที่ไม่นาน วิทยุกลายเป็นสื่อกลางในการแพร่กระจายข่าวที่เป็นนิยมนและแผ่ขยายวงกว้างสำหรับการเผยแพร่ข้อมูล ความบันเทิงต่างๆ

ในขณะที่วิทยุสามารถส่งสัญญาณโดยใช้คลื่นระยะสั้นหรือ AM ซึ่งจะต้องใช้เสาอากาศรูปโกลนที่น้อยกว่าในแง่ของโครงสร้างพื้นฐาน (เสาส่ง ฯลฯ) เพื่อให้ครอบคลุมพื้นที่ขนาดใหญ่ แต่โทรทัศน์จะขึ้นอยู่กับ การส่ง FM ที่มีคุณภาพ ที่ดีกว่า สิ่งเหล่านี้ต้องใช้โครงสร้างพื้นฐานขนาดใหญ่ในการทำเสา สถานีโทรทัศน์ ฯลฯ โดยโทรทัศน์ถูกนำเข้ามาในประเทศไทยเป็นครั้งแรกในปี ค.ศ. 1955 ส่วนในประเทศมาเลเซีย และอินโดนีเซียใช้เวลาอีกประมาณสิบปีต่อไป (1963 ในมาเลเซียและ 1964 ในอินโดนีเซีย) ส่วนในประเทศพม่า นั้นโทรทัศน์เพียงอย่างเดียวเข้ามาในปี 1979

สถานีวิทย์และโทรทัศน์ มีรัฐเป็นเจ้าของและอยู่ภายใต้การควบคุมของรัฐ เนื่องจากการเข้าถึงในพื้นที่ห่างไกลของวิทย์และโทรทัศน์ ซึ่งเป็นสื่อการแพร่ภาพกระจายเสียง ที่เข้าถึงผู้คนที่อยู่ในภูมิภาค ที่ว่าเกือบทุกครัวเรือนมีชุดโทรทัศน์ ซึ่งในพื้นที่ห่างไกลจะใช้ผ่านแบตเตอรี่ หรือ พลังงานแสงอาทิตย์ ดังนั้นรัฐและรัฐบาลสามารถติกรอบาากรรมและข้อมูลที่จะส่งให้แก่ประชาชน

ในการพัฒนาช่วงยุคปลายของ 1980 มีการเชื่อมต่อกันมากขึ้นเพื่อการแปรรูปเป็นเอกชนและลดหย่อนการควบคุม ซึ่งสำหรับสื่อในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้นั้น หมายถึง การทำให้เป็นเอกชน โดยสถานีเอกชนในประเทศไทยจัดตั้งขึ้นเรียบร้อยแล้วในยุค 1970 ซึ่งเป็นการให้เข้าจากทหาร ส่วนในประเทศมาเลเซีย สถานีโทรทัศน์เอกชนแห่งแรกคือ TV3 ซึ่งมี UMNO เป็นเจ้าของ ซึ่งเป็นหนึ่งในพรรคร่วมรัฐบาล โทรทัศน์เอกชนแห่งแรกในอินโดนีเซีย ดำเนินการโดย สมาชิกครอบครัวของซูฮาร์โต ในลักษณะดังกล่าวการแปรรูปเป็นเอกชนจึงเป็นมากกว่าเครื่องมือของกลุ่มผู้ปกครองเพื่อเสริมสร้างความสามารถในการได้รับรายได้หรือเพื่อเผยแพร่นโยบายของตนเอง

ในขณะที่เคเบิลทีวีไม่เคยเป็นที่นิยมในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ หากแต่ในช่วงปลายยุค 1990 โทรทัศน์ดาวเทียมกลับกลายเป็นส่วนสำคัญ โดยเริ่มจากมาเลเซีย อินโดนีเซียและไทยที่จัดตั้งดาวเทียมของตัวเอง นอกจากนี้โทรทัศน์ดาวเทียมอื่นๆยังสามารถรับสัญญาณได้ในภูมิภาค ซึ่งพม่าเป็นข้อยกเว้นเพราะโทรทัศน์ดาวเทียมในพม่าถือเป็นสิ่งที่ผิดกฎหมาย

ในขณะที่โทรศัพท์ดาวเทียมเสมือนจะช่วยให้สามารถรับข่าวนอกดินแดนของประเทศและได้รับการเข้าถึงรายการและข้อมูลจากทั่วโลก แต่การเพิ่มขึ้นของอินเทอร์เน็ต โดยเฉพาะอย่างยิ่งภายหลังจากปี ค.ศ. 2005 ส่อให้เห็นถึงการเปลี่ยนแปลงของสื่อในภูมิภาค ซึ่ง “โทรศัพท์มือถือ” ถือเป็นการปฏิวัติทางอินเทอร์เน็ต (การเข้าถึงอินเทอร์เน็ตผ่านสมาร์ตโฟน) เป็นขั้นตอนสุดท้ายของการพัฒนาดังกล่าว

กระบวนการเหล่านี้ สามารถอธิบายว่าเป็นส่วนขยายและความหลากหลายของสื่อและการเข้าถึงของสื่อ โดยวิทยุและโทรทัศน์ มีการผลิตภายใต้การควบคุมของรัฐสำหรับผู้ชมในประเทศจำนวนมาก ซึ่งเป็นรูปแบบพื้นฐาน จนกระทั่งถึงยุค 1980 ตอนปลาย ซึ่งการแปรรูปให้เป็นเอกชนปรับเปลี่ยนรูปแบบนี้ในระดับหนึ่ง นอกจากรัฐแล้วรัฐวิสาหกิจยังผลิตรายการสำหรับผู้ชมในประเทศจำนวนมาก โดยรายการพิเศษมากมายถูกผลิตโดยเอกชนเป็นจำนวนมากเช่นเดียวกับสถานีที่รัฐเป็นเจ้าของ ส่วนอินเทอร์เน็ตเป็นสิ่งที่สลายการเชื่อมโยงระหว่างผู้ผลิตและผู้ชม โดยผู้ผลิตพิเศษของข้อมูลเหล่านี้จัดให้สำหรับผู้ชมพิเศษ อย่างไรก็ตามแม้อินเทอร์เน็ตจะสามารถก่อให้เกิดผู้ชมเป็นจำนวนมาก แต่หากปราศจากผู้ชมจำนวนมาก ผู้ประกอบการจะไม่สามารถสร้างรายได้ใดๆ แต่อย่างก็ตามรางข้างล่างอธิบายไว้แสดงถึงข้อมูลผู้ให้บริการแก่ผู้ชมจำนวนมาก เช่น Facebook, google ฯลฯ ไม่ได้ผลิตข้อมูลเอง แต่กลับจัดการการ เชื่อมโยงไปยังข้อมูล จึงมีตัวแทนระหว่างผู้ผลิตข้อมูลและผู้บริโภค ซึ่งปรากฏให้เห็นผู้ให้ข้อมูลหรือสถานที่ที่ข้อมูลสามารถพบได้

1930 - 1960	1960 – 1990	1980 - 2000	2000 -
วิทยุ	โทรทัศน์		
	โทรทัศน์ดาวเทียม		
	โทรทัศน์เอกชน		
	อินเทอร์เน็ต		
รัฐเป็นผู้ผลิต			
รัฐเป็นเจ้าของและควบคุม			
การกล่าวถึงผู้ชม/ ฟังที่เป็นจำนวนมาก			
		การกล่าวถึงผู้ชม/ ฟังที่พิเศษ	
		การผลิตแบบต่างชาติ	
		การแยกตัวของผู้ผลิต/ ผู้บริโภค	
บริษัทขนาดกลาง			
การทำให้เป็นเอกชน ใน การบริโภคสื่อที่ไหน เวลา ใดก็ได้			
หน่วยงานที่เกี่ยวข้องสำหรับการผลิตของสื่อ			
รัฐ	พรรคการเมือง	บริษัท	บริษัท
รัฐบาล			กระจายอำนาจ
ผู้ชม/ฟัง ที่เกี่ยวข้อง			

ผู้ชม/ ฟังระดับชาติจำนวน มาก		ผู้ชม/ ฟังระดับต่างชาติ จำนวนมาก	ระดับบุคคล/ ชุมชน
		ชุมชน/ สโมสร	

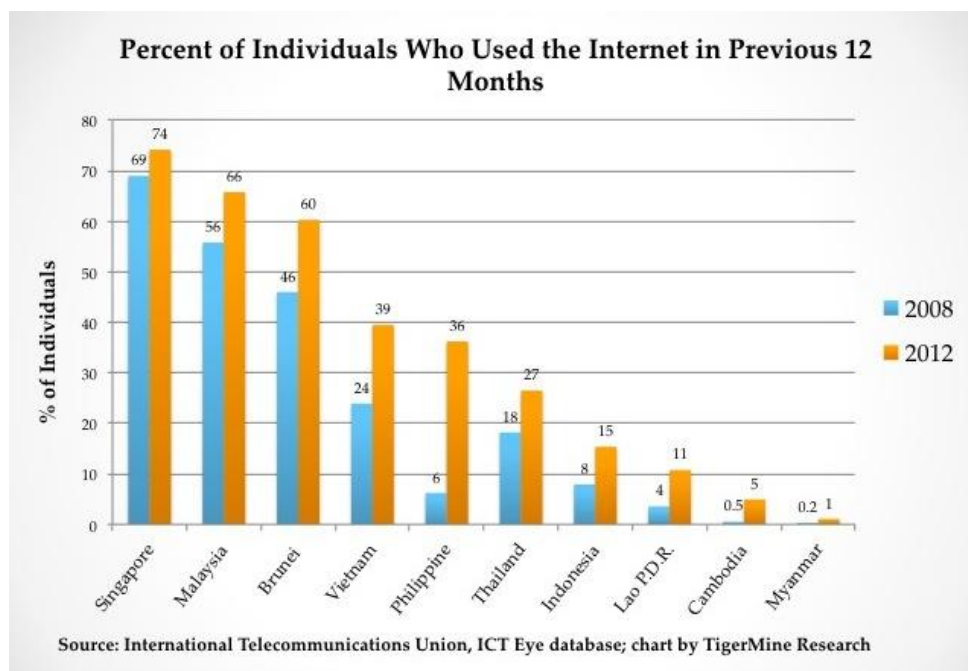

Figure 5
Mobile cellular subscriptions (per 100 people)

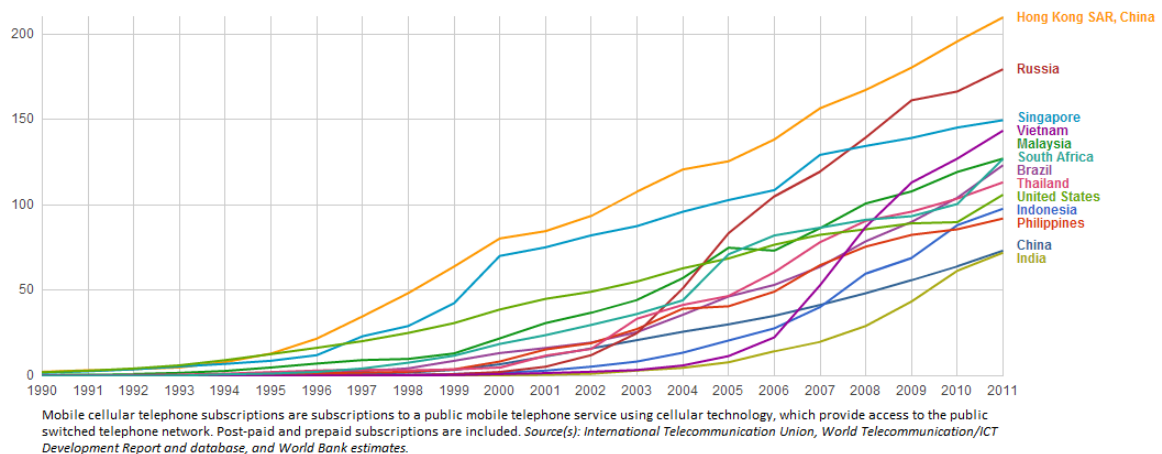
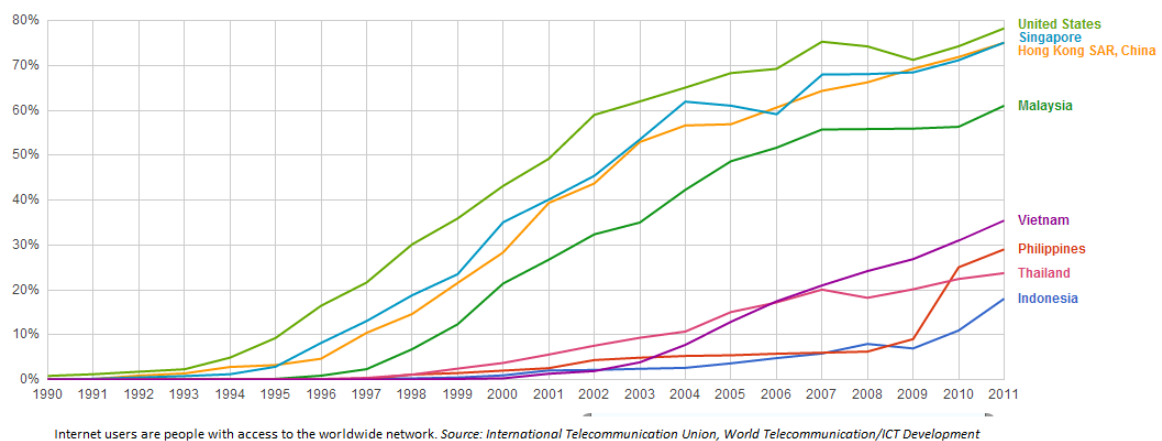

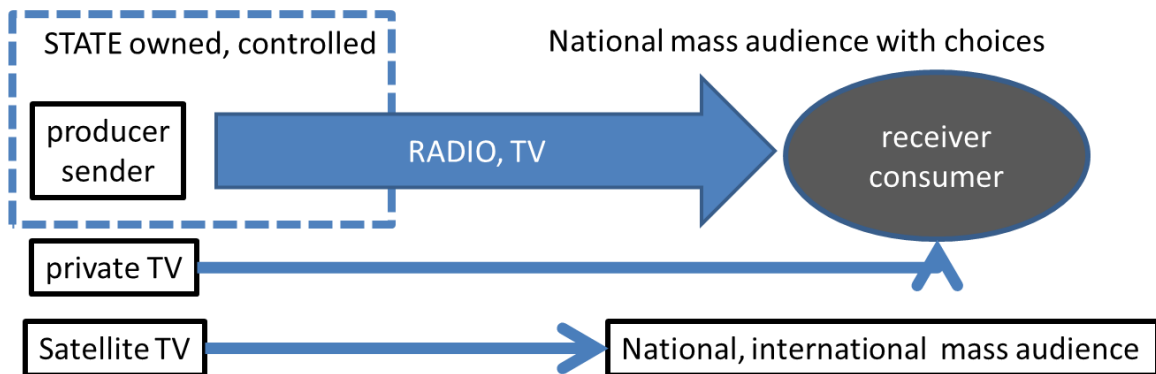
Figure 5a
Internet users as percentage of population

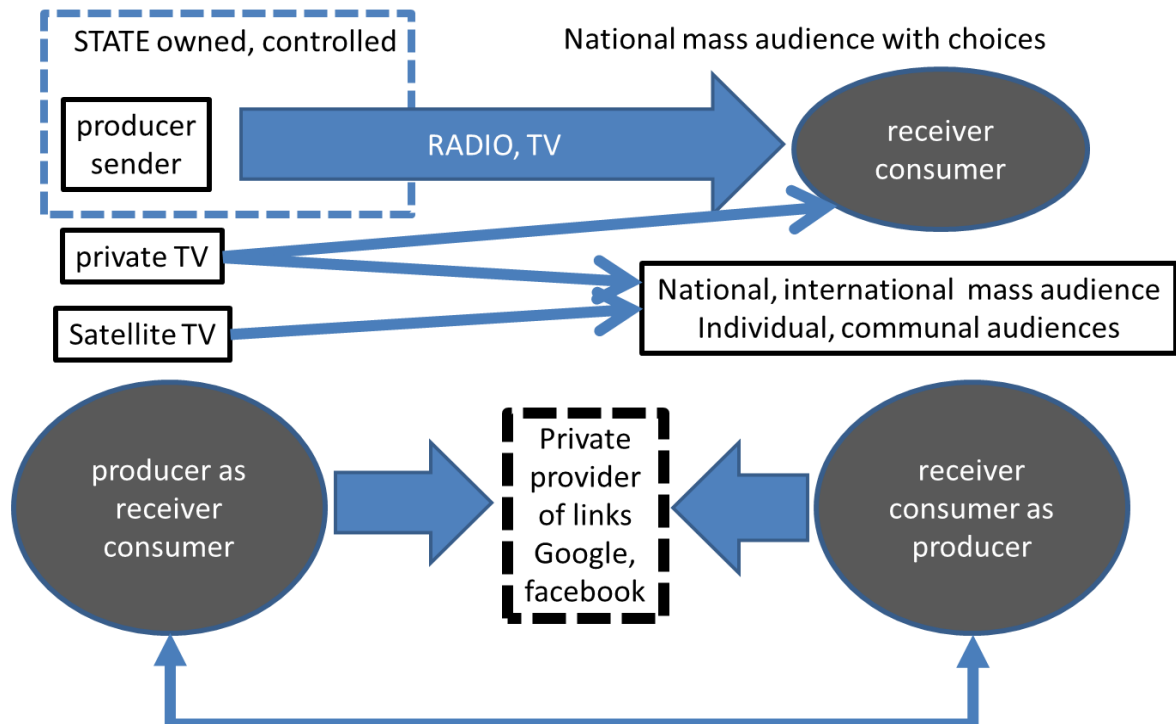
Phase I: 1930th to 1990 th

Phase II: 1990th to 2000

Phase III: since 2000

การเพิ่มขึ้นของความหลากหลายของสื่อแพร่ภาพกระจายเสียง

การเพิ่มขึ้นของความหลากหลายมีการเชื่อมโยงอย่างใกล้ชิดกับการเพิ่มขึ้นของจำนวนของตัวแทนและความแตกต่างของผู้ชม ในแง่ของการสร้างประเทศ ในความเป็นจริงจะมีผู้ชมในประเทศเป็นจำนวนมาก ผู้ชมดังกล่าวเป็นรูปแบบของการรวมกลุ่มอยู่บนพื้นฐานของอุดมการณ์ของชาติ อย่างไรก็ตามการพัฒนา หมายถึง ความแตกต่าง โอกาส ทางเศรษฐกิจใหม่ๆปรากฏขึ้นมา การแบ่งแยกแรงงานในการผลิตมีความเข้มข้น ฯลฯ นั้นหมายถึง โลกาภิวัตน์นำไปสู่ ความแตกต่างหลากหลายเพราะกระแสทั่วโลกที่ไหลและเครือข่ายที่มีจุดเชื่อมต่อภายในประเทศที่แตกต่างกัน การเพิ่มขึ้นของตัวแทนหลายแห่งในช่วงระหว่างยุค 1990 จึงไม่ได้เกิดขึ้นโดยบังเอิญ หากแต่เกี่ยวข้องกับระดับของการบูรณาการทั่วโลกของประเทศในภูมิภาค โดยมีปัจจัยหลายอย่างที่มีความเกี่ยวข้อง ได้แก่

โลกาภิวัตน์ของอุดมการณ์เสรีนิยมใหม่:

สิ่งนี้เกี่ยวข้องกับการผ่อนคลายกฎระเบียบของเศรษฐกิจและการแปรรูปรัฐวิสาหกิจ นอกจากนี้อุดมการณ์ของลัทธิเสรีนิยมใหม่และประชาธิปไตยมีบทบาทสำคัญ โดยเฉพาะอย่างยิ่งธนาคารโลกที่ตามนโยบายที่จะลดการควบคุมของรัฐในเรื่องของเศรษฐกิจและการเมือง ดังนั้นจึงไม่น่าแปลกใจที่การแพร่ภาพกระจายเสียงถูกแปรรูป ซึ่งทำให้เกิดการขยายตัวของเศรษฐกิจและเป็นลักษณะสำคัญของประชาธิปไตยและได้รับการสนับสนุนอย่างมากจากองค์กรสื่อต่างประเทศ เช่น Murdoch ฯลฯ

การพัฒนาทางเศรษฐกิจ

การพัฒนาทางเศรษฐกิจ ก่อให้เกิดชนชั้นกลางที่หลากหลายที่มีความสนใจเฉพาะ บ่อยครั้งที่การบริโภคถูกกล่าวถึงในบริบทนี้ โดยแง่มุมหนึ่งคือการบริโภคสื่อและการเข้าถึงข้อมูลที่กว้างขึ้นควบคู่ไปกับความสนใจที่มีอยู่มากต่อสิ่งที่เกิดขึ้นในโลก ดังที่กล่าวว่ามีชนชั้นกลางที่หลากหลายมาก ซึ่งประกอบด้วยธุรกิจ ข้าราชการ ประชาสังคม ผู้เชี่ยวชาญ ฯลฯ ซึ่งมีความสนใจเฉพาะของตัวเองและมีรายการที่เหมาะสมกับความต้องการ ความคาดหวังของตนเองดังนั้นมวลผู้ชมที่แตกต่างกันออกไป จึงสามารถเข้าหาความสนใจที่มีอยู่หลากหลายได้

เทคโนโลยี

ในแง่ของเทคโนโลยีนั้น มีการพัฒนาจากเทคโนโลยีส่วนกลาง โดยใช้โครงสร้างพื้นฐานที่มีปฏิริยาการกระจายของเครื่องรับ โทรทัศน์จะเป็นสิ่งที่ปรับเปลี่ยนโครงสร้างนี้เพราะ ผู้ส่งถูกยกเลิกการเป็นศูนย์กลางของทั่วโลก และความเป็นไปได้ของการเพิ่มทางเลือกสำหรับผู้รับ จากนั้นเสาส่งโทรทัศน์เก่าจะไม่มีประโยชน์ใช้งานอีกต่อไป โครงสร้างพื้นฐานจึงถูกกว่าและอยู่ในระดับขนาดใหญ่ที่สร้างขึ้นโดยเอกชน ซึ่งมีการซื้อและมีตัวรับเป็นของตนเอง นอกจากนั้นอินเทอร์เน็ต

และโทรศัพท์มือถือยังคงขยายการกระจายมากขึ้น อย่างไรก็ตามความจำเป็นที่จะต้องเพิ่มการประสานงาน เพื่อให้ผู้ประกอบการอินเทอร์เน็ต เช่น Google และ Facebook สามารถให้ข้อมูลได้ นอกจากนั้นความสำคัญของโครงสร้างพื้นฐานทางกายภาพจะกลายเป็นความสำคัญของโครงสร้างพื้นฐานที่เสมือนจริง

การมีส่วนร่วมทางการเมือง

ปัจจุบันนี้ค่อนข้างเฉพาะเจาะจงมาก โดยผู้แพร่ภาพกระจายเสียงจะอนุญาตให้เข้าถึงข้อมูลซึ่งอยู่นอกเหนือจากการควบคุมโดยรัฐ รัฐบาล หรือพรรคการเมือง ฯลฯ ในขณะที่ความแตกต่างของชนชั้นกลางและของสังคม โดยทั่วไปสามารถใช้ได้กับรายการเฉพาะที่บริการตามความสนใจ พลเมืองจึงกลายเป็นผู้เข้าร่วมที่สามารถส่งผลกระทบต่อกระบวนการสื่อ คือเป็นผู้บริโภคที่เป็นส่วนหนึ่งของเศรษฐกิจ การพัฒนาเศรษฐกิจแพร่กระจายไปมากขึ้น ผู้คนจึงมีการบูรณาการมากขึ้น เช่นเดียวกับสื่อที่ว่ายิ่งแพร่กระจายมากขึ้นเท่าไร ผู้คนก็จะรวมเข้ากับสื่อมากเท่านั้น ซึ่งด้วยการเปลี่ยนแปลงทางเทคโนโลยี จะสามารถมีส่วนร่วมในการผลิตสื่อ เช่นเดียวกับการบริโภค ในทางกลับนี้ก่อให้เกิดการดำเนินการทางการเมือง โดยสิ่งที่น่าสนใจ คือ ทุกประเทศที่ใช้เป็นกรณีศึกษานั้น เราสามารถเห็นความต้องการในการแสดงการมีส่วนร่วมทางการเมืองที่มากขึ้น

ในฐานะที่สื่อจัดการรวมเสมือนที่สามารถเปลี่ยนเป็นฝูงชนที่แท้จริงและหนาแน่นขึ้น ความสำคัญของสื่อจึงเพิ่มขึ้น สื่อให้ข้อมูลที่มามีผลต่อความต้องการ ความสนใจและการกระทำที่เป็นไปได้ ซึ่งเห็นได้ชัดจากการโฆษณา ซึ่งภาคธุรกิจพยายามที่จะขยายฐานผู้ซื้อผลิตภัณฑ์ของตน ในทำนองเดียวกันนั้นผู้คน องค์กร ฯลฯ ใช้สื่อเพื่อค้นหาผู้ติดตาม

ภาพเสมือนจริง และความเป็นจริงของสื่อ (ที่ไม่หยุดนิ่ง)

ด้วยรายการที่มากขึ้น การกล่าวหรือนักแสดงที่เกี่ยวข้องกับสื่อมากขึ้น เราไม่เพียงแต่ได้รับข้อมูลมากขึ้นต่อผู้ชมจำนวนมากและเกิดข้อมูลที่เฉพาะเจาะจงมากขึ้น ให้กับผู้ชมที่เฉพาะนอกจากในชีวิตประจำวัน ความรู้ที่เพิ่มมากขึ้นถูกผลิตเกิดจากข้อมูลสื่อ และกรอบการแปลความหมายของสื่อ ซึ่งเป็นไปไม่ได้แม้แต่เน้อย ที่จะสามารถตรวจสอบความจริงของข้อมูลและการตีความ กล่าวได้ว่าข้อมูลสื่อ กลายเป็น “ความเชื่อ” แม้ว่าสื่อไม่สามารถเป็นตัวแทนของความเป็นจริง เพราะเนื่องจากวิธีการในการนำเสนอ นั้น ความเป็นจริงจะกลายเป็นภาพ สัญลักษณ์ วิสัยทัศน์ ฯลฯ ความเป็นจริงของสื่อ(ที่ไม่หยุดนิ่ง) นี้ ส่งผลกระทบต่อการแสดงของของปัจเจกบุคคล

ปัญหาคือไม่ได้มีเพียงข้อมูลที่มากขึ้น หากแต่มีข้อมูลที่ขัดแย้งกันมากขึ้นด้วย โดยการโฆษณาแสดงให้เห็นว่าสินค้าบางอย่าง เช่น ขนม ฯลฯ เป็นสิ่งที่ดีสำหรับคุณ แต่โดยคุณลักษณะจะแสดงให้เห็นว่าขนม เหล่านี้ไม่ดีต่อสุขภาพซึ่งหนึ่งรายการอาจชี้ให้เห็นความสมบูรณ์ของนโยบาย ในขณะที่ข้อมูลอื่นๆแสดงให้เห็นว่าไม่ถูกต้องสมบูรณ์ เป็นผลให้ การ

ถกเถียงกันอยู่มากตั้งอยู่ในสุญญากาศของสื่อ คำถามที่ว่าแล้วสื่อจะเริ่มต้นกำหนดและเป็นโครงสร้างทางการเมืองเศรษฐกิจ ฯลฯ หรือไม่? ซึ่งคำถามนี้เป็นปัญหาพื้นฐานของการสนทนาประเด็นของการผนวกกัน (Mediatization) ซึ่งจะมีการกล่าวถึงต่อไปในบทถัดไป

โสมเพทที่ใช้งานหลักๆจากโทรศัพท์มือถือ ในปี ค.ศ. 2008

ประเทศมาเลเซีย	ประเทศอินโดนีเซีย	ประเทศไทย
1. google.com	1. facebook.com	1. google.com
2. friendster.com	2. google.com	2. hi5.com
3. facebook.com	3. friendster.com	3. live.com
4. yahoo.com	4. yahoo.com	4. hotmail.com
5.myspace.com	5. waptrick.com	5. my.opera.com
6.youtube.com	6. peperonity.com	6. pantip.com
7. my.opera.com	7. digg.com	7. manager.co.th
8. wikipedia.org	8. getjar.com	8. gamejump.com
9. tagged.com	9. detik.com	9. youtube.com
10. gamejump.co	10. gamejump.com	10. livescore.com

การวิเคราะห์เนื้อหาเชิงเปรียบเทียบ

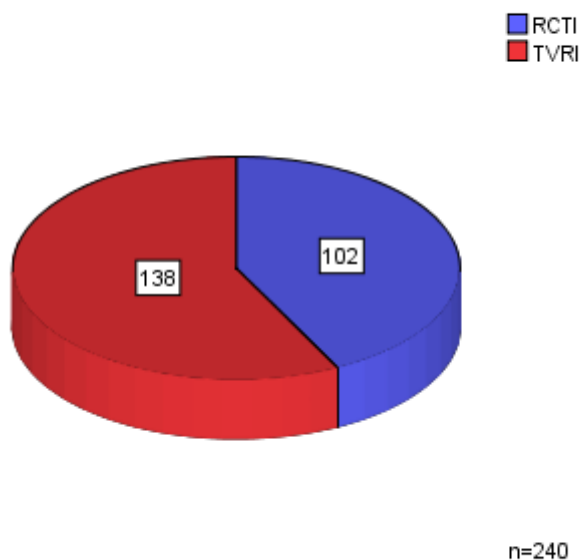
ระเบียบวิธีการวิจัยและแหล่งข้อมูล

เพื่อที่จะรวบรวมข้อมูลที่มีความหมายเกี่ยวกับระบบสื่อในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ นักวิจัยจึงใช้วิธีการการวิเคราะห์เนื้อหาเชิงปริมาณที่มีส่วนประกอบของเชิงคุณภาพ ซึ่งกำหนดให้นักวิจัยต้องถ่วงน้ำหนักการออกอากาศของช่องโทรทัศน์สองช่อง ช่องหนึ่งรัฐเป็นเจ้าของ อีกช่องมีเอกชนเป็นเจ้าของในประเทศมาเลเซีย ประเทศอินโดนีเซียและประเทศไทย ในขณะที่ในประเทศพม่าการแพร่ภาพกระจายเสียงยังคงอยู่ภายใต้การควบคุมของรัฐบาลหรือของวงการนักธุรกิจที่เชื่อมต่อกับรัฐ จึงมีเพียงสถานีเดียวของรัฐที่ถูกเก็บรวบรวมข้อมูลในประเทศนี้ โดยงานวิจัยที่เก็บรวบรวมข้อมูลอยู่ระหว่างวันที่ 1 - 7 กันยายน พ.ศ. 2556 มีข้อมูลรวม 1,210 ชั่วโมงที่ออกอากาศ ซึ่งในรายงานนี้ จะนำเสนอข้อมูลของแต่ละประเทศรวมทั้งการวิเคราะห์เชิงเปรียบเทียบของประเทศ

ผลลัพธ์ในการศึกษาวิจัย

คำอธิบายผู้แพร่ภาพกระจายเสียงเปรียบเทียบในแต่ละประเทศ

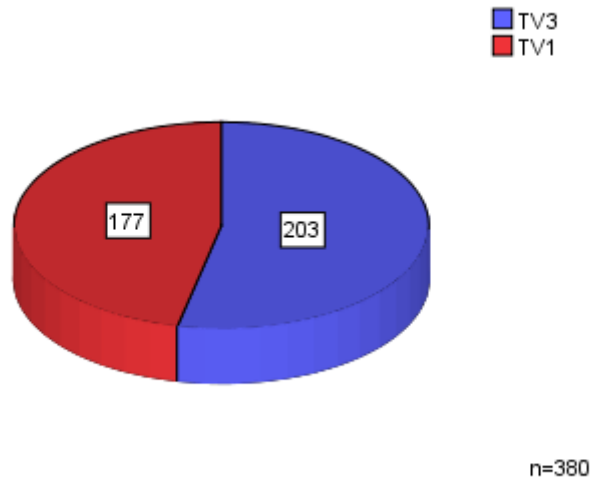
Number of Broadcasts on Indonesian TV Stations

ในประเทศอินโดนีเซียมีชั่วโมงที่ถูกเก็บรวบรวมทั้งหมด 240 ชั่วโมง โดยเกิดจากช่องที่มีรัฐเป็นเจ้าของ (TVRI) อยู่ 138 ชั่วโมง (57.5%) และ 102 ชั่วโมง (42.2%) จากการออกอากาศในสถานีโทรทัศน์เอกชน (RCTI) โดยเฉลี่ยแล้วการออกอากาศใน

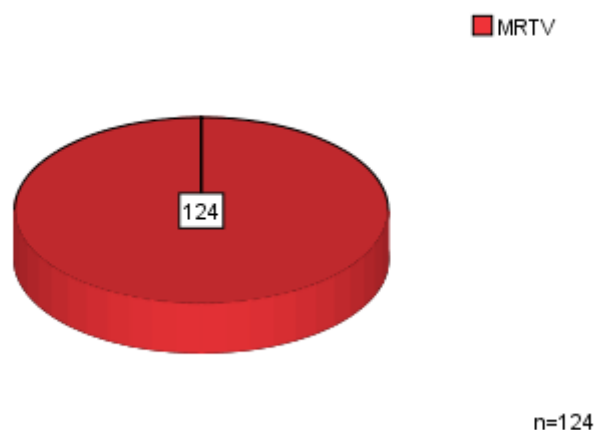
อินโดนีเซียจะอยู่ที่ 01:48 นาที ซึ่งในช่องที่รัฐเป็นเจ้าของสถานีโทรทัศน์จะแพร่ภาพ 38 วินาทีนานกว่าที่ออกอากาศในสถานีโทรทัศน์เอกชน (2:04 นาที เมื่อเทียบกับ 1:26 นาที)

Number of Broadcasts on Malaysian TV Stations

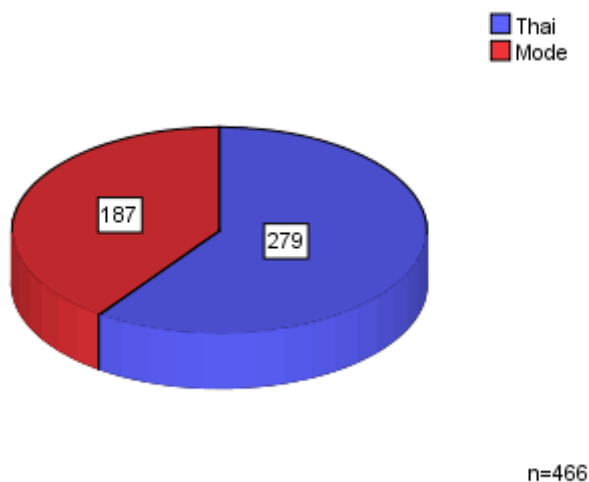
สำหรับประเทศมาเลเซีย มีข่าวทั้งหมด 380ข่าวจาก 1,210ข่าวที่ออกอากาศในสี่ประเทศ ซึ่งในทางตรงกันข้ามกับอินโดนีเซียนั้น ข่าว 177 ข่าว (%46.6) มาจากโทรทัศน์ที่รัฐเป็นเจ้าของสถานีโทรทัศน์ (TV 1) ในขณะที่ส่วนใหญ่ประกอบด้วยข่าว 203 ข่าว (%53.4) ที่มีการออกอากาศในสถานีโทรทัศน์เอกชน (TV 3) และเช่นเดียวกับประเทศอินโดนีเซียที่ในประเทศมาเลเซียเวลาออกอากาศเฉลี่ยอยู่ที่ 01:48 นาที ซึ่งออกอากาศจากสถานีโทรทัศน์ของรัฐ 17 วินาที นานกว่าที่ออกอากาศในสถานีโทรทัศน์เอกชน (1:57 นาทีเทียบกับ 1:40 นาที)

Number of Broadcasts on Myanmarian TV Stations

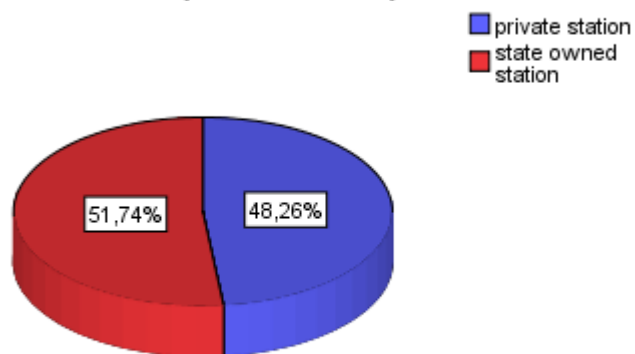
ในประเทศพม่าซึ่งขัดกับพื้นหลังของระบบสื่อในพม่า นั้น 124 ข่าวที่ออกอากาศ จากสถานีที่รัฐเป็นเจ้าของ นั่นก็คือสถานีโทรทัศน์ MRTV ถูกเก็บรวบรวม โดยระยะเวลาเฉลี่ยของการออกอากาศในประเทศพม่าอยู่ที่ 1:37 นาที โดยคำนึงถึงเวลาออกอากาศที่สั้นที่สุดอยู่ที่ 20 วินาทีซึ่งตรงกันข้ามกับการออกอากาศที่ยาวที่สุดอยู่ที่ 08:06 นาที

Number of Broadcasts on Thai TV Stations

ในโครงการวิจัยนี้ การเก็บข้อมูลส่วนใหญ่ของข่าวได้มาจากในประเทศไทย (466 ข่าว) โดย 187 ข่าว (%40.1) มาจากการออกอากาศของสถานีที่มีรัฐเป็นเจ้าของ (Modernine TV) ในขณะที่อีก 279 ข่าว (%59.9) มีการออกอากาศใน สถานีโทรทัศน์เอกชน (Thai TV) โดยเวลาเฉลี่ยในการออกอากาศในประเทศไทยอยู่ที่ 01:40 นาที ซึ่งตรงกันข้ามกับ มาเลเซียและอินโดนีเซีย ที่การออกอากาศในสถานีโทรทัศน์เอกชนจะมีความยาวมากกว่าสถานีที่รัฐเป็นเจ้าของ (1:46 นาที เทียบกับ 1:32 นาที)

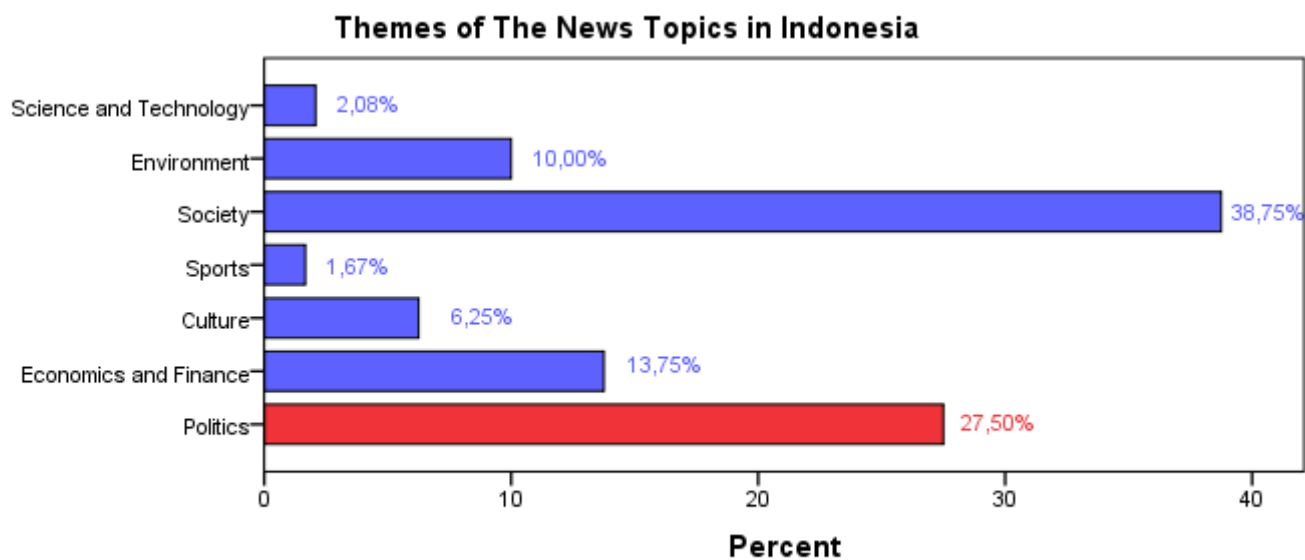
Number of Broadcasts According to Stations (transnational)

n=1210

การเปรียบเทียบประเทศเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ทั้งสี่ ซึ่งมีส่วนร่วมในโครงการ แสดงให้เห็นว่าสถานีโทรทัศน์เอกชนแพร่ภาพข่าวเกือบจะเป็นจำนวนที่เท่าๆกันกับสถานีที่รัฐเป็นเจ้าของ จึงมั่นใจได้ว่าข้อมูลเพื่อการวิจัยครั้งนี้ มีความสมมูลมาก

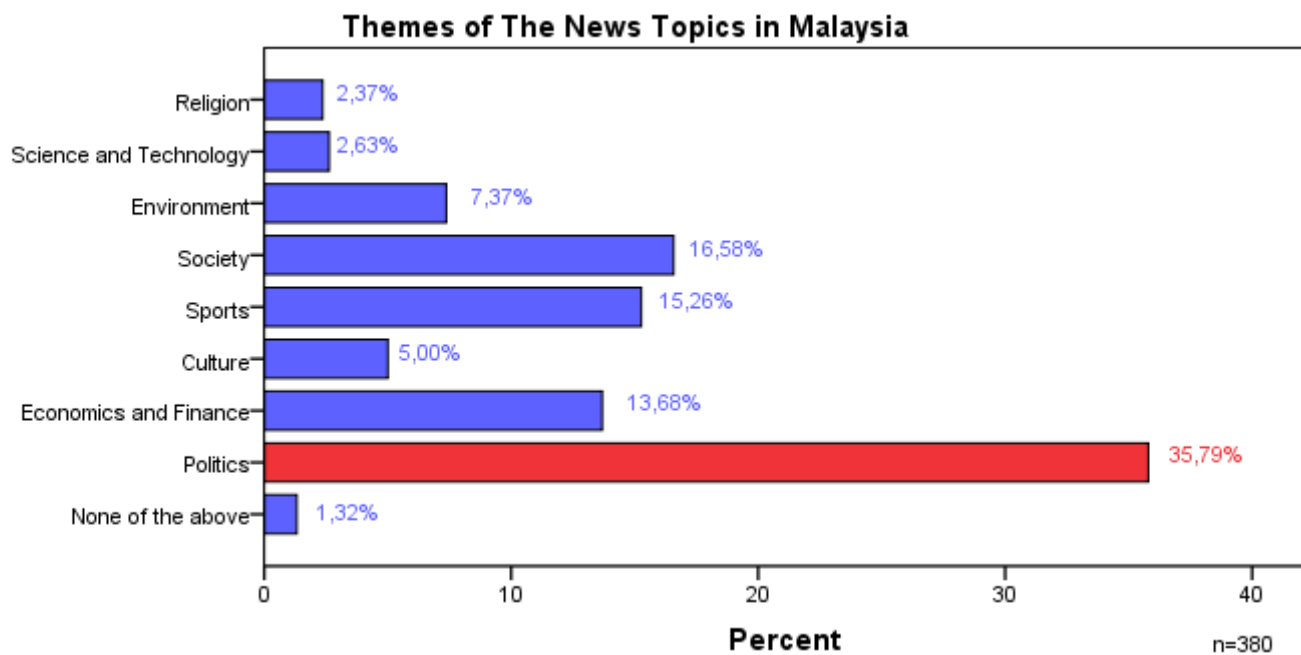
ประเด็นของหัวข้อข่าว

n=240

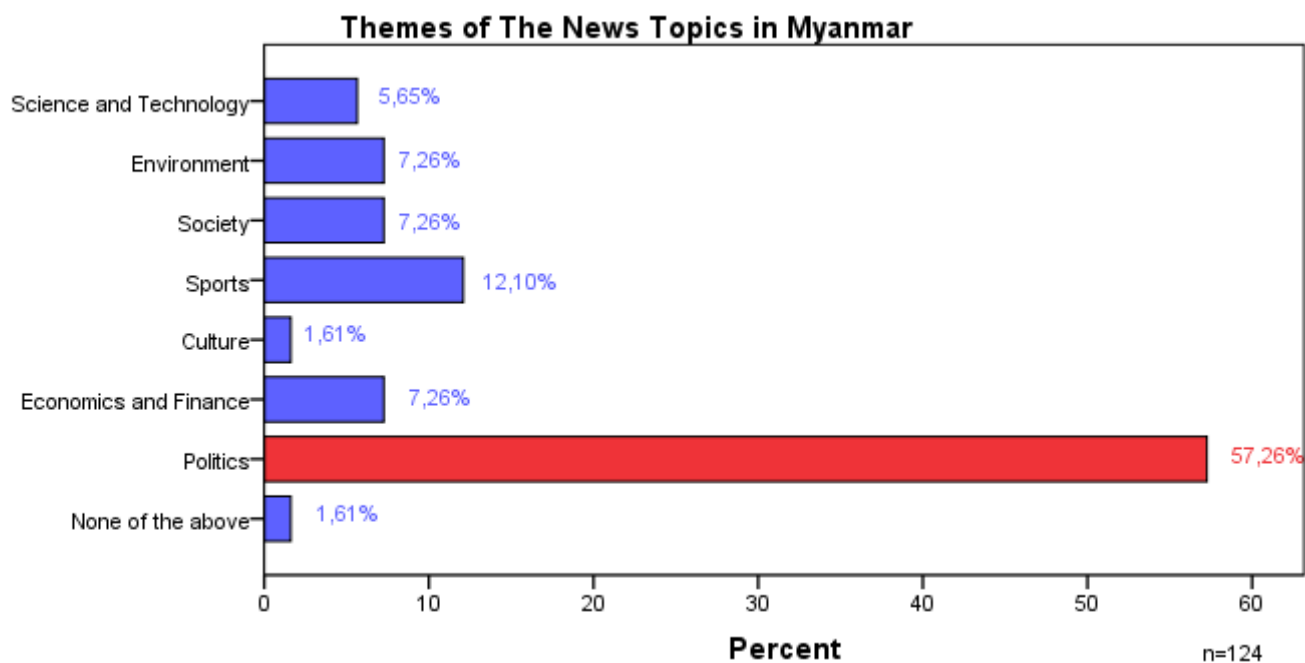
การเมืองมีการนำเสนออยู่ 27% ซึ่งเป็นประเด็นที่เป็นที่นิยมมากที่สุดเป็นอันดับสองของข่าวอินโดนีเซีย ดังนั้นการเมืองจึงมีบทบาทสำคัญหลักในการรายงานข่าวของสื่อในอินโดนีเซีย โดยสามในห้าของประเด็นทางการเมือง

ออกอากาศโดยสถานีที่รัฐเป็นเจ้าของ TVRI (เมื่อเทียบกับสถานีโทรทัศน์เอกชน RCTI จะอยู่ที่ 39.4%)

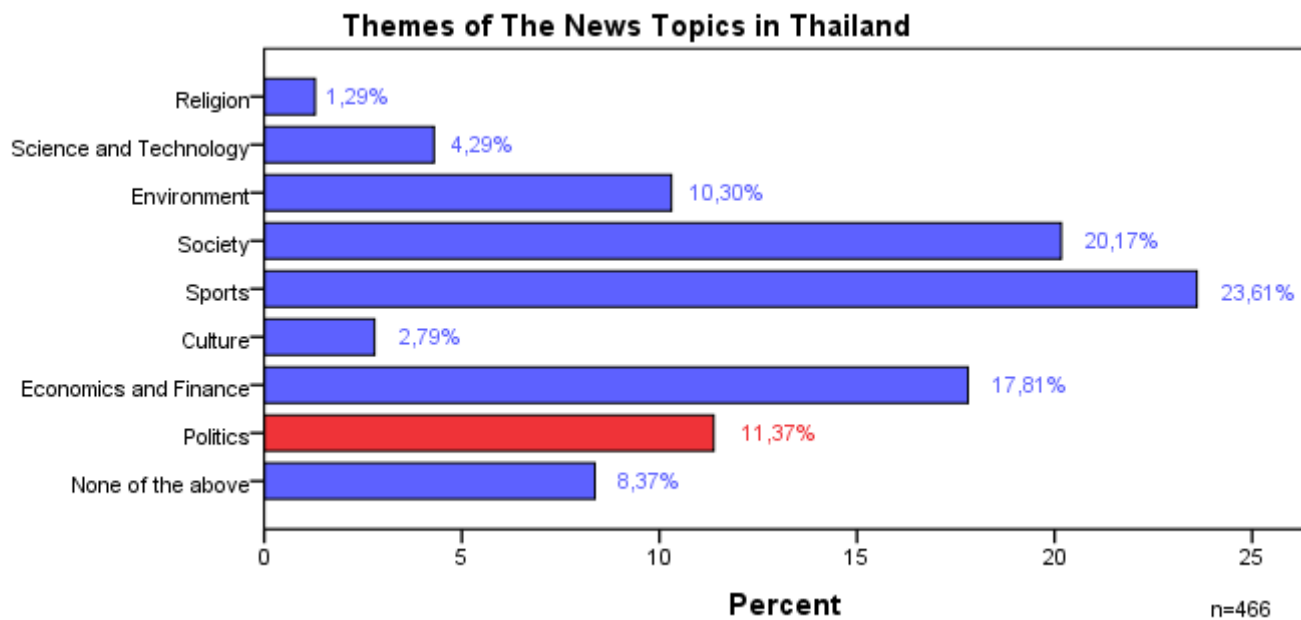

ข่าวการเมืองในประเทศมาเลเซียครองพื้นที่ข่าวด้วยจำนวน %35.8 ซึ่งในทางตรงกันข้ามกับสถานีโทรทัศน์เอกชน TV 3 ของอินโดนีเซียที่ครอบคลุมประเด็นทางการเมืองอยู่ที่ %55.9 ที่มีประเด็นทางการเมืองมากกว่า TV1

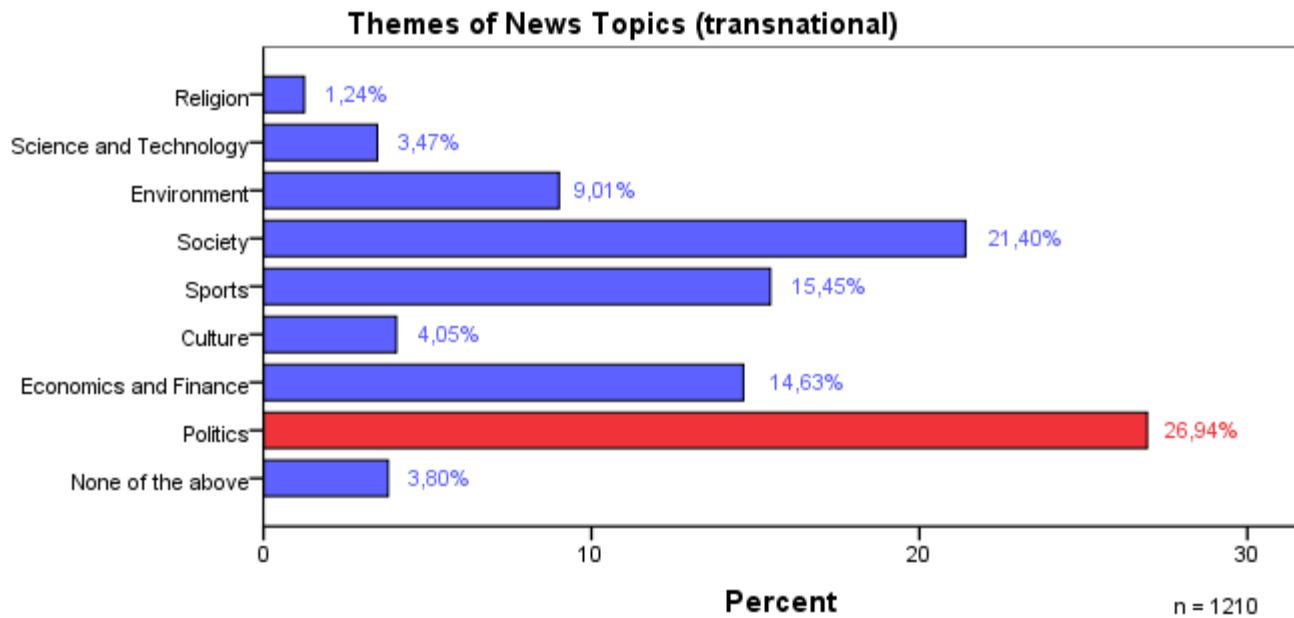
สถานีโทรทัศน์ที่มีรัฐเป็นเจ้าของสถานี (44.1%)

พม่าเป็นประเทศที่มีการรายงานข่าวเกี่ยวกับการเมืองในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ในระดับสูงสุด เนื่องจากการขาดข้อมูลเกี่ยวกับสถานีโทรทัศน์เอกชนในการเปรียบเทียบระหว่างสถานีของรัฐที่เป็นเจ้าของและโทรทัศน์เอกชน นักวิจัยจึงไม่สามารถทำการเปรียบเทียบได้ อย่างไรก็ตามประเด็นข่าวทางการเมืองไม่ได้ถูกละเว้นแต่อย่างใด

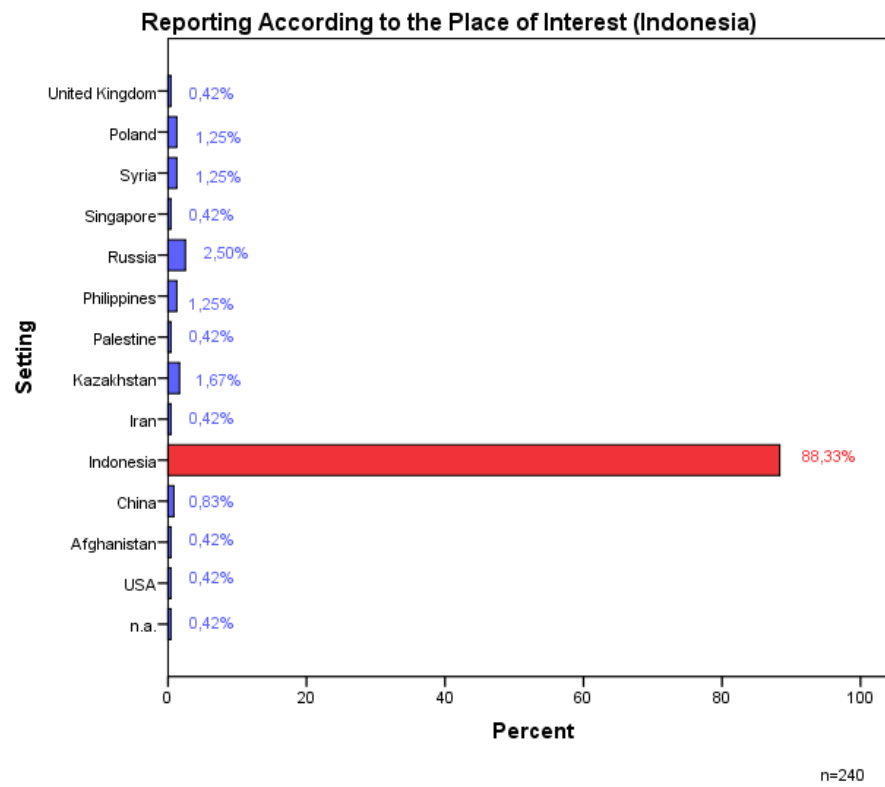

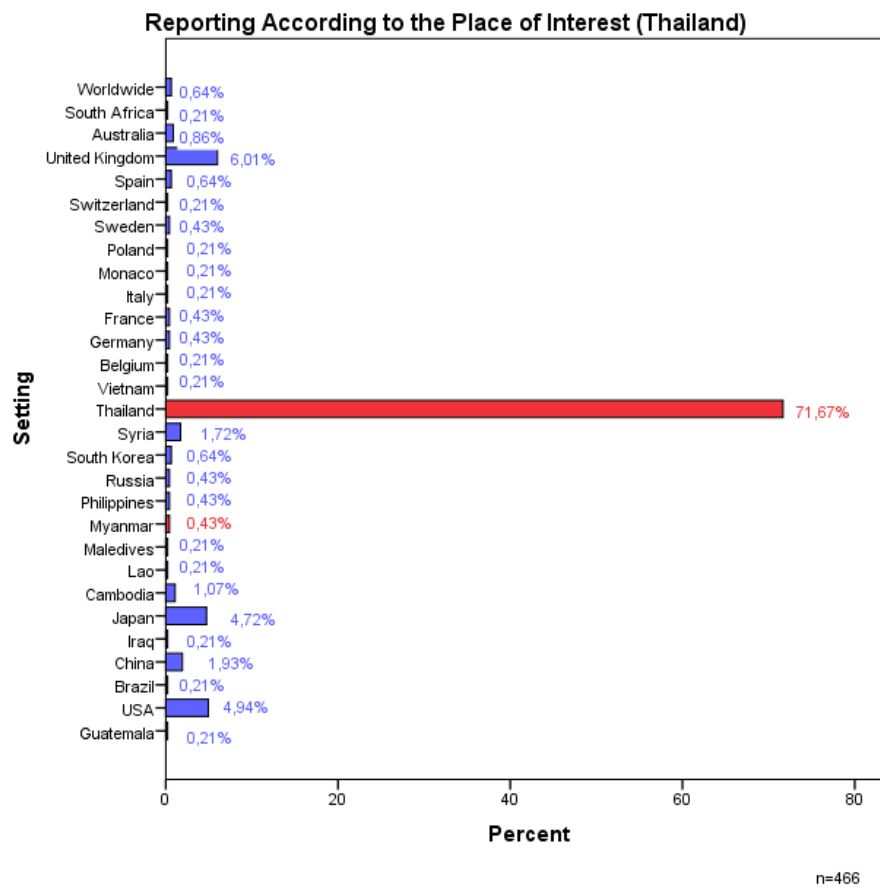
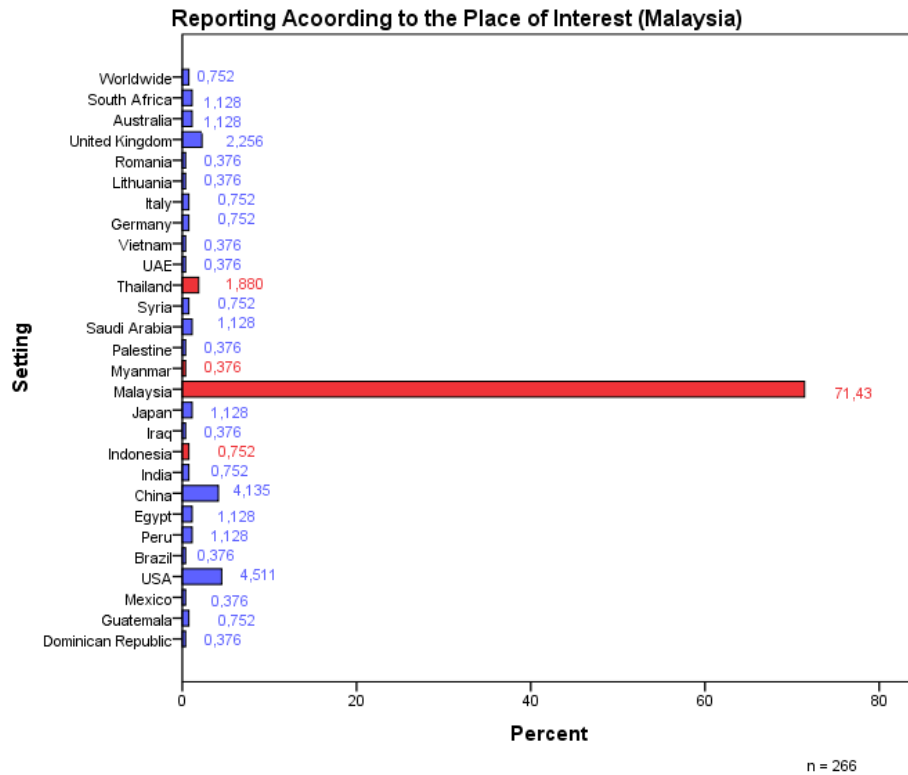
ในประเทศไทย การรายงานข่าวทางการเมืองมีบทบาทรองลงมาในการแพร่ภาพกระจายเสียง (%11.4) ส่วนประเด็นข่าวอื่น ๆ เช่น กีฬา สังคมหรือเศรษฐกิจและการเงิน ดูเหมือนจะถูกนำเสนอมากกว่าในการรายงานข่าวในประเทศไทย โดยสถานีโทรทัศน์ที่มีรัฐเป็นเจ้าของ Modernine TV นั้น นำเสนอข่าวทางการเมืองครอบคลุมเป็นสองในสามของการรายงานข่าวทั้งหมด

โดยทั่วไปแล้ว ข่าวการเมืองมีบทบาทสำคัญในการรายงานข่าวของสื่อในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ ซึ่งมากกว่าหนึ่งในสี่ของการรายงานข่าวจะปรากฏประเด็นทางการเมือง การรายงานข่าวทางการเมืองอาจแตกต่างกันไปในแต่ละประเทศ และในขั้นตอนต่อไปนั้น การวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปร เช่น อิทธิพลของตัวแสดงทางการเมืองในการจัดตั้งวาระของแต่ละสถานีโทรทัศน์ ฯลฯ จะกระทำการวิเคราะห์ข้อมูลเชิงคุณภาพ

การตั้งหัวข้อข่าว

แผนภาพทั้งสามแผนภาพข้างต้น แสดงการรายงานข่าวในทุกประเทศที่เชื่อมโยงกับการวิจัยที่เกี่ยวข้องกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นภายในประเทศ โดยการรายงานข่าวของสถานีโทรทัศน์ของอินโดนีเซียเกี่ยวกับเหตุการณ์ภายในประเทศเพิ่มขึ้นถึง %90 เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นนอกประเทศถูกละเลยในการรายงาน แต่มีข้อยกเว้นของหมู่เกาะใกล้เคียงของฟิลิปปินส์ (%1.25)

สถานการณ์ในประเทศมาเลเซียและประเทศไทยมีความคล้ายคลึงกัน สถานีที่น่าสนใจอยู่ในสามในสี่ของกรณีศึกษาที่ตั้งอยู่ในประเทศ (มาเลเซีย%71.4 , ไทย %71.7)โดยมาเลเซียเป็นประเทศเดียวซึ่งรายงานเกี่ยวกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในประเทศซึ่งเกี่ยวข้องกับโครงการ หากแต่ว่ามีขนาดเล็ก (ประเทศไทย%1.9 , อินโดนีเซีย %0.8 พม่า %0.4) เนื่องจากขาดแคลนตัวเลขที่เกี่ยวข้องกับประเทศมาเลเซียในขณะนี้ จึงไม่สามารถที่จะทำเกี่ยวกับเรื่องดังกล่าวนี้ได้

ผลลัพธ์เปรียบเทียบระหว่างประเทศ

ตารางที่ 1: สถานีและความถี่ของข่าว

	Station			
	Frequency	Percent	Valid Percent	Cumulative Percent
RCTI	102	8,4	8,4	8,4
TVRI	138	11,4	11,4	19,8
TV3	203	16,8	16,8	36,6
TV1	177	14,6	14,6	51,2
MRTV	124	10,2	10,2	61,5
Thai	279	23,1	23,1	84,5
Mode	187	15,5	15,5	100,0
Total	1210	100,0	100,0	

ตารางที่ 2: วันที่และความถี่ของข่าว

Date				
	Frequency	Percent	Valid Percent	Cumulative Percent
01.09.2013	165	13,6	13,6	13,6
02.09.2013	170	14,0	14,0	27,7
03.09.2013	187	15,5	15,5	43,1
04.09.2013	167	13,8	13,8	56,9
Valid 05.09.2013	186	15,4	15,4	72,3
06.09.2013	157	13,0	13,0	85,3
07.09.2013	160	13,2	13,2	98,5
08.09.2013	18	1,5	1,5	100,0
Total	1210	100,0	100,0	

ตารางที่ 3: ประเด็นข่าวแรกในการนำเสนอข่าว

Theme1				
	Frequency	Percent	Valid Percent	Cumulative Percent
None of the above	46	3,8	3,8	3,8
Politics	326	26,9	26,9	30,7
Economics and Finance	177	14,6	14,6	45,4
Valid Culture	49	4,0	4,0	49,4
Sports	187	15,5	15,5	64,9
Society	259	21,4	21,4	86,3
Environment	109	9,0	9,0	95,3

Science and Technology	42	3,5	3,5	98,8
Religion	15	1,2	1,2	100,0
Total	1210	100,0	100,0	

ตารางที่ 4: ประเด็นข่าวที่สองในการนำเสนอข่าว

Theme2				
	Frequency	Percent	Valid Percent	Cumulative Percent
Valid				
None of the above	5	,4	2,6	2,6
Politics	43	3,6	22,3	24,9
Economics and Finance	31	2,6	16,1	40,9
Culture	11	,9	5,7	46,6
Sports	3	,2	1,6	48,2
Society	62	5,1	32,1	80,3
Environment	19	1,6	9,8	90,2
Science and Technology	10	,8	5,2	95,3
Religion	9	,7	4,7	100,0
Total	193	16,0	100,0	
Missing				
System	1017	84,0		
Total	1210	100,0		

ตารางที่ 5: ชนิดของข่าว

Type of News		Frequency	Percent	Valid Percent	Cumulative Percent
Valid	Reader with background picture/graphic	817	67,5	67,6	67,6
	Reader without background picture/graphic	13	1,1	1,1	68,7
	Voice over	115	9,5	9,5	78,2
	Report	224	18,5	18,5	96,7
	Feature	13	1,1	1,1	97,8
	Comment	2	,2	,2	97,9
	Interview	20	1,7	1,7	99,6
	None of the above	5	,4	,4	100,0
	Total	1209	99,9	100,0	
Missing	System	1	,1		
Total		1210	100,0		

ตารางที่ 6: ผู้มีความสำคัญในข่าว

Protagonist 1 field of action				
	Frequency	Percent	Valid Percent	Cumulative Percent
No protagonists/quotes	14	1,2	1,2	1,2
Politics	449	37,1	37,3	38,4
Economics	141	11,7	11,7	50,1
Society	166	13,7	13,8	63,9
Valid Citizen	206	17,0	17,1	81,0
Sports	169	14,0	14,0	95,0
Culture	35	2,9	2,9	97,9
Other	25	2,1	2,1	100,0
Total	1205	99,6	100,0	
Missing System	5	,4		
Total	1210	100,0		

ตารางที่ 7: บทบาทของผู้ที่มีความสำคัญในข่าว

Protagonist 1 function				
	Frequency	Percent	Valid Percent	Cumulative Percent
0	14	1,2	1,2	1,2
Head of state	42	3,5	3,5	4,7
Head of government	33	2,7	2,8	7,5
Parliament	31	2,6	2,6	10,1
Government member	147	12,1	12,3	22,4
Opposition member	18	1,5	1,5	23,9
Regional/local politician	25	2,1	2,1	26,0
Politician from other country	25	2,1	2,1	28,1
Politician from international organization	7	,6	,6	28,6
Representative of military	52	4,3	4,4	33,0
Political NGO's	10	,8	,8	33,8
Other	59	4,9	4,9	38,8
Representative of bank/finance	14	1,2	1,2	39,9
Representative of Private company	47	3,9	3,9	43,9
Representative of State company	33	2,7	2,8	46,6
Representative of international economic organization	5	,4	,4	47,1
Labor union	6	,5	,5	47,6
Trade organizations	26	2,1	2,2	49,7

	Other	12	1,0	1,0	50,8
	Academics and experts	70	5,8	5,9	56,6
	Journalist	24	2,0	2,0	58,6
	Representative of religion	8	,7	,7	59,3
	NGO's etc.	12	1,0	1,0	60,3
	Other	51	4,2	4,3	64,6
	Victim/affected people	140	11,6	11,7	76,3
	Witness	5	,4	,4	76,7
	Demonstrator	20	1,7	1,7	78,4
	Other	40	3,3	3,4	81,7
	President	22	1,8	1,8	83,6
	Coach	17	1,4	1,4	85,0
	Athletes	108	8,9	9,0	94,1
	Audience	11	,9	,9	95,0
	Other	11	,9	,9	95,9
	Artist	19	1,6	1,6	97,5
	Actor	3	,2	,3	97,7
	Author	2	,2	,2	97,9
	Musician	1	,1	,1	98,0
	Other	9	,7	,8	98,7
	71	15	1,2	1,3	100,0
	Total	1194	98,7	100,0	
Missing	System	16	1,3		
Total		1210	100,0		

ตารางที่ 8: การอ้างอิงคำพูดในข่าว

Quote 1 field of action					
		Frequency	Percent	Valid Percent	Cumulative Percent
Valid	No protagonists/quotes	216	17,9	19,3	19,3
	Politics	325	26,9	29,1	48,4
	Economics	114	9,4	10,2	58,6
	Society	137	11,3	12,3	70,8
	Citizen	142	11,7	12,7	83,5
	Sports	136	11,2	12,2	95,7
	Culture	23	1,9	2,1	97,8
	Other	25	2,1	2,2	100,0
	Total	1118	92,4	100,0	
Missing	System	92	7,6		
Total		1210	100,0		

ตารางที่ 9: บทบาทของการอ้างอิงคำพูดในข่าว

Quote 1 function				
	Frequency	Percent	Valid Percent	Cumulative Percent
0	216	17,9	19,5	19,5
Head of state	18	1,5	1,6	21,1
Head of government	26	2,1	2,3	23,5
Parliament	17	1,4	1,5	25,0
Government member	123	10,2	11,1	36,1
Opposition member	16	1,3	1,4	37,6
Regional/local politician	17	1,4	1,5	39,1
Politician from other country	12	1,0	1,1	40,2
Politician from international organization	2	,2	,2	40,4
Representative of military	37	3,1	3,3	43,7
Political NGO's	8	,7	,7	44,4
Other	48	4,0	4,3	48,8
Representative of bank/finance	14	1,2	1,3	50,0
Representative of Private company	36	3,0	3,3	53,3
Representative of State company	30	2,5	2,7	56,0
Representative of international economic organization	4	,3	,4	56,4
Labor union	4	,3	,4	56,7
Trade organizations	18	1,5	1,6	58,4

	Other	9	,7	,8	59,2
	Academics and experts	61	5,0	5,5	64,7
	Journalist	22	1,8	2,0	66,7
	Representative of religion	6	,5	,5	67,2
	NGO's etc.	11	,9	1,0	68,2
	Other	37	3,1	3,3	71,5
	Victim/affected people	82	6,8	7,4	79,0
	Witness	7	,6	,6	79,6
	Demonstrator	16	1,3	1,4	81,0
	Other	36	3,0	3,3	84,3
	President	20	1,7	1,8	86,1
	Coach	15	1,2	1,4	87,4
	Athletes	83	6,9	7,5	94,9
	Audience	5	,4	,5	95,4
	Other	13	1,1	1,2	96,6
	Artist	13	1,1	1,2	97,7
	Actor	3	,2	,3	98,0
	Author	2	,2	,2	98,2
	Other	5	,4	,5	98,6
	71	15	1,2	1,4	100,0
	Total	1107	91,5	100,0	
Missing	System	103	8,5		
Total		1210	100,0		

ตารางที่ 10: แนวโน้มของการอ้างอิงคำพูดในข่าว

Tenor of Quote1				
	Frequency	Percent	Valid Percent	Cumulative Percent
Valid	Very negative	87	7,2	7,8
	Somewhat negative	141	11,7	20,4
	Positive to negative	59	4,9	25,7
	Neutral	344	28,4	56,5
	Negative to positive	67	5,5	62,5
	Somewhat positive	274	22,6	87,1
	Very positive	144	11,9	100,0
	Total	1116	92,2	100,0
Missing	System	94	7,8	
Total		1210	100,0	

ตารางที่ 11: แนวโน้มของข่าว

Tenor of Source1				
	Frequency	Percent	Valid Percent	Cumulative Percent
Valid	Very negative	93	7,7	8,6
	Somewhat negative	141	11,7	21,5
	Positive to negative	64	5,3	27,4
	Neutral	314	26,0	56,3
	Negative to positive	94	7,8	64,9

Somewhat positive	263	21,7	24,2	89,1
Very positive	118	9,8	10,9	100,0
Total	1087	89,8	100,0	
Missing System	123	10,2		
Total	1210	100,0		

ตารางที่ 12: เปรียบเทียบวันที่และสถานีแบบข้ามตาราง

Date * Station Cross tabulation

Count

	Station							Total
	RCTI	TVRI	TV3	TV1	MRTV	Thai	Mode	
01.09.2013	13	27	28	29	14	31	23	165
02.09.2013	18	22	29	28	16	39	18	170
03.09.2013	10	20	33	34	15	41	34	187
04.09.2013	21	24	26	13	17	45	21	167
05.09.2013	18	17	32	33	17	43	26	186
06.09.2013	15	8	24	17	12	42	39	157
07.09.2013	7	20	31	23	15	38	26	160
08.09.2013	0	0	0	0	18	0	0	18
Total	102	138	203	177	124	279	187	1210

ตารางที่ 13: เปรียบเทียบหัวข้อข่าวและสถานีแบบข้ามตาราง

Theme1 * Station Cross tabulation

Count

		Station						Total	
		RCTI	TVRI	TV3	TV1	MRTV	Thai		Mode
Theme1	None of the above	0	0	2	3	2	28	11	46
	Politics	26	40	76	60	71	18	35	326
	Economics and Finance	11	22	22	30	9	40	43	177
	Culture	7	8	10	9	2	4	9	49
	Sports	3	1	31	27	15	65	45	187
	Society	44	49	30	33	9	68	26	259
	Environment	9	15	18	10	9	38	10	109
	Science and Technology	2	3	8	2	7	15	5	42
	Religion	0	0	6	3	0	3	3	15
Total		102	138	203	177	124	279	187	1210

ตารางที่ 14: เปรียบเทียบบุคคลสำคัญในข่าวและสถานีแบบข้ามตาราง

Protagonist 1field of action * Station Cross tabulation

Count

		Station						Total
		RCTI	TVRI	TV3	TV1	MRTV	Thai	
Protagonist1fieldofaction	No protagonists/quotes	1	13	0	0	0	0	14
	Politics	21	88	74	67	74	67	449
	Economics	4	11	25	24	7	43	141
	Society	16	8	30	30	10	48	166
	Citizen	52	16	38	26	15	39	206
	Sports	3	0	28	24	12	58	169
	Culture	5	2	8	6	1	7	35
	Other	0	0	0	0	0	17	25
Total		102	138	203	177	119	279	1205

ตารางที่ 15: เปรียบเทียบการอ้างอิงคำพูดแบบข้ามตาราง

Quote1fieldofaction * Station Cross tabulation

Count

		Station							Total
		RCTI	TVRI	TV3	TV1	MRTV	Thai	Mode	
Quote1fieldofaction	No protagonists/quotes	7	13	103	93	0	0	0	216
	Politics	23	73	43	37	24	67	58	325
	Economics	3	17	11	12	1	43	27	114
	Society	18	16	16	11	3	49	24	137
	Citizen	43	16	12	10	2	39	20	142
	Sports	3	0	17	13	1	58	44	136
	Culture	5	3	1	1	1	6	6	23
	Other	0	0	0	0	0	17	8	25
Total		102	138	203	177	32	279	187	1118

ตารางที่ 16: ค่าเฉลี่ยและมาตรฐานการแบ่งระยะเวลาของข่าวในแต่ละสถานี

Report

Length

Station	N	Mean	Std. Deviation	Std. Error of Mean
RCTI	102	86,48	43,509	4,308
TVRI	138	123,58	62,885	5,353
TV3	203	99,20	79,828	5,603
TV1	177	117,05	85,697	6,441
MRTV	124	96,97	71,560	6,426
Thai	279	105,81	185,119	11,083
Mode	187	92,34	77,562	5,672
Total	1210	103,76	110,416	3,174

ตารางที่ 17: หัวข้อข่าวและระยะเวลา

Report

Length

Theme1	N	Mean	Std. Deviation
None of the above	46	80,89	55,064
Politics	326	117,38	91,791
Economics and Finance	177	116,50	117,241
Culture	49	105,22	65,747
Sports	187	73,83	53,054
Society	259	99,57	113,274
Environment	109	99,52	136,373

Science and Technology	42	79,10	69,920
Religion	15	267,73	420,819
Total	1210	103,76	110,416

ตารางที่ 18: ผู้ที่มีความสำคัญในข่าวและระยะเวลา

Report

Length			
Protagonist1fieldofaction	N	Mean	Std. Deviation
No protagonists/quotes	14	114,14	49,727
Politics	449	114,48	105,128
Economics	141	101,12	86,469
Society	166	115,77	149,758
Citizen	206	101,28	139,758
Sports	169	72,84	54,156
Culture	35	96,71	67,444
Other	25	80,84	60,413
Total	1205	103,78	110,592

ตารางที่ 19: การอ้างอิงคำพูดในข่าวและระยะเวลา

Report

Length			
Quote1fieldofaction	N	Mean	Std. Deviation
No protagonists/quotes	216	84,22	60,258
Politics	325	116,18	112,185
Economics	114	103,55	89,711
Society	137	127,19	161,633

Citizen	142	126,03	167,857
Sports	136	68,26	52,062
Culture	23	112,48	66,206
Other	25	80,84	60,413
Total	1118	104,62	113,175

มุมมองของสังคมวิทยาต่อสื่อ

ยิ่งผู้คนจำนวนมากพูดคุยเกี่ยวกับสื่อมากเท่าไรและสื่อกลายเป็นสนามของการวิจัยทางวิชาการและการเรียนการสอนมากขึ้นเท่าไร จะเกิดความซับซ้อนที่จะอธิบายความหมายของสื่อมากเท่านั้น ซึ่งจะเป็นตัวอย่างทั่วไปสำหรับลักษณะของการรวมเข้าด้วยกัน ซึ่งจะเต็มไปด้วยความหมายโดยนัย ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับกรอบการสื่อสารที่มีความหมายที่แตกต่างกันค่อนข้างมาก คำนี้เป็นภาษาละตินแต่มาจากภาษากรีกอีกทีความหมายแรกเริ่มคือตรงกลาง ซึ่งเป็นตรงกลางเวลาที่ประชาชนทุกคนสามารถตัดสินใจร่วมกันทางการเมือง ณ ศูนย์กลางของเมืองซึ่งตรงกลางคือศูนย์กลางของการเมืองคือผลประโยชน์ร่วมกัน² ความหมายของตรงกลางนี้ถูกกล่าวถึงในแง่ของ “สื่อกลาง” ที่ว่าเป็นตัวกลางที่อยู่ระหว่างผู้คนและวิญญาณ ซึ่งเมื่อเรากล่าวถึงสื่อกระจายเสียงในขณะนี้ ใครที่เป็นสื่อกลาง?

ในสังคมวิทยานั้น เงินและอำนาจ ถูกกล่าวว่าเป็นสิ่งที่เชื่อมต่อระหว่างสื่อและการกระทำที่ไม่ตั้งใจของบุคคล³ คือเป็น “ผู้ไกล่เกลี่ย” ซึ่งเงินเป็นสิ่งที่ไกล่เกลี่ยระหว่างผู้ซื้อและผู้ขายหรือระหว่างผู้ผลิต ผู้ประกอบการ และ ผู้บริโภค การใช้เงินเป็นสื่อกลางเหล่านี้จะ เชื่อมต่อและก่อให้เกิดความเกี่ยวข้องกับสิ่งต่างๆ แม้ว่าจะไม่มีใครมีความตั้งใจ ที่จะก่อให้เกิดความสัมพันธ์ใดๆก็ตาม ในขณะที่เงินเป็นสื่อภายในตลาดเศรษฐกิจ อำนาจกลายเป็นผู้ไกล่เกลี่ยที่สำคัญในการบริหารงาน ในการตัดสินใจของผู้บริหารจะมีการแพร่กระจายที่ไม่เท่าเทียมกัน และจะมีความสัมพันธ์ระหว่างผู้นำซึ่งสามารถตัดสินใจ และผู้ตามที่จะต้องปฏิบัติตามคำสั่ง โดยการตัดสินใจดังกล่าวจะมีกฎหมายและกฎระเบียบควบคุมอยู่ ดังนั้น การกระทำใดๆภายในการบริหารงานหรือองค์กรที่เป็นทางการ จะมีการเชื่อมต่อการกระทำอื่นๆในการบริหารงาน และในที่สุดผ่านการทำกฎหมาย เพื่อออกกฎหมาย และความสัมพันธ์เชิงอำนาจทางการเมือง สื่อเหล่านี้จะเชื่อมต่อกับความเป็นตรรกะของระบบที่เกี่ยวข้อง ซึ่งไม่ได้มีรูปแบบ ทั้งเหตุผลหรือตรรกะของตนเอง เช่นว่า การแลกเปลี่ยนเงินตราเชื่อมโยงกับ “ตรรกะของผลกำไร” ไม่ใช่ “ตรรกะของเงินตรา”

² This reminds of Eisenstadt's argument on processes of institutionalization. Institutions evolve from a public sphere around the definition of a common good.

³ Any form of social action is based on intentions that are linked to some forms of rationality, which provides meaning for the actor. However, due to contingencies in interaction any act has unintended effects and consequences, or is connected to unintended aspects.

การออกอากาศของสื่อ เป็นกลวิธีเพื่อประสานงานการกระทำที่ไม่ตั้งใจหรือไม่? ยกตัวอย่างง่ายๆ ชาวเยอรมันไม่เคยตัดสินใจเลือกเรียนภาษาเยอรมันเลย แต่เกิดขึ้นเพราะเกิดมาในประเทศเยอรมนี มีพ่อแม่เป็นชาวเยอรมันและเป็นภาษาที่ทำให้ง่ายต่อการสื่อสารในประเทศของตนเอง ในความหมายนี้ภาษาเป็น “สื่อ” ระหว่างผู้คน ซึ่งในเวลาเดียวกันให้ความหมายถึง การสื่อสารระหว่างบุคคลที่ถูกเลือกและมีวิวัฒนาการจากการสื่อสารในฐานะที่เป็นผลกระทบที่ไม่ได้ตั้งใจ⁴ ต่อจากมุมมองนี้ สื่อเป็นผลกระทบที่เกิดจากความไม่ตั้งใจของการสื่อสาร ซึ่งเป็นพื้นฐานและวิธีการสำหรับความตั้งใจในการติดต่อสื่อสาร เป็นผลให้สื่อแกว่งกวัดระหว่างการอำนวยความสะดวก และการจำกัดการสื่อสาร โดยในฐานะที่เป็นผู้อำนวยความสะดวกในการติดต่อสื่อสาร จะได้รับอนุญาตให้มี “ความหมายส่วนเกิน” อันเนื่องมาจากความหมายโดยนัย เพราะคำหรือสัญลักษณ์ใดๆ สามารถมีความหมายมากกว่าสิ่งที่ถูกกล่าวโดยตรงจึงเกิดพลวัตของการเปลี่ยนแปลงในขณะเดียวกัน ก็ถูกจำกัดการสื่อสารด้วยสิ่งที่สามารถเข้าใจได้ ที่ว่าความหมายใดๆที่ไม่เข้าใจอาจถูกปฏิเสธ และความหมายใดๆที่ไม่เหมาะสมกับเทคนิคของสื่อจะไม่สามารถสื่อสารกันได้

เมื่อคำนึงถึงสื่อกระจายเสียง ความคล้ายคลึงกันของ “สื่อกลาง” เช่น เงิน ฯลฯ แสดงให้เห็นชัดเจน แต่สื่อกลางของสื่อคืออะไร? ในทางหนึ่งมีผู้ผลิตข้อมูล ซึ่งอาจเป็นข่าว ความบันเทิง แม้กระทั่งผู้ชม ฯลฯ แม้ว่าผู้ผลิตจะมีผู้ชมในใจอยู่แล้ว เช่นเดียวกับผู้ประกอบการ หรือผู้ผลิตที่มีความความหวังในการหาลูกค้า ไม่ว่าการสื่อสารจะดำเนินการได้หรือไม่ดังที่ ไม่ได้กำหนดไว้ล่วงหน้า สื่อยังคงเผยแพร่ข้อมูลให้แก่ผู้ชม แต่แต่ละบุคคลสามารถเลือกได้ว่าจะเป็นส่วนหนึ่งของ ผู้ชมหรือไม่และได้รับการเข้าถึงข้อมูล ดังนั้นผู้ส่งหมายถึงลักษณะทั่วไป ผู้ชม ไม่เป็นปัจเจกบุคคล ในขณะที่ปัจเจกบุคคลเลือกที่จะต้องการเป็นส่วนหนึ่งของผู้ชมหรือไม่และเป็นผู้ชมแบบใด โดยจะเลือกข้อมูลตามความสนใจ สื่อจึงเชื่อมโยงบุคคลในฐานะที่เป็นส่วนหนึ่งของผู้ชมและผู้ผลิตข้อมูล⁶

โดยพื้นฐานแล้ว สามารถกล่าวได้ว่าอะไรก็ตามที่มีการสื่อสาร คือสิ่งที่เป็นจริง หรือความเป็นจริงถูกสร้างขึ้นในการสื่อสาร โดยการสื่อสารจะก่อร่างการตีความของเราตามที่เรารสร้างโลกของเรา มุมมองของโลกหรือกรอบการตีความความหมายมีการขึ้นขึ้นหรือปลอมแปลงอีกครั้งผ่านการสื่อสาร การสื่อสารที่มากขึ้นนั้น นอกเหนือจาก

⁴ Castoriadis metaphor of society as a volcano “spitting out meanings” fits this quite well

⁵ This rather simple issue is at the core of media as a means of propaganda and manipulation or of media as means of enlightenment and liberation.

⁶ Quite often this un-intended relation becomes intended, when the information producers turn into “media stars”, to whom persons of the audience develop virtual often emotional relations.

ประสบการณ์ของตัวเอง โดยเฉพาะอย่างยิ่งการที่สื่อให้ข้อมูลที่เกินประสบการณ์ของตัวเอง ด้วยวิธีนี้โลกของเราเองจึงเป็นรูปเป็นร่างขึ้นจากประสบการณ์ของการสื่อสารมากกว่าประสบการณ์ของตัวเอง และเราไม่สามารถตรวจสอบหรือบิดเบือนข้อมูลนี้ได้ ซึ่งจะนำไปสู่ความเป็นไปไม่ได้ที่จะแยกความแตกต่างกับความเป็นจริงและภาพ (Baudrillard) สิ่งนี้จึงเป็นผลให้เราไม่สามารถแยกความแตกต่างระหว่างประสบการณ์จริงหรือพื้นที่ที่ไม่หยุดนิ่งหรือประสบการณ์ ที่เกิดจากร่างกายและ ประสบการณ์ของการจินตนาการที่สร้างขึ้นโดยสื่อ ในความเป็นจริงนั้น บ่อยครั้งที่ภาพจะปรากฏชัดกว่าความเป็นจริง เพราะภาพมีการสื่อสารในทางที่เกิดความเข้าใจ มีคำอธิบาย ในขณะที่ความเป็นจริงไม่ได้อธิบายตนเอง อำนาจของสื่อที่จะส่งผลกระทบต่อการศึกษา จึงเป็นพื้นฐานสำหรับการผนวกเข้าหากัน แต่การสื่อสารเป็นมากกว่าสื่อ จึงเกิดคำถามว่าสื่อเองที่มีอำนาจหรืออำนาจในการควบคุม สื่อสร้างการศึกษาที่ถูกต้องโดยทั่วไป?

การสื่อสารจะขึ้นอยู่กับสถาบันผ่านการให้ความหมายและความเข้าใจร่วมกันของความหมายโดยนัยซึ่งตั้งขึ้นมา อาทิ ภาษา การศึกษา และสื่อ เช่น การสื่อสารมีการเชื่อมต่ออย่างใกล้ชิดกับชุมชน กลุ่ม ฯลฯ ที่สามารถเข้าใจซึ่งกันและกันได้ สื่อเป็นเครื่องมือในการอำนวยความสะดวกในการไหลของข้อมูล แต่วิธีการเหล่านี้บ่งบอกถึงการเลือกข้อมูล (สิ่งที่สามารถส่งได้ทางเทคนิค) บุคคลใดที่สามารถเลือกข้อมูลและบุคคลใดที่ควบคุมทรัพยากรที่จำเป็นต่อสื่อ ฯลฯ ซึ่งในมุมมองนี้ สื่อเองก็เป็นสนามประลองด้วยเช่นกัน

การผนวกเข้าหากันของสื่อ

สื่อจะต้องเป็นสื่อกลางระหว่างผู้ส่งข้อความและผู้ชมที่จะได้รับสาร โดยสื่อเป็นอุปกรณ์ทางเทคนิคที่อำนวยความสะดวกในการสื่อสารและแก่องค์กรสื่อ สื่อจึงไม่ใช่ทั้งผู้ส่งหรือผู้รับหรือแม้แต่การสื่อสาร หากแต่เป็นการไหลของข้อมูล ในแง่นี้สื่อจึงเป็นกลาง สื่อไม่ได้ผลิต ความหมายหรือเลือกข้อมูลด้วยตนเอง ฯลฯ หนึ่งในกรอบการอภิปรายที่ผ่านมาในการศึกษาเกี่ยวกับสื่อ เกิดคำถามว่าสื่อมีผลกระทบเป็นของตนเองหรือไม่และผลกระทบของสื่อกำหนดการเมืองอย่างไร ฯลฯ กระบวนการนี้จึงเรียกว่า “การผนวกเข้าหากันของสื่อ” (Mediatization: Lilleke (2008)) โดยระบุว่าสื่อสร้างและมีกรอบของกระบวนการและวาทกรรมของการสื่อสารทางการเมืองและสังคม ณ ที่ๆการสื่อสารเกิดขึ้น (Lilleke (2008)) การผนวกเข้าหากันของสื่อ วิธีนี้ชี้ให้เห็นว่าการก่อสร้างทางสังคมของความเป็นจริงกระทำผ่านสื่อ สำหรับ Hjarvard, (2008) สื่อจะก่อร่างสถาบันที่มีอิทธิพลเหนือสถาบันอื่นๆโดยการส่ง “ผลกระทบ” โดยสิ่งนี้จะอ้างถึงสถาบันและเทคโนโลยีที่ดำเนินงานของสื่อ รวมทั้งวิธีการที่สื่อกระจายทรัพยากรและสัญลักษณ์และดำเนินการด้วยความช่วยเหลือของกฎระเบียบที่ไม่เป็นทางการ (Hjarvard, (2008) หน้า 113) ต่อมาการอ้างถึงถึงผลกระทบสื่อถูกนำกลับมาอีกครั้ง เช่นที่ Hjarvard (2012)

แสดงให้เห็นว่า “การผนวกเข้ากันของสื่อโดยทั่วไปหมายถึง กระบวนการที่องค์ประกอบหลักของกิจกรรมทางสังคมหรือวัฒนธรรม เช่น การเมือง ศาสนา และการศึกษา มีอิทธิพลจากสื่อและขึ้นอยู่กับสื่อ(Hjarvard, (2008) หน้า 30)

การครอบงำของสื่อแทบจะไม่สามารถมองข้ามได้ เป็นที่แน่นอนว่าการที่ผู้คนรับรู้เกี่ยวกับโลกนั้นเป็นผลมาจากสื่อ ดังนั้น หากมีสิ่งใดที่สังคมหรือผู้คนควรทราบ ไม่ว่าจะเป็นผลิตภัณฑ์ รายการทางการเมืองหรือนักการเมืองแล้ว สื่อจะมีความสำคัญ ในการส่งข้อมูลที่มีกรอบการตีความหมายที่เกี่ยวข้องต่อไป แต่อาจเถียงต่อไปได้ว่าสื่อเป็นสิ่งที่ครอบงำเราหรือเป็นเครื่องมือ? และกระบวนการผนวกดังกล่าวเกิดจากรูปแบบและอุดมการณ์หรือไม่? ซึ่งอาจจะนำลัทธิมาร์กซ์มาอธิบายได้ว่าการผนวกเข้ากันทำให้เกิดการกลับสู่สภาพเดิมของความเข้าใจในอุดมคติของโลกและกระบวนการของการเปลี่ยนแปลง แต่ไม่ได้มีการเปลี่ยนแปลงของการแปลความหมายในกรอบหรือในสื่อที่จะเปลี่ยนแปลงโลก ที่ว่านักข่าวอาจให้การตีความที่แตกต่างกันของโลก แต่การตีความนั้นไม่ได้เป็นสิ่งที่เปลี่ยนแปลงโลก

สายงานและสังคม

เมื่อกล่าวถึงการกระทำที่ไม่ตั้งใจที่หมายถึงความตั้งใจนั้น ความตั้งใจมักจะเชื่อมต่อกับความสนใจและความสามารถในการตระหนักถึงความสนใจ กล่าวได้ว่าอำนาจนั้น แม้ว่าในสังคมจะมีปัจเจกบุคคล แต่ตัวแสดงหลักกลับมีขนาดใหญ่ เช่น ชุมชน กลุ่ม การเคลื่อนไหว หรือองค์กร ซึ่งปัจเจกบุคคลที่เป็นมวลรวม คำนึงได้เป็น “คนเดียว” หรือเป็นตัวแสดงของสถาบัน เพราะบ่งบอกถึงการประสานงานและการปรับให้เหมาะสมในหมู่สมาชิก ยกตัวอย่างในมหาวิทยาลัย มีคนที่แบ่งปันลักษณะร่วมทั่วไป คือการได้รับความรู้ การทำงานเพื่อเลี้ยงปากท้อง การทำผลงานที่น่าสนใจ ฯลฯ โดยสมาชิกทุกคนในมหาวิทยาลัยมีลักษณะเหมือนกัน ที่ให้ความสำคัญกับความรู้ค่อนข้างสูงมากกว่าเงินและต้องการที่จะมีพื้นที่ว่างที่สามารถดำเนินการตามความสนใจของพวกเขา แม้ว่าผู้คนจะถูกครอบงำด้วยมหาวิทยาลัยค่อนข้างมาก อาทิ การติดต่อกับเพื่อน เป็นสถานที่ที่ใช้เวลาในชีวิตค่อนข้างมาก ฯลฯ แต่ความสนใจและความต้องการของแต่ละบุคคลไม่ได้จำกัดอยู่ในมหาวิทยาลัย หากแต่ยังมีชีวิตบางอย่างซึ่งอยู่ภายนอกมหาวิทยาลัย และยังเป็นสมาชิกขององค์กรอื่นๆด้วยเช่นกัน อาทิ สโมสรกีฬา ครอบครัว ฯลฯ ในกรณีส่วนใหญ่ปัจเจกบุคคลจะเป็นส่วนน้อยที่กระทำการ แต่กลับปัจเจกบุคคลภายในองค์กรที่ดำเนินการเพราะองค์กรสามารถใช้อำนาจมากขึ้นและมีทรัพยากรมากกว่าปัจเจกบุคคล ดังนั้นจึงเป็นสิ่งที่มิหาค่าผลหากจะมองไปที่องค์กร เมื่อดูที่การกระทำที่ตั้งใจ

เมื่อเปลี่ยนมุมมองจากปัจเจกบุคคล ที่มีต่อหน่วยงานหรือตัวแสดงของสถาบัน กลยุทธ์กลับเป็นสิ่งที่เกี่ยวข้องกับกลยุทธ์เหล่านี้ ได้แก่

1. ความชอบธรรม ความถูกต้องตามกฎหมายขององค์กรตนเอง ซึ่งแสดงถึงการรับรู้ของผลประโยชน์ที่เกี่ยวข้องกับ องค์กร
2. การควบคุมและการขยายทรัพยากรที่เชื่อมต่อกับองค์กร
3. การเพิ่มประสิทธิภาพของสถานะและตำแหน่งทางสังคม เพื่อเพิ่มอำนาจของตน
4. ความสามารถในการทำหน้าที่

ตราใบใดที่ทรัพยากรยังมีจำกัด สถานะและลำดับชั้นจะกำหนดอำนาจในแง่ของความสามารถในการปฏิบัติตามกลยุทธ์ที่จำเป็นต่อการแข่งขันและการต่อสู้ระหว่างองค์กร โดยการต่อสู้เหล่านี้จะ เชื่อมต่อไปยังบางพื้นที่และหัวข้ออื่นๆที่มีการโต้แย้ง โดยทั่วไปสามารถกำหนดความเป็น “เขตของการดำเนินการเชิงกลยุทธ์” ซึ่งบางคนเกี่ยวข้องกับตัวแสดงบางอย่างในช่วงเวลานั้นๆ และคนอื่น ๆ มักจะ เกี่ยวข้องกับตัวแสดงทั้งหมด โดยเฉพาะอย่างยิ่งประเด็นแรก ความชอบธรรมและความถูกต้องตามกฎหมาย เป็นสิ่งสำคัญและควบคุมโดยรัฐซึ่งกำหนดสิ่งที่ถูกต้องตามกฎหมาย ความชอบธรรมนั้นถูกกำหนดโดยสังคม ในขณะที่การควบคุมทรัพยากรมีการเชื่อมต่อกับเศรษฐกิจ ดังนั้นรัฐหรือส่วนที่ดีกว่าบางเขตเป็นทางสังคมและเศรษฐกิจ

ในมุมมองของเขตข้อมูล สื่อมีบทบาทเฉพาะ ซึ่งนักวิจัยเข้าใจสื่อว่าเป็นผลกระทบที่ไม่ตั้งใจของการกระทำที่มีวัตถุประสงค์ในการสื่อสาร องค์กรจะสื่อสารกันในสาขาซึ่งเป็นการแข่งขัน และในฐานะที่เป็นผลจากความไม่ตั้งใจ บางส่วนของข้อมูลมีการเผยแพร่ออกไปข้างนอกจากสายของตนเอง อาทิ โดยสื่อ สื่อเองก็เป็นวิธีที่มีประสิทธิภาพในการวางกรอบมุมมองโลก และทำให้ถูกต่อชอบธรรมและมีสถานะ ด้วยวิธีนี้ สื่อจึงเป็นสนามทดลองในการแข่งขันระหว่างองค์กรในการมีอิทธิพลและมีผลกระทบต่อการสื่อสาร

โครงสร้างของสาขาข้อมูลที่มีการเชื่อมต่อกับกลยุทธ์ขององค์กรและผลประโยชน์ของตน โดยเฉพาะที่เกี่ยวข้องกับกลยุทธ์ 4 ข้อ ดังที่กล่าวไป เพื่อให้เกิดความต่อนี้นั้นสาขาควรมีเสถียรภาพโดยสถาบัน เช่น กฎหมาย การยอมรับร่วมกันและความเป็นทางการ ฯลฯ

จากแง่มุมดังกล่าว การผนวกเข้าด้วยกันของสื่อเป็นผลจากการใช้กลยุทธ์ อาทิ องค์กรสื่อมีอิทธิพลต่อสื่อ หรือสื่อถูกรอบงำโดยองค์กรอื่นๆและตรรกะ

สื่อแพร่ภาพกระจายเสียงในฐานะช่องทางยุทธศาสตร์ในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้

เนื่องจากปัญหาทางเทคนิค เช่น ความจำเป็นในการมีโครงสร้างพื้นฐานพิเศษของสถานี ฯลฯ และการปกครองของอำนาจรัฐ สื่อจะมีรัฐเป็นเจ้าของและถูกควบคุมในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ รัฐจะทับซ้อนด้วยชนชั้นสูงและตามอำนาจทางการเมือง การปกครอง ซึ่งมีความหมายโดยนัยว่าการครอบงำของสื่อถูกนำมาใช้เป็นวิธีการในการเผยแพร่อุดมการณ์ของรัฐ การทับซ้อนกันของรัฐและชนชั้นสูง คือ การโฆษณาชวนเชื่อของรัฐคือการกระทำจากชนชั้นสูง และในทางกลับกันในช่วงปลาย 1980 ความสามัคคีและเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกันระหว่างรัฐและ ชนชั้นนำ กำลังถูกท้าทายด้วยธุรกิจขนาดใหญ่ การทำธุรกิจมากขึ้นเท่าไร และการสามารถแยกตัวออกมาจากการที่มีรัฐเป็นเจ้าของและมีการควบคุมของรัฐ ก็จะทำให้เป็นสิ่งจำเป็นที่อุดมการณ์ของธุรกิจเกิดความชอบธรรมมากขึ้น เพราะระบบราชการและทหารมีแนวโน้มที่จะยังคงใช้การควบคุมสื่อที่รัฐเป็นเจ้าของ ดังนั้นการแปรรูปของสื่อจึงถูกมองว่าเป็นวิธีการออกจากปัญหานี้ ดังนั้น กลยุทธ์ทางการเมืองจึงถูกนำมาใช้ร่วมกับองค์การระหว่างประเทศ เพื่อให้สถานีสื่อเอกชน นอกจากนี้สื่อเอกชนยังเป็นแหล่งที่มาของกำไรอีกด้วย

ความแตกต่างของรัฐ ชนชั้นนำและธุรกิจ ซึ่งเป็นส่วนที่ดำเนินการในระดับชาติ องค์กรพัฒนาเอกชนมีความแข็งแรง ทั้งในเรื่องเกี่ยวกับชุมชน กลุ่ม หรือปัญหาในท้องถิ่น การสร้างความเข้มแข็งของชุมชนเหล่านี้ อยู่ในระดับที่สำคัญที่จะดำเนินงานต่อไป ซึ่งวิทยุชุมชนเป็นหนึ่งในประเภทของสื่อที่รัฐไม่ได้เป็นเจ้าของและอยู่นอกเหนือการควบคุม

ถ้าดูที่สถานการณ์ปัจจุบันในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ จะพบการผสมผสานระหว่างรัฐ เอกชนและสถานีสื่อที่เป็นชุมชน

ประเทศพม่า	ประเทศอินโดนีเซีย	ประเทศไทย	ประเทศมาเลเซีย
นโยบายและโครงสร้าง			
สื่อมีเสรีภาพแต่มีการเซ็นเซอร์การแพร่ภาพกระจายเสียง ต้องได้รับใบอนุญาตจากรัฐ การเซ็นเซอร์ควรได้รับการละเว้น ไม่มีสื่อต่างประเทศ	สื่อมีเสรีภาพ มีรายการบังคับที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับการสร้างชาติและการพัฒนา สื่อเอกชนได้รับใบอนุญาต รูปแบบของการเซ็นเซอร์/ ควบคุม ซึ่งตามปกติขึ้นอยู่กับพื้นฐานของศาสนา	สื่อมีเสรีภาพในรัฐธรรมนูญ ควบคุมโดยองค์กรอิสระ (กสทช.) เกิดการทำให้สื่อมีความเป็นเอกชน	สื่อมีเสรีภาพ สื่อเอกชนได้รับใบอนุญาตจากรัฐ
โครงสร้างและองค์กร			
มีการควบคุมการแพร่ภาพกระจายเสียงอย่างกว้างขวางจากรัฐ (ทหาร) ผู้แพร่ภาพกระจายเสียงเอกชนตั้งขึ้นมาไม่นานนัก มีการส่งสัญญาณ “ใต้ดิน”	สถานีวิทยุและโทรทัศน์ของเอกชนและของรัฐ เอกชนมีการเชื่อมต่อกับธุรกิจขนาดใหญ่	โทรทัศน์ถูกควบคุมด้วยองค์กรของรัฐ (ทหาร) ผู้ประกอบการเอกชนจะต้องได้รับใบอนุญาต ซึ่งมักเป็นบริษัทใหญ่ๆ การแพร่กระจายของวิทยุชุมชน	สถานีวิทยุและโทรทัศน์เอกชนและของรัฐ การเชื่อมโยงอย่างใกล้ชิดระหว่างรัฐบาลและผู้ประกอบการสื่อเอกชน

ประเทศพม่า	ประเทศอินโดนีเซีย	ประเทศไทย	ประเทศมาเลเซีย
กรรมสิทธิ์ความเป็นเจ้าของ			
รัฐเป็นเจ้าของ	สถานีสาธารณะและ เอกชน บ้างเป็นสถานี ท้องถิ่น/ ภูมิภาค สถานีแรกมีครอบครั ของซูฮาร์โตเป็นเจ้าของ	ระบบผสม รัฐหรือเอกชนเป็นเจ้าของ	ระบบผสม
แนวโน้ม			
อาจจะมีการควบคุมการแพร่ ภาพกระจายเสียงน้อยจากรัฐ	สำคัญสำหรับโทรทัศน์ ดาวเทียมระดับชาติ การเซ็นเซอร์เนื้อหา ยังคงปรากฏอยู่เพื่อ ควบคุม “ศีลธรรมของ สาธารณะ” กรณีศาลเป็นเครื่องมือ ทางการเมือง	สื่อระดับชาติเป็นของรัฐหรือ โดยผู้ประกอบการธุรกิจ บันเทิงขนาดใหญ่ โดยมี ทางเลือกเป็นวิสาหกิจ พรรคการเมืองเชื่อมโยงกับ สื่อ (ช่องบลูสกาย) ยกระดับบทบาทของ กสทช. (โทรทัศน์ดิจิทัล ฯลฯ)	ความสำคัญของโทรทัศน์ ดาวเทียมเพิ่มขึ้น ควบคุมอย่างค่อนเนื่องจาก พรรคการเมืองที่ปกครองอยู่ และธุรกิจเอกชนทางสื่อ

สถานการณ์ในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้แสดงให้เห็นว่าการผนวกเข้าของสื่อยังไม่แพร่กระจายมากนัก ในทางตรงกันข้าม สื่อกลับถูกใช้เป็นเครื่องมือที่เป็นกลยุทธ์ นอกจากนี้การผสมระหว่างกลุ่มที่มีรัฐเป็นแกนและกลุ่มธุรกิจ เพื่อรวมกันเป็นชนชั้นนำ แสดงให้เห็นสื่อโดยนัยภายใต้กลยุทธ์ที่จะรักษาอำนาจและตำแหน่งของกลุ่มนี้ ในบางครั้งการผนวกเข้าดังกล่าวอาจต้องมีการตั้งพื้นที่สาธารณะ และกระบวนการนี้จะเป็นการครอบงำพื้นที่สาธารณะด้วยสื่อ การทับ

ช่องระหว่างการตีพิมพ์และข้อคิดเห็นของประชาชน ซึ่งหมายถึงการสิ้นสุดของความเป็นสาธารณะ ตราบใดที่พื้นที่สาธารณะยังไม่ได้เป็นสถาบันในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ การผนวกเข้าดังกล่าวจะยังไม่ใช่ประเด็น

การวิเคราะห์เปรียบเทียบองค์กรและกรอบการทำงาน

โครงสร้างองค์กรเป็นหนึ่งในกรอบการทำงานของสื่อ รัฐจะแพร่ภาพกระจายเสียงแตกต่างกันจากภาคธุรกิจเอกชนหรือจากสถานีชุมชน เนื่องจากการทำงานขององค์กรที่เกี่ยวข้อง

รัฐในฐานะผู้ให้บริการสื่อ

การทำงานของรัฐเป็นการบูรณาการและควบคุมทางสังคม โดยทั้งสองขึ้นอยู่กับอุดมการณ์ เพื่อเพิ่มความถูกต้องชอบธรรมตามกฎหมายของรัฐ ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับโครงสร้างทางการเมืองของรัฐไม่ว่าจะมีระบอบการปกครองแบบเผด็จการหรือประชาธิปไตย การวิจารณ์จะเป็นความท้าทายหรือวิธีการเพื่อเสริมสร้างความถูกต้องชอบธรรมตามกฎหมาย ซึ่งเป็นสิ่งสำคัญที่จะแยกแยะระหว่างรัฐและรัฐบาล รัฐที่ครอบคลุมการบริหารจัดการที่เป็นระบบกฎหมายและสถาบันกฎหมาย เช่น รัฐสภาคณะรัฐมนตรี ฯลฯ โดยพื้นฐานสำหรับความถูกต้องชอบธรรมตามกฎหมายของรัฐคือการเชื่อมต่อกับจิตสำนึกของสังคม เกี่ยวกับผลประโยชน์ร่วมกัน ซึ่งจะเป็นกระบวนการ นโยบาย ฯลฯ เช่นเดียวกับสิ่งของที่สำคัญ

มีสิ่งของร่วมกัน ไม่ใช่ว่าที่เชื่อมต่อด้วยตัวเองอย่างชัดเจนกับรัฐ ประการแรกคือความปลอดภัยจากศัตรูภายนอก (ทหาร) และความปลอดภัยภายใน (ตำรวจ) เช่นเดียวกับการคำนวณที่ขึ้นอยู่กับกฎหมาย ในการนี้รัฐจะได้รับการผูกขาดจากกองกำลังรวมทั้งการใช้ความรุนแรง ซึ่งสามารถขยายได้โดย สวัสดิการ (รัฐสวัสดิการ) โอกาสทางเศรษฐกิจซึ่งเป็นกรอบสำหรับตลาดอื่นๆ

เมื่อผ่านสื่อ รัฐจะให้ข้อมูลประชาชน เช่นเดียวกับการรวบรวมข้อมูล ในลักษณะที่สะท้อนให้เห็นถึงความสอดคล้องกันหรือให้การแสดงผลที่สอดคล้องกัน ปัญหาของรัฐเผด็จการคือการขาดหรือจำกัดความชอบธรรมที่ถูกต้องตามกฎหมาย ในกรณีนี้อุปกรณ์ปราบปรามมีบทบาทสำคัญ ทดแทนการอำนวยความสะดวกในวาทกรรมสาธารณะ ซึ่งมักจะหมายถึงการวิจารณ์ การปราบปรามจึงถูกนำมาใช้ สื่อจึงมีความสำคัญต่อทุกรัฐ เนื่องจากการเชื่อมโยงไปยังผลประโยชน์ร่วมกัน ความเป็นเอกฉันท์ และการบูรณาการ จึงเป็นสิ่งสำคัญสำหรับรัฐที่จะเข้าถึงประชาชน และใช้สื่อ

ในการเผยแพร่การทำงานเช่นเดียวกับการเรียกร้องของประชาชน⁷ สื่อจึงเป็นการผนวกเข้ากันระหว่างรัฐและประชาชน

เพื่อให้ประสบความสำเร็จในการรวมกลุ่มและเกิดความมั่นคง รัฐจะต้องมีความสามารถที่จะ “ควบคุม” โดยการควบคุมจะกระทำผ่านกลไก เช่น ทหาร ตำรวจ ศาล ฯลฯ ในขณะที่การควบคุมหมายถึงการควบคุมสื่อ บนพื้นฐานของกฎหมายและองค์กรที่จะควบคุมสื่อ เนื่องจากตรรกะของการควบคุม สื่อถูกใช้ในระบบที่ว่าสถานของรัฐให้ข้อมูลกับผู้ชม ในรัฐที่มีการรวมศูนย์ สื่อจะมีการรวมศูนย์ค่อนข้างสูงเช่นกัน ในขณะที่แนวนอนดังกล่าวเป็นไปได้ว่าข้อมูลจะกลายเป็นด้านเดียว นอกจากนี้ สื่อสามารถถูกนำไปใช้ในทางที่ผิดสำหรับการโฆษณาชวนเชื่อ โดยเฉพาะภายหลังที่ได้รับเอกราช รัฐในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ต้องเผชิญกับปัญหาในการรวมความหลากหลายทางวัฒนธรรม ซึ่งเกิดในประเทศที่มีหลากหลายเชื้อชาติ ในพื้นที่ห่างไกลซึ่งนอกเหนือการควบคุมของรัฐ สื่อที่เป็นทางการเข้าร่วมใน “การสร้างชาติ” ในแง่ที่ว่าฉันทามติในหมู่บุคคลทางการเมืองได้รับการกำหนดให้เป็นฉันทามติของสังคม และเผยแพร่ทั่วไปโดยสื่อ ผู้ที่ทำงานทางการเมืองพบว่าผู้ที่มีส่วนร่วมในการตัดสินใจทางการเมือง และชนชั้นสูงเป็นผลให้คำวิจารณ์ของสื่อ มติ ฯลฯ ถูกนำมาเป็นบทวิจารณ์เอกภาพแห่งชาติ เช่นเดียวกับ บทวิจารณ์ของชนชั้นนำ ซึ่งถูกมองว่าเป็นความท้าทายของความสัมพันธ์ในชาติ

วิธีแก้ปัญหของการเชื่อมโยงอย่างใกล้ชิดเกินไป ระหว่างรัฐและสื่อ ได้รับการแก้ไขในประเทศอังกฤษและเยอรมนี โดยการจัดตั้งองค์กรสื่อที่เป็นอิสระและได้รับแหล่งเงินทุนจากแหล่งข่าวของตนและค่าธรรมเนียม

บริษัทเอกชนในฐานะเป็นผู้ให้บริการสื่อ

บริษัทเอกชน มีการบูรณาการเข้าสู่เศรษฐกิจ โดยเหตุผลของเศรษฐกิจคือเป็นประโยชน์สูงสุดและมีการทำกำไร เศรษฐกิจจะถูกควบคุมโดยตลาดที่ควรจะเป็นอิสระจากการแทรกแซงตลาด จากบันทึกของ Polanyi นั้น ตลาดควบคุมด้วยตนเอง สำหรับประเด็นสื่อ สื่อมีบทบาทสำคัญเป็นวิธีการของข้อมูลและการสร้างผลกำไร โดยมักจะเป็นทางอ้อมในแง่ที่ว่า ผู้ประกอบการสื่อให้บริการแก่ผู้อื่น เช่น การโฆษณา ฯลฯ โดยบริษัทสื่อมักจะเป็นส่วนหนึ่งของกลุ่มบริษัทขนาดใหญ่ ประเด็นพื้นฐานสำหรับบริษัทสื่อ คือ การสร้างผลกำไรที่มาจากความสัมพันธ์ซับซ้อนระหว่างส่วนแบ่งของผู้ชมและความตั้งใจของบริษัทอื่น ๆ ที่จะให้เงินทุน อาทิ การโฆษณา แน่นอนว่า รัฐสามารถเป็นลูกค้าของผู้ประกอบการ

⁷ Here the famous saying of J.F. Kennedy has to be mentioned: „Ask not what the country (state) can do for you, ask what you can do for the country (state).

สื่อ เนื้อหาจะถูกควบคุมโดยตลาด ขึ้นอยู่กับส่วนแบ่งผู้ชม และส่วนแบ่งของการโฆษณา ทั้งสอง มีความสัมพันธ์ในแง่ที่ว่าผู้ชมจำนวนมากจะดึงดูดการ โฆษณามากขึ้น ฯลฯ

จากผลกำไรของสื่อเอกชน ทำให้ทราบถึงการผ่านโดยการเผยแพร่ข้อมูลซึ่งมีบทบาทน้อย นอกจากนี้ เช่นเดียวกับสื่อของรัฐ แม้ว่าจะมีการกระจายอำนาจ แต่ปัญหาหนึ่งคือการผูกขาดของสื่อ พลวัตของตลาด คือ การผูกขาด หรือการครอบงำของตลาด ซึ่งสิ่งนี้สามารถเกิดขึ้นกับสื่อได้เช่นเดียวกัน

ในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ คลื่นของการแปรรูปสื่อเกิดขึ้น โดยเฉพาะอย่างยิ่งในยุค 1990 แต่ส่วนใหญ่สื่อ ภาวเอกชนจะเป็นผู้ประกอบการขนาดใหญ่

สื่อและภาคประชาสังคม

การทำงานหลักของภาคประชาสังคมคือ การสร้างและแสดงฉันทามติทางสังคมและกำหนดผลประโยชน์ ร่วมกัน ในขณะที่รัฐจะขึ้นอยู่กับอำนาจ เศรษฐกิจทางการเงินและผลกำไร ภาคประชาสังคมจะขึ้นอยู่กับการสื่อสาร ด้วย เหตุนี้ภาคประชาสังคมจึงมีความเกี่ยวข้องกับสื่ออย่างใกล้ชิดที่สุด ในความเป็นจริงนั้นสื่อเริ่มต้นเป็นหนังสือพิมพ์ หรือมา ในภายหลังเป็นสื่อแพร่ภาพกระจายเสียงที่มีการเพิ่มขึ้นของชนชั้นกลาง และภาคประชาสังคม ภาคประชาสังคมจึงไม่ได้ เป็นหนึ่งเดียว หากแต่มีความหลากหลายสูง ความหลากหลายดังนี้ จะรวมกับสื่อและก่อให้เกิดความเป็นพหุนิยมทาง ข้อมูล ซึ่งมาแทนการผูกขาดของกลุ่มบริษัทเอกชน รัฐและเกิดโครงสร้างส่วนกลางทางเดียว ที่ประชาสังคมอำนวยความสะดวก กระจายศูนย์อำนาจ และมีความหลากหลาย

ความสำคัญของภาคประชาสังคมคือการสะท้อนให้เห็นองค์การของสื่อสาธารณะในประเทศเยอรมนี สถาบันถูก จัดการค่อนข้างคล้ายกับองค์กรพัฒนาเอกชน กฎหมายของสื่อรวมทั้งรัฐธรรมนูญระบุอย่างชัดเจนว่า การผูกขาด หรือการ แทรกแซงจากรัฐเป็นสิ่งที่ไม่สามารถเกิดขึ้นได้

ในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้นั้น สิ่งนี้จะสะท้อนให้เห็นความสำคัญของ อินเทอร์เน็ต ที่ว่าผู้ใช้หลักคือชนชั้น กลาง และการใช้วิทยุชุมชน เช่น ในประเทศไทย

สื่อและการพึ่งพาระหว่าง รัฐ เศรษฐกิจและ ภาคประชาสังคม

สามเสาหลักของรัฐ เศรษฐกิจ และภาคประชาสังคมมีการพึ่งพาซึ่งกันและกัน และบ่งถึงความตึงเครียด รัฐมีจุดมุ่งหมายในการควบคุม ในขณะที่เศรษฐกิจมีจุดมุ่งหมายอยู่ที่ลดหย่อนการควบคุม รัฐสร้างการร่วมกัน(ชาติ) ในขณะที่เศรษฐกิจผลิตปัจเจกบุคคล ภาคประชาสังคม มีจุดมุ่งหมายที่รวบรวมความหลากหลายโดยขึ้นอยู่กับความเห็นฉันทามติ และความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน ซึ่งมีความสำคัญสำหรับรัฐและเศรษฐกิจ แต่ทั้งสองประการทำลายภาคประชาสังคมเช่นกัน ในความตึงเครียดนี้ สื่อสามารถเล่นบทบาทที่สำคัญ โดยสามารถทำให้ความตึงเครียดเปิดออกสู่ประชาชน และเป็นวัตถุประสงค์ของวาทกรรมและเป็นการสร้างฉันทามติแบบมีพลวัต

ปัญหาในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ คือ การพึ่งพาซึ่งกัน ซึ่งนำไปสู่การทับซ้อนและการจำกัดความแตกต่าง อาทิ ในประเทศมาเลเซีย พรรคการเมืองที่เป็นฝ่ายรัฐบาลกุมอำนาจทางการเมืองของรัฐและยังเป็นเจ้าของธุรกิจเอกชน เป็นผลให้ความแตกต่างระหว่างสื่อเอกชนและรัฐไม่มีความชัดเจน ส่วนในประเทศอินโดนีเซีย ในช่วงเผด็จการภายใต้ซูฮาร์โต สื่อเอกชนเป็นของลูกชายของเขา ความแตกต่างจึงไม่ปรากฏเช่นเดียวกัน ซึ่งในกรณีนี้ภาคประชาสังคมมักจะเป็นผู้สูญเสียและกลายเป็นเป้าหมายของการจัดการครอบงำจากทางเศรษฐกิจเช่นเดียวกับทางรัฐ

จนถึงขณะนี้ การพัฒนาของสื่อในประเทศไทยซึ่งเป็นแห่งที่ทันสมัยที่สุด เกิดจากการจัดตั้ง กสทช. ซึ่งเป็นองค์กรมหาชนอิสระ ทำให้การควบคุมของรัฐหรือตลาดผ่านสื่อลดลง ซึ่งสถานีวิทยุชุมชนเป็นผู้อำนวยความสะดวกที่มีศักยภาพของภาคประชาสังคม แต่ปัญหาคือทุนในการจัดทำวิธีการเหล่านี้ ซึ่งบางโครงการของกสทช.อาจจะสนับสนุนกิจการที่ไม่ใช่เชิงพาณิชย์และไม่เป็นพรรคการเมือง ฯลฯ ซึ่งผู้แพร่ภาพกระจายเสียงภาคชุมชนอาจจะมีประโยชน์

บทนำ

ตามมาตรา 1 (14) ของกฎบัตรอาเซียน หนึ่งในวัตถุประสงค์ของอาเซียน คือ การ “ส่งเสริมเอกลักษณ์ของอาเซียนผ่านการอุปถัมภ์ของความตระหนักในวัฒนธรรมที่หลากหลายและมรดกทางวัฒนธรรมของภูมิภาค” (ASEAN 2007) ข้อตกลงในการส่งเสริมความร่วมมือของสื่อมวลชน และวัฒนธรรมของปี ค.ศ. 1969 เป็นเอกสารแรกที่ตระหนักถึงบทบาทสำคัญของสื่อสำหรับสมาคมประชาชาติเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ (อาเซียน) เพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์นี้ รวมถึงความคิดในการออกอากาศรายการ ที่จะส่งเสริมวัตถุประสงค์และกิจกรรมของอาเซียนระหว่างประเทศสมาชิก และทำให้เกิดความนิยมในสถาบันอาเซียน (ASEAN 1969) การประกาศในภายหลังและรายการระบุถึงนโยบายสื่อของอาเซียน ในขณะที่การประกาศของรัฐมนตรีอาเซียนที่รับผิดชอบด้านสารสนเทศรวมถึงข้อตกลงที่จะกระชับความร่วมมือระหว่างภาคสื่อของรัฐสมาชิกอาเซียน (ASEAN 1989a) รายการสำหรับเพิ่มประสิทธิภาพความร่วมมืออาเซียน ปรากฏในโทรทัศน์ วิทยุ ภาพยนตร์ และวิดีโอในพื้นที่และรายการสำหรับเพิ่มประสิทธิภาพของสื่อในเรื่องของความร่วมมือระหว่างอาเซียน โดยเสนอรายละเอียดที่เฉพาะเจาะจงสำหรับความร่วมมือ ข้อตกลงในอดีตมุ่งเน้นไปที่การแลกเปลี่ยนรายการโทรทัศน์และ การกระจายเสียงของเพลงในวิทยุอาเซียน (ASEAN 1989b) หากแต่ฉบับต่อมากระตุ้นให้ประเทศสมาชิก สื่อแห่งชาติ ส่งเสริมเป้าหมายยิ่งใหญ่ของอาเซียนและให้เกิดความตระหนักถึงองค์กรอาเซียนในหมู่ประชาชนของแต่ละประเทศ (ASEAN 1989c) ซึ่งสิ่งที่ทุกรายการและข้อตกลงเหล่านี้มีเหมือนกัน คือ ความคิดที่จะส่งเสริมอัตลักษณ์ของอาเซียนผ่านสื่อต่อไป

บทบาทของสื่อในการสร้างอัตลักษณ์ของอาเซียน

The ASEAN Ministers responsible for Information (AMRI) ย้ำความมุ่งมั่นในหลักการ ที่สำคัญนี้ในระหว่างการแถลงการณ์ร่วมเมื่อวันที่ 11 มีนาคม 2012 ว่า “ทั้งสื่อใหม่และแบบดั้งเดิม จะยังคงมีบทบาทสำคัญในการเผยแพร่ข้อมูลให้ประชาชนของอาเซียน เป็นการการเชื่อมต่อพวกเขาข้ามผ่านพรมแดนของประเทศ เพื่อลดช่องว่างทางวัฒนธรรม” (ASEAN 2012) ดังนั้นจึงเป็นเรื่องที่ไม่น่าแปลกใจ ถึงแนวคิดจะรวมอยู่ในพิมพ์เขียวสำหรับ the ASEAN Socio-Cultural community (ASCC) ซึ่งจะแสดงให้เห็นถึงความกระตือรือร้นเช่นเดียวกับสามเสาหลัก ในการบรรลุประชาคมอาเซียน ตั้งแต่ ค.ศ. 2009 จนกระทั่ง 2015 โดยพิมพ์เขียว ASCC จะมีการรวมหก ภาคส่วน ได้แก่ การพัฒนา

มนุษย์ ศาสนาและวัฒนธรรม ความยุติธรรมทางสังคมและสิทธิ ความมั่นคงด้านสิ่งแวดล้อม การสร้างอัตลักษณ์ของอาเซียนและการลดช่องว่างการพัฒนา โดยเฉพาะอย่างยิ่งในเรื่องของการสร้างอัตลักษณ์ของอาเซียนนั้น สื่อถูกระบุไว้ว่าเป็นเครื่องมือที่สำคัญ (ASEAN 2009 หน้า 341) เป้าหมายของข้อนี้ใน พิมพ์เขียว ASCC คือ “การสร้างความรู้สึกร่วมกันเป็นเจ้าของ การรวบรวมความเป็นเอกภาพในความหลากหลายและเสริมสร้างความเข้าใจ ร่วมกันระหว่างประเทศสมาชิกอาเซียน เกี่ยวกับวัฒนธรรม ประวัติศาสตร์ ศาสนา และ อารยธรรมของพวกเขา” (ASEAN 2009, หน้า 340) โดยอัตลักษณ์ของอาเซียนควรเกิดผ่านความร่วมมือระหว่างรัฐบาลของรัฐและสื่อเพื่อเผยแพร่ รายการอาเซียนและให้ความสำคัญกับผู้ซึ่งเกี่ยวข้องกับศิลปะและวัฒนธรรม นอกจากนี้ยังรวมถึง การแข่งขันกีฬา เช่น SEA Games และ Paralympic Games (เช่นเดียวกัน หน้า 341) นอกจากนี้ ยังส่งเสริมและให้ความร่วมมือต่อบุคลากรสื่อของประเทศสมาชิกอาเซียนที่แตกต่างกัน ในการที่จะส่งเสริมความเข้าใจมากขึ้นของความหลากหลายทางวัฒนธรรมและยกระดับความอดทนทางวัฒนธรรม ในเหตุเดียวกันนี้จึงเกิดการให้กำลังใจของสื่อที่เป็นตัวกลาง (เช่นเดียวกัน หน้า 341) ซึ่งเกิดขึ้นเช่นเดียวกับการแลกเปลี่ยนระหว่างบุคลากรสื่อ ระหว่างอุตสาหกรรมโทรทัศน์ เพื่อเผยแพร่ข้อมูลเกี่ยวกับวัฒนธรรมและศิลปะของประเทศในกลุ่มอาเซียน เช่นเดียวกับการสร้างสมดุลของเนื้อหาในสื่อ (เช่นเดียวกัน หน้า 341) นอกจากนี้ พิมพ์เขียวของ ASCC มีเป้าหมายที่จะ เพิ่มการรับรู้ ของประชาชนเกี่ยวกับมรดกทางวัฒนธรรม เช่น ทางเว็บไซต์และการดำเนินรายการผ่านสื่อ (เช่นเดียวกัน หน้า 342) ใน แง่ของกลไกการดำเนินงาน สภาพประชาคมของอาเซียนทางสังคมและวัฒนธรรม ถูกตั้งขึ้นและรับผิดชอบเต็มที่ในการดำเนินงานตามพิมพ์เขียวของ ASCC ในขณะที่เลขาธิการอาเซียนมีบทบาทในการแนะนำต่อไป (เช่นเดียวกัน หน้า 344)

ความท้าทายสำหรับการสร้างอัตลักษณ์ของอาเซียน

ควรจะกล่าวว่าหนึ่งในเครื่องหมายการค้าของวิธีการสร้างสันติภาพของอาเซียน คือ การใช้ข้อตกลงที่ค่อนข้างคลุมเครือในเอกสารนโยบาย ดังนั้นในขณะที่บางรัฐสมาชิกอาจมีการตีความใจดังกล่าวย่างดีในลักษณะที่มีความคิดไปในทางหัวก้าวหน้ามาก รัฐอื่นๆอาจมีการตีความที่แตกต่างกัน (Feigenblatt 2012, หน้า 248) สิ่งนี้อาจก่อให้เกิดความยากลำบากในการจัดตั้งนโยบายสื่อของอาเซียนร่วมกัน เช่นเดียวกับ ความเป็นอัตลักษณ์ที่พบบ่อย ดังจะเห็นจากความหลากหลายร่วมกันในแง่ของ ภาษา ศาสนาและวัฒนธรรมในภูมิภาค (Asciutti 2010) ด้วยเหตุผลที่คลุมเครือเช่นนี้ จึงก่อให้เกิดความไม่สม่ำเสมอของภูมิภาค สื่อในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ ที่พิสูจน์แล้วว่าเป็นปัจจัยที่ยากลำบากในอดีตที่ผ่านมา ซึ่งรวมถึงการที่สื่อที่ผลิตใน ประเทศสมาชิกประเทศอื่นๆกลับต้องมีการตรวจสอบใน

อีกประเทศหนึ่ง เนื่องจากความแตกต่างของรัฐธรรมนูญ นอกจากนี้เอกสารทางนโยบายดังกล่าว เป็นพิมพ์เขียว ASCC ที่ไม่จำเป็นต้องแสดงความปรารถนาของประชาชนแต่เพียงเสียงของชนชั้นปกครองของรัฐบาล โดยอาเซียนโดยเฉพาะอย่างยิ่งทางประวัติศาสตร์เสนอว่ารัฐชาติเป็นเครื่องมือที่สำคัญที่สุดของรัฐบาลในระดับภูมิภาค (Feigenblatt 2012, หน้า 242) ทำให้เกิดปัญหาหลายสังคม หลายเชื้อชาติในอาเซียน ซึ่งมีการต่อสู้กับคำนิยามของ “ชาติ” และ “วัฒนธรรม ของชนกลุ่มน้อย” (Feigenblatt 2012, หน้า 264) โดยรัฐบาลส่งเสริมสิ่งประดิษฐ์ทางวัฒนธรรมของชนกลุ่มน้อย จึงเกิดความเสี่ยงทางการเมืองจากการเรียกร้องของชนกลุ่มใหญ่ในแง่ของความเป็นอันดับหนึ่งของวัฒนธรรมของชาติ (Funston 2010) ความท้าทายอีกประการหนึ่งในการส่งเสริมมรดกทางวัฒนธรรม เพื่อส่งเสริมอัตลักษณ์ของอาเซียน คือการสร้างหลักเกณฑ์ประจำของอาเซียน โดยไม่จำเป็นต้องสะท้อนเส้นแบ่งระหว่างเชื้อชาติ ผลจากสิ่งนี้คือแหล่งท่องเที่ยวทางวัฒนธรรมที่สร้างขึ้นโดยกลุ่มชาติพันธุ์อื่นๆที่ไม่ใช่คนส่วนใหญ่ของประเทศแต่ยังอยู่ในรัฐเดียวกัน ซึ่งถึงแม้จะเป็นแหล่งท่องเที่ยวทางวัฒนธรรม ที่ได้รับการจัดตั้งขึ้นโดยรัฐหรือมีการเปลี่ยนแปลงการถือครองจากประเทศหนึ่งไปยังอีกประเทศหนึ่งในปีที่ผ่านมาข้อเสนอของแหล่งท่องเที่ยวทางวัฒนธรรมเหล่านี้อาจเป็นผลก่อให้เกิด ความขัดแย้งมากขึ้นกว่าที่จะสร้างอัตลักษณ์ก็ได้ (Cuasay 1998; Hinton 2006)

การดำเนินงาน

ทั้งๆที่ปรากฏความท้าทายดังที่อธิบายไว้ข้างต้น แต่อาเซียนได้บันทึกความสำเร็จที่โดดเด่นในแง่ของการดำเนินการตามพิมพ์เขียว ASCC โดยสำนักงานนายกรัฐมนตรีแห่งบรูไนดารุสซาลามได้ปฏิบัติแล้วเสร็จและมีโครงการต่อเนื่องที่ดำเนินงานไป ร้อยละ 96 ดังที่ระบุไว้ในส่วนของการสร้างอัตลักษณ์ในพิมพ์เขียว ASCC (The Cambodia Herald 2013) ในแง่ของการเพิ่มนโยบายสื่อ รัฐมนตรีที่รับผิดชอบต่อข้อมูล กล่าวไว้ในข้อกล่าวร่วมของสื่อเมื่อวันที่ 3 มีนาคม 2012 ในกรุงกัวลาลัมเปอร์ ว่าพวกเขาสนับสนุนการดำเนินงาน เช่น การผลิตร่วมกันของซีรีส์โทรทัศน์เรื่อง “Colours of ASEAN” ด้วยความละเอียดสูง นอกจากนี้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงยังกล่าวถึงการดำเนินงานตามพิมพ์เขียว ASCC โดยเฉพาะอย่างยิ่งในแง่ของรายการโทรทัศน์และวิทยุที่มีอยู่ เช่น the ASEAN Quiz, the ASEAN News Exchange (ATN) และ the ASEAN in Action (AiA) (ASEAN 2012) ซึ่งการดำเนินการดังกล่าวทั้งหมด ได้รับการกล่าวถึงในเชิงบวกในรายงานประจำปี 2012-2013 ซึ่งทำให้การประเมินผล มีแนวโน้มเป็นไปอย่างเท่าเทียมกัน (ASEAN 2013, หน้า 65)

ข้อสรุป

ทุกวันนี้ นโยบายสื่อของอาเซียนได้รับการยกย่องว่าเป็นการส่งเสริมองค์กรอาเซียนและอัตลักษณ์ของอาเซียนต่อประชาชนของรัฐสมาชิก โดย ASCC สามารถมองเห็นเป็นตัวอย่างที่ชัดเจนสำหรับการก่อตั้งเอกสารผ่านอาเซียนก่อให้เกิดการประนีประนอมอย่างมากเพื่อหลีกเลี่ยงปัญหาดังที่ระบุไว้ในมาตรา 3 โดยแม้ว่าจะมีพิมพ์เขียวของ ACC ที่เป็นข้อตกลงแบบปานกลาง แต่ประเทศสมาชิกได้แสดงความประสงค์ที่ชัดเจนในการสร้างชุมชนอาเซียน จึงสามารถกล่าวว่าการบูรณาการของการรวมกลุ่มเอเชียตะวันออกเฉียงใต้และการสร้างอัตลักษณ์อาเซียนจะยังคงช้าแต่มั่นคง โดยจากสิ่ง que ประสบความสำเร็จในอดีตที่ผ่านมา อาจเป็นวิธีการที่อาเซียนจะทำให้ประสบความสำเร็จเพิ่มขึ้น สอดคล้องกับนโยบายของสื่อที่มีมากขึ้นและการทำให้อัตลักษณ์ของอาเซียนเข้มแข็ง

บทสรุป

ความหลากหลายของสื่อแพร่ภาพกระจายเสียงในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ค่อนข้างมาก จากระดับสถานีชุมชนไปจนถึงสถานีที่รัฐหรือเอกชนเป็นเจ้าของและรายการ อย่างไรก็ตามรูปแบบที่แน่นอนและมีอำนาจเหนือกว่า เช่น การปกครอง จากรัฐ / รัฐบาลกลับมิให้เห็นผสมกับสถานีเอกชนขนาดใหญ่ ในประเด็นนี้ความคิดของสื่อที่จะเป็นอิสระจากรัฐบาล พรรคการเมือง หรือองค์กรเอกชนขนาดใหญ่ (แบบผูกขาด) ยังไม่แพร่กระจายเป็นวงกว้างหรือแม้แต่เกิดความตระหนักขึ้นมา สำนักงานคณะกรรมการกิจการกระจายเสียงกิจการโทรทัศน์และกิจการโทรคมนาคมแห่งชาติ (กสทช.) ในประเทศไทย ในฐานะที่เป็นองค์กรอิสระ จึงได้รับการยกเว้นและถือเป็นส่วนที่มุ่งเน้นไปในทางสาธารณะ เกิดเป็นขั้นตอนแรกในการริเริ่มดูแลของภาครัฐในการควบคุมสื่ออิสระ

ในส่วนของเนื้อหาของข่าวระดับชาตินั้น ในช่วงหนึ่งสัปดาห์ที่ทำการรวบรวมข้อมูล มีข่าวทางการเมืองและทางกีฬาเป็นประเด็นหลักในการนำเสนอข่าว การคัดเลือกขึ้นอยู่กับประเด็นข่าวที่เกี่ยวข้องต่อผู้ชมโดยผู้ผลิต ดังที่ในช่วงระยะเวลาดังกล่าวข่าวกีฬามีบทบาทสำคัญในประเทศไทยอยู่ไม่น้อยเนื่องจากผลงานของทีมชาติไทยที่จะมีการแข่งขันซีเกมส์ ในทำนองเดียวกันสามารถสันนิษฐานได้ว่าการแข่งขันฟุตบอลโลกในเวลาอันใกล้นี้ ทำให้การแข่งขันชิงแชมป์กีฬาต่างๆเป็นที่นิยมอย่างมากในช่วงเวลานี้ในประเทศไทย ซึ่งถ้าหากเปรียบเทียบกับในเวลาปัจจุบันข่าวกีฬาอาจมีบทบาทน้อยลงเนื่องจากการประท้วงในกรุงเทพฯ อย่างไรก็ตามดังกล่าวยังถือเป็นข่าวน้อยๆในประเทศอื่นๆ โดยข้อมูลเกี่ยวกับประเทศเพื่อนบ้านอาเซียนโดยทั่วไปยังคงมีจำกัดอยู่มาก ซึ่งอาจมีการเปลี่ยนแปลงจากการยกระดับการรวมตัวกันของภูมิภาคอาเซียนต่อไป

สิ่งที่น่าสนใจคือวิธีการชีวิตความสัมพันธ์ระหว่างรูปแบบขององค์กรและเนื้อหาที่นำเสนอ ซึ่งความหลากหลายของสื่อแพร่ภาพกระจายเสียงในประเทศไทยและอินโดนีเซียมีความคล้ายคลึงกันที่ว่ามีความเป็นพหุนิยมค่อนข้างมาก อย่างไรก็ตามความเป็นพหุนิยมนี้จะน้อยกว่าในแง่ของข้อมูลเกี่ยวกับคนอื่นๆ แต่มีมากในความรู้ลึกของการให้บริการผู้รับชม ในทางตรงกันข้ามขึ้นนั้น ในประเทศพม่าและมาเลเซีย รัฐบาลครอบงำสื่อในด้านที่เป็นเจ้าของสื่อหรือแม้สถานีที่เป็นภาคเอกชน ที่มีแนวโน้มที่จะเชื่อมต่อไปยังบุคคลหลักหรือนักการเมืองชั้นนำ สิ่งเหล่านี้เป็นข้อจำกัดการเกิดพหุนิยมและส่งผลให้ผู้ที่อยู่ตรงกันข้ามมีความไว้วางใจที่จะรับข้อมูลจากทางอินเทอร์เน็ตและโซเชียลมีเดียมากขึ้น

ในแง่ของการควบคุมเนื้อหา ผลการวิจัยสรุปออกมาได้ 3 รูปแบบ ได้แก่

1. ในประเทศไทยนั้น กสทช.ซึ่งเป็นองค์กรอิสระ เป็นหน่วยงานที่จะต้องดำเนินการควบคุม หากแต่หลายองค์กรไม่ได้ติดต่อกับ กสทช. ครั้งแรกที่จะร้องเรียน แต่มีแนวโน้มที่จะทำให้เป็นสาธารณะ กสทช.จึงต้องตอบสนองอย่างรวดเร็วและมักจะไม่มีเวลาเพียงพอที่จะชี้แจง จึงเกิดปัญหา โดยเฉพาะอย่างยิ่งหากประเด็นมีการเชื่อมต่อไม่ว่าจะทางตรงหรือโดยอ้อมกับประเด็นทางการเมืองที่กว้างขึ้น ซึ่งภายใต้สถานการณ์ปัจจุบัน คำถามทางวัฒนธรรมและศีลธรรมมากมาย อาทิ ความเป็นไทย (Thainess) ฯลฯ ถูกนำมาใช้เป็นประเด็นทางการเมือง ดังนั้นการทำงานของ กสทช. ที่เชื่อมต่อการร้องเรียนที่เป็นประเภทความคิดเห็นทางการเมือง อาจเป็นความท้าทายความเป็นอิสระของ กสทช.

2. ในประเทศมาเลเซียและพม่า นั้น องค์กรจะติดรอบตนเองด้วยการเชื่อมต่ออย่างใกล้ชิดกับรัฐบาล จะเป็นรูปแบบที่ตายตัวของกฎระเบียบ

3. ในประเทศอินโดนีเซีย ความหลากหลายในประเทศเป็นสิ่งที่ช่วยให้เกิดการเปิดกว้างมากขึ้น หากแต่ยังมีความคล้ายคลึงกับประเทศไทย ที่ว่าองค์กรสื่อพิเศษ เช่น บุคคล พรรคการเมือง กลุ่มศาสนา ฯลฯ พยายามที่จะส่งผลกระทบต่อสถานีและเนื้อหาของสื่อ

ในการสรุปผล ปัญหาหลักในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ คือ สื่อยังคงถูกควบคุมและมีอิทธิพลอย่างมากจากองค์กรและกลุ่มที่อยู่ภายนอกสื่อ และเป็นที่น่าอนว่าสิ่งที่ถกเถียงกันเรื่องของการผนวกเข้า (Mediatization) ไม่สามารถอธิบายสถานการณ์นี้ได้ ในทางตรงกันข้าม สื่อไม่ได้มี “อิสระ” แต่มีโครงสร้างจากสังคม การเมืองและเศรษฐกิจ การได้แย่งขององค์กรและกลุ่มภายในสาขาของสื่อสะท้อนให้เห็นถึงกลุ่มยุทธศาสตร์ภายในประเทศที่มีขนาดใหญ่ สิ่งนี้จึงนำไปสู่คำถามที่ว่า สื่อถูกนำมาใช้เป็นเครื่องมือเชิงกลยุทธ์สำหรับกลุ่มหรือสื่อสามารถมีบทบาทในการควบคุมและบูรณาการกลุ่มยุทธศาสตร์ได้อย่างไร

สื่อจะเป็นกลวิธีที่ช่วยในการรวมชาติได้มากแค่ไหนนั้น เป็นคำถามที่ยากลำบากและแทบจะไม่สามารถตอบได้โดยสื่อ เป็นผู้ให้ข้อมูล แต่ไม่รวมข้อมูลเช่นเดียวกัน ปัญหาที่ว่านี้เกิดในประเทศมาเลเซียและพม่า ที่ซึ่งมีการควบคุมของรัฐบาลอย่างมาก ผู้ชมจึงหันไปหาแหล่งอื่นๆของข้อมูล เช่น อินเทอร์เน็ต โทรทัศน์ดาวเทียม ข่าวลือ ฯลฯ ส่วนในประเทศไทย และอินโดนีเซีย วิทยุและโทรทัศน์ยังเป็นแหล่งสำคัญของข้อมูลสำหรับประชาชน หากแต่ปัจจุบันมี

แนวโน้มที่อาจจะไม่เหมือนเดิม เนื่องจากผู้ชมจะตามชมรายการที่ตนเองสนใจหรือมีแนวทางความคิดไปในทิศทางที่สอดคล้องกับการตีความ และผลประโยชน์ของตนเอง ผลก็คือสื่อเองยังสามารถสร้างช่องว่างให้แก่สังคมด้วย

แนวโน้มหนึ่งที่เห็นได้ชัดในทุกประเทศ แม้ว่าอย่างในประเทศพม่าซึ่งอยู่ในระดับที่น้อยสุดก็ตาม คือ สื่อที่เกิดขึ้นใหม่และมีความเป็นปัจเจกนิยมสูง เช่น อินเทอร์เน็ต Facebook ฯลฯ และการเลือกครั้งใหญ่ของสถานีโดยโทรทัศน์ดาวเทียมกลายเป็นสิ่งที่ข้องเกี่ยวกับมากขึ้น ทว่าแนวโน้มนี้ยังไม่แข็งแกร่งมากในประเทศพม่า เพราะข้อจำกัดทางเทคนิค ซึ่งเกิดแนวโน้มสองอย่างที่ขัดแย้งกันแต่ยังคงพึ่งพาซึ่งกันและกันอยู่ ได้แก่

1. อินเทอร์เน็ตและ Facebook ฯลฯ นำไปสู่ความเป็นปัจเจกนิยมและรูปแบบของการก่อสร้าง ใหม่ของ “หมู่บ้าน” ซึ่งเป็นชุมชนในพื้นที่เสมือน ที่ทุกคนสามารถที่จะสร้าง โปรแกรมของตัวเอง ซึ่งความเป็นจริงเสมือนนี้ จะทำให้อยู่ห่างจากสิ่งที่เกิดขึ้นในความเป็นจริง แท้จริงแล้ว ด้วยศักยภาพดังกล่าวอาจจะทำลายฉันทามติทางสังคมในประเด็นของปัจเจกนิยมและแนวโน้มต่อชุมชนเสมือนได้

2. โทรทัศน์ดาวเทียม จะช่วยให้เกิด “การกระจายไปทั่วโลก” ของการบริโภคสื่อ สิ่งนี้อาจเพิ่มความเห็นอกเห็นใจ และ แนวโน้มความหลากหลายไปทั่วโลก หากแต่สามารถก่อให้เกิดการเลียนแบบต่อชุมชนโลก

แนวโน้มสองประการที่ปัจเจกนิยมและโลกาภิวัตน์มีลักษณะเหมือนกัน คือ การที่อยู่นอกเหนือรูปแบบของการควบคุมระดับชาติ นอกจากนี้ สื่อเหล่านั้นยังขึ้นอยู่กับนโยบาย เพื่อเป็นเงินทุนของตัวเอง ซึ่งต้องคำนึงถึงการรักษาผู้ชม โดยทั่วไปนั้นความต้องการจะอยู่ที่คุณภาพของรายการระดับชาติต้องมีการปรับปรุง ซึ่งหมายความว่าประเด็นต่างๆ จะต้องดำเนินการนอกเหนือมุมมองระดับชาติ ซึ่งแสดงให้เห็นว่าสถานีจะต้องเปิดตัวเองมากขึ้นยอมรับคำวิจารณ์ สามารถติชมรัฐบาลและศีลธรรมต่างๆ ฯลฯ ในความเป็นจริงนั้นจะต้องเกิดกระบวนการให้ความรู้แก่ประชาชนในการถกเถียงกันอย่างเหมาะสมที่ปราศจากการนำไปสู่อารมณ์และความเกลียดชัง ฯลฯ กล่าวอีกทางหนึ่งได้ว่าสถานีสื่อมีหน้าที่ที่จะแสดงถึงกฎระเบียบที่มีความสำคัญสำหรับการถกเถียง และ การจัดการกับความขัดแย้งบนพื้นฐานของการเคารพซึ่งกันและกัน ซึ่งจนถึงขณะนี้สื่อก็ยังคงละเว้นส่วนนี้อยู่มาก โดยสื่อมักจะมีแนวโน้มที่จะไม่สนใจการตีความและความคิดเห็นที่แตกต่างจากตนหรือการไม่เชื่อถือ โดยคิดว่าเป็นเรื่องไร้สาระที่ศีลธรรมนิยมที่ปฏิบัติกันมา

ข้อเสนอแนะทางนโยบาย

1. กสทช.เป็นองค์กรที่มีรูปแบบพิเศษ ในการควบคุมสื่อในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้โดยมีแบบอย่างหลายแบบที่สามารถนำมาเป็นตัวอย่างได้ อาทิ

ก) กสทช.จะต้องมีการพัฒนารูปแบบที่สามารถเป็นแบบอย่างในการควบคุมสื่อ ซึ่งอยู่บนพื้นฐานของความเป็นอิสระจากรัฐและเศรษฐกิจ โดยจะต้องแสดงให้เห็นว่าการเป็นอิสระนี้ จะช่วยปรับปรุงรูปแบบขององค์กรสื่อและเนื้อหาสื่อ

ข) กสทช.จะต้องมีส่วนร่วมในระดับอาเซียน โดยมุมมองระยะยาว อาจจะเป็นในแง่ที่ว่าองค์กรที่คล้ายกัน จะมีการจัดตั้งในประเทศอาเซียนอื่นๆ และ ในระยะยาวสั้นๆนี้สามารถสร้างร่วมให้อาเซียน เป็นวิธีในการประสานงานการควบคุมสื่อในระดับอาเซียน ซึ่งประสบการณ์จากสหภาพยุโรปแสดงให้เห็นว่า หากปราศจากความคิดริเริ่มในระดับชาติ เช่น ตัวเนื้อหาในแนวทางจากบนลงล่าง อาเซียนควรจะตั้งองค์กรหรือมีการประชุม ที่บูรณาการลงในสื่อระดับชาติ โดยความคิดริเริ่มขึ้นอยู่กับตัวองค์กรอิสระ เช่น กสทช.จะสะท้อนให้เห็นแนวทางจากล่างขึ้นบนมากกว่า ในแง่ที่ว่าองค์กรระดับชาติที่เกี่ยวข้องมีการจัดตั้งคณะกรรมการอาเซียนหรือมีการประชุมในการประสานงานการพัฒนาสื่อ

ค) กสทช.ควรมีบทบาทในฐานะเป็น “ผู้ให้การศึกษา” นั้นหมายถึงให้ “ความรู้” แก่ผู้ชม โดยจัดหาข้อมูลและให้ความรู้เกี่ยวกับประเด็นความขัดแย้งและกฎระเบียบว่าแต่ละประเด็นจะสามารถนำมาพูดคุยกันได้อย่างไรซึ่งจะเป็นภารกิจเพื่อให้ความรู้ในการรับรู้และให้เกิดความเห็นอกเห็นใจร่วมกัน จึงอาจมีความจำเป็นต้องมีรายการพิเศษที่ให้ทั้งความบันเทิงและความรู้และในขณะเดียวกันก็ต้องให้ความรู้ผู้ให้บริการสื่ออีกด้วย แง่มุมหนึ่งของ “การศึกษา” นี้ คือการให้ข้อมูลเกี่ยวกับประเทศเพื่อนบ้านอาเซียน ซึ่งจะกล่าวต่อไปในข้อ 2

2. ข้อมูลที่นำเสนอในการศึกษา แสดงให้เห็นถึงความสำคัญของโครงสร้างองค์กรสำหรับเนื้อหาของสื่อ ความท้าทายของเนื้อหาผ่านทางอินเทอร์เน็ตและ สื่อทั่วโลก (ดาวเทียม) จะต้องได้รับการดูแล และอาจส่งผลกระทบต่อ องค์กรจากการสูญเสียหรือลดลงของผู้ชม นอกจากนี้ การพัฒนาทางเศรษฐกิจ วัฒนธรรมและการเมือง

ยังนำไปสู่ ผลประโยชน์ใหม่และแรงบันดาลใจแก่ผู้ชมเป็นอย่างดี รวมทั้งรูปแบบใหม่ เพื่อตอบสนองความต้องการองค์กรสื่อจึงต้องเป็น “องค์กรที่เรียนรู้” เพื่อให้สามารถปรับตัวเข้ากับการเปลี่ยนแปลงดังกล่าว โดยการเรียนรู้หมายถึงรวมถึงหลักสูตรการฝึกอบรมหรือการให้คำปรึกษาทางธุรกิจ ฯลฯ การเรียนรู้ หมายถึง การเปลี่ยนแปลงของชุดความคิดและโครงสร้างทางความคิดของผู้ที่เกี่ยวข้องในการผลิตสื่อ สื่อที่เกี่ยวข้องกับรัฐ มีข้อได้เปรียบทางศักยภาพที่ไม่จำเป็นต้องพึ่งผลกำไรและสามารถพัฒนารูปแบบใหม่ๆ ได้ ฯลฯ

3. การกล่าวสั้นๆ ข้างต้นถึงการผนวกกัน (Mediatisation) ซึ่งให้เห็นว่าสื่อสะท้อนให้เห็นถึงการเปลี่ยนแปลงของสังคม คำถามคือสิ่งนี้สามารถส่งผลกระทบต่อเปลี่ยนแปลงของสังคมหรือไม่ สื่อจึงมีบทบาทสำคัญสำหรับ “การสะท้อนตนเอง” ของสังคมซึ่งมีความซับซ้อนอยู่เป็นทุนเดิม โดย “การสะท้อนตนเอง” จะเกิดขึ้นหากสื่อนำเสนอประเด็นในข่าวหรือความบันเทิงที่เป็นที่สนใจในขณะนั้นจากผู้ชมมาออกอากาศ สื่อควรมีส่วนร่วมในการสะท้อนตนเอง โดยสื่อจะต้องระบุว่าการเมือง สังคม วัฒนธรรม ฯลฯ ถูกรับรู้และพูดคุยกันอย่างไร ผ่านการมีเหตุและผลซึ่งจะก่อให้เกิดความชัดเจน กล่าวได้ว่ากลุ่มที่แตกต่างกัน มีแนวโน้มที่จะจำกัดประเด็นให้มีมิติหนึ่งถึงสองมิติเท่านั้น การกิจของสื่อคือการแสดงให้เห็นมิติที่หลากหลายของประเด็นนั้นๆ อาทิ ปัญหาการใช้ยาเสพติดซึ่งเป็นปัญหาสำคัญ การถกเถียงประการหนึ่งคือผู้เสพยาเสพติดมักได้แก่เด็กที่ไม่เชื่อฟังคำสั่งสอนของพ่อแม่ ข้อถกเถียงอีกประการหนึ่งคือผู้ใช้ยาเสพติดมักได้รับการยอมรับจากกลุ่มเพื่อน ข้อถกเถียงถัดมาคือการใช้ยาเสพติดเป็นผลมาจากการละเลยเด็กของพ่อแม่ ซึ่งด้วยหลากหลายข้อถกเถียงดังกล่าว จึงเป็นสิ่งที่ยากลำบากที่จะสรุปข้อถกเถียงนี้ได้ คำถามจึงเกิดขึ้นว่าจะบูรณาการอย่างไรเพื่อให้ข้อถกเถียงดังกล่าวสามารถสื่อออกมาเป็นภาพยนตร์ชุดหรือรายการพิเศษได้ ฯลฯ

4. การมีรูปแบบและวิธีการปฏิบัติเพื่อเสริมสร้างความร่วมมือของสื่อในภูมิภาคอาเซียน โดยการบูรณาการของอาเซียนกำลังดำเนินการในระดับที่มีความเร่งรีบ สืบเนื่องจากความจำเป็นทางเศรษฐกิจของประเทศในภูมิภาคอาเซียน องค์กรสื่อจึงควรประสานงานระหว่างองค์กร และให้ข้อมูลเกี่ยวกับอาเซียน ซึ่งประสบการณ์บางอย่างจากสหภาพยุโรปอาจจะเป็นประโยชน์ได้ โดยหลายปีที่ผ่านมามีเกมส์โชว์พิเศษของสหภาพยุโรป ซึ่งรูปแบบรายการคือกลุ่มทีมจากเมืองที่แตกต่างกันมาแข่งขันกันในลักษณะที่ไปในทิศทางของตลก นอกจากนั้นยังมีรายการร่วมกันของประเทศฝรั่งเศสและเยอรมนี ชื่อรายการ ARTE และ ยังมีภาพยนตร์หรือซีรีส์จากประเทศในสหภาพยุโรป ที่กำลังดำเนินการถ่ายทอดอยู่ ซึ่งจะเป็นกรณีศึกษาที่ดีและสำคัญสำหรับกสทช.

5. ตามที่สังเกตจากแผนภาพ สื่อในปัจจุบันมีความซับซ้อนมากกว่าในอดีต นอกจากสื่อที่มีรัฐเป็นเจ้าของแล้วยังมีสื่อภาคเอกชน ซึ่งมีภาคประชาสังคมเป็นตัวเชื่อมต่อสถานีชุมชน และมีโทรทัศน์ดาวเทียมซึ่งสามารถทำให้ผู้คนเข้าถึงรายการทั่วโลกและอินเทอร์เน็ต ปัญหาคือทุกองค์กรจะมีความเป็นเหตุและผลที่แตกต่างกัน (การทำการค้า การเผยแพร่ข้อมูล การนำเสนอตนเอง ฯลฯ) การเกิดของสื่อในฐานะเป็นสาขา ภายในภูมิภาคอาเซียน ทำให้ยังเกิดความซับซ้อนมากขึ้น จึงเกิดคำถามที่ว่าเมื่อความซับซ้อนดังกล่าวนำไปสู่การกระจายตัวของข้อมูลแล้ว จะมีวิธีและระดับการบูรณาการ (ระดับภูมิภาค ระดับชาติ หรือ ระดับภูมิภาคอาเซียน) อย่างไร เพื่อให้เกิดการคงอยู่หรือประสบความสำเร็จ เป็นที่แน่นอนว่า วิธีการเฉพาะในการควบคุมกฎระเบียบที่เกี่ยวกับองค์กรเป็นสิ่งจำเป็น โดยสิ่งที่ดำเนินการได้ดีสำหรับรายการของรัฐ มักจะไม่ สอดคล้องกับการใช้งานสำหรับสถานีเอกชนและแม้แต่ระดับชุมชน ดังนั้น วิธีการที่แตกต่างกันของการจัดทำ เอกสารและกฎระเบียบจึงมีความจำเป็น นอกจากนี้ยังจะต้องมีการตกลงไปในทางเดียวกันถึงโครงสร้างที่ต้องการเพื่อยกระดับและเสริมสร้างการบูรณาการบนฐานของความหลากหลายในความซับซ้อนอีกด้วย

- ACNielsen Malaysia media index. (2012). Kuala Lumpur: ACNielsen Malaysia.
- Adhikarya, R. (1977). Broadcasting in Peninsular Malaysia. London: Routledge & Kegan Paul.
- Advertiser's guide. (2005). Kuala Lumpur: White Knight Communications.
- Allot, A.J. (1994). Letting the cat out. Index on Censorship, 23 (3), 102-105.
- Amnesty International. (1994). Myanmar: Human rights developments 1993. New York: Amnesty International.
- Anderson, Benedict R. O'G, ed. 1990. Cartoons and Monuments: The Evolution of Political Communication under the New Order. Language and Power: Exploring Political Cultures in Indonesia. Ithaca, NY: Cornell University Press.
- Anuar, M.K., & Wang, L.K. (1996). Aspects of ethnicity and gender in Malaysian television. In D. French & M. Richard (Eds.), Contemporary television: Eastern perspectives (pp. 262-281). New Delhi: Sage Publications.
- Arbee, A.R. (1990). Malaysia. In C.J. Hamelink & A. Mehra (Eds.), Communications development and human rights in Asia (pp. 51-67). Singapore: AMIC Publications.
- Asciutti, Elene. "The ASEAN Charter: An analysis." Perspectives on Federalism 2, no. 1 (2010): 43-66.
- ASEAN Secretariat. (2011). ASEAN macroeconomic outlook. Jakarta: Asean Academic Press.
- ASEAN. Declaration Of ASEAN Ministers Responsible For Information. Mai 25th, 1989a. <http://www.asean.org/news/item/declaration-of-asean-ministers-responsible-for-information-jakarta-25-may-1989> (accessed November 17th, 2012).
- ASEAN. "Joint Media Statement Eleventh Conference of the ASEAN Ministers Responsible for Information (11th AMRI) and Second Conference of ASEAN Plus Three Ministers Responsible for Information (2nd AMRI+3)." March 1st, 2012. <http://www.asean.org/news/item/joint-media-statement-eleventh-conference-of-the-asean-ministers-responsible-for-information-11th-amri-and-second-conference-of->

asean-plus-three-ministers-responsible-for-information-2nd-amri3-kuala-lumpur-1st-march-2012 (accessed November 15th, 2013).

ASEAN. Agreement for the Promotion of Cooperation in Mass Media and Culture Activities . December 17th, 1969. <http://www.asean.org/news/item/agreement-for-the-promotion-of-cooperation-in-mass-media-and-culture-activities-17-december-1969> (accessed November 10th, 2013).

ASEAN. ASEAN Annual Report 2012-2013. Annual Report, Jakarta: The ASEAN Secretariat, 2013.

ASEAN. ASEAN Charter. 2007. <http://www.asean.org/archive/publications/ASEAN-Charter.pdf> (accessed November 15th, 2013).

ASEAN. ASEAN SOCIO-CULTURAL COMMUNITY BLUEPRINT. 2009. <http://www.aseansec.org/5187-19.pdf> (accessed November 9th, 2013).

ASEAN. Programme For The Enhancement Of ASEAN Cooperation In The Television, Radio, Film And Video Areas. Mai 25th, 1989b. <http://www.asean.org/news/item/programme-for-the-enhancement-of-asean-cooperation-in-the-television-radio-film-and-video-areas-jakarta-25-may-1989> (accessed November 9th, 2013)

Astraatmadja, Atmakusumah. 2001. The Media During and After 'Reformasi'. Indonesia, Now and Beyond: The Indonesian Yearbook 2001 . Jakarta: Andrew Tanh Communication.

Blackburn, P.P. (1978). Burma. In J.A. Lent (Ed.), Broadcasting in Asia and the Pacific: A continental survey of radio and television (pp. 188-195). Philadelphia. Temple University Press.

British Broadcasting Company, BBC. (2013). Company Information Asia. Online. Available: www.bbc.co.uk/bbcasia.

Broadcasting Board of Governors. (2012). Burma Media Use 2012 Gallup Survey. Washington, DC. Online. Available: bbg.gov/surveys.

Chadha, K. & Kavoori, A.P. (2000) Myanmar. In: Gunaratne, S.A. (Ed.) Handbook of the media in Asia. Thousand Oaks: Sage Publications.

Cribb, Robert. 1992. Historical Dictionary of Indonesia. Metuchen, NJ: The Scarecrow Press, Inc.

Demaine, H. (1998). Myanmar: Physical and social geography. *The Far East and Australasia* 1998 (29th ed., pp. 685-698). London: Europa Publications.

Donow, K.R. (1995). *East Asian media: Television, radio and information services in eight Asian markets*. Washington, DC: US Information Agency.

Eckert, P. (2013). Myanmar and the World Bank. Reuters. Online. Available: www.reuters.com/article/2013/02/15.

Ekachai, D. (2000) Thailand. In: Gunaratne, S.A. (Ed.) *Handbook of the media in Asia*. Thousand Oaks: Sage Publications.

Fairclough, G. (1996). Shut up or shut down: Government pulls plug on current affairs show. *Far Eastern Economic Review*, 59 (9), 20.

Flew, T. (2007). *Understanding global media*. New York: Palgrave McMillan.

Forever Group. (2013) Corporate and programme information. Online. Available: www.forevergroup.com.

Glattbach, J., & Balakrishnan, R. (1978). Malaysia. In J.A. Lent (Ed.), *Broadcasting in Asia and the Pacific: A continental survey of radio and television* (pp. 142-155). Philadelphia: Temple University Press.

Hashim, R. (1995). Privatizing Malaysia: Rents, rhetoric, realities. In K.S. Jomo (Ed.), *Television programming* (pp. 236-249). Boulder: Westview Press.

Hefner, Robert. 1997. Print Islam: Mass Media and Ideological Rivalries among Indonesian Muslims. *Indonesia*, 64 (October 1997): 77-104.

Herbert, Patricia, and Anthony Milner. 1989. *South-East Asia: Languages and Literatures*. Honolulu: University of Hawaii Press.

Heryanto, Ariel, etc. 2002. The Industrialization of the Media in Democratizing Indonesia. *Contemporary Southeast Asia*, 23, No. 2 (August 2002): 327-55.

Information Malaysia yearbook. (1998). Kuala Lumpur: Berita Publishing.

ITU (International Telecommunication Union). (2010). *World telecommunication development report*. Geneva: ITU.

Karthigesu, R. (1998). Malaysia. In A. Goonasekara & D. Holoday (Eds.), *Asian communication handbook* (pp. 95-107). Singapore: AMIC & NTU.

Kilburn, D. (1996) Sanctions may signal end of Burma's ad industry. Media International, 24.

Lintner, B. (1998). The media environment in Burma. Report prepared for the International Broadcasting Bureau. Washington, DC: US Information Agency.

Mamora, Charlo. 2001. Realities and Impact of the Economic Crisis. Indonesia, Now and Beyond: The Indonesian Yearbook 2001. Jakarta: Andrew Tanh Communication.

Mendel, Toby. (2011). Audiovisual media policy, regulation and independence in Southeast Asia. New York: Open Society Publications.

Muntarbhorn, V. (1998). Mass media laws and regulations in Thailand. Singapore: AMIC.

Myanmar Today. (1998). Online. Available: www.myanmar.com/today.htm.

Nain, Z. & Anuar, M.K. (1998). Ownership and control of the Malaysian media. Media Development, 45 (4), 9-17.

Nain, Z. (1996). The impact of the international market place on the organization of Malaysian television. In: D. French & M. Richards (Eds.), Contemporary television: Eastern perspectives (pp. 157-180). New Delhi: Sage Publications.

Neumann, A. Lin. 2000. Press, Power and Politics: Indonesia 2000. Arlington, VA: The Freedom Forum.

Prateepchaikul, V. (2007). Media Ownership. In: Limpattamapanee, C. & Arnaud, L. (Eds.). State and media in Thailand during political transition. Paris: IRASEC Publications.

Ramdhoni, M.H & Mirza Wati, Emma. 2013. Sarekat Islam, Sarotomo Newspaper and Political Communication System in Dutch Indies 1912-1916. Article [unpublished].

Ridwan, Saiful B. 1997. From TEMPO to TEMPO Interaktif : An Indonesian Media Scene Case Study. Available from <http://ausweb.scu.edu.au/proceedings/ridwan/paper.html> .

Safar, H.M., Sarji, A. & Gunaratne, S.A. (2000) Malaysia. In Gunaratne, S.A. (Ed.) Handbook of the media in Asia. Thousand Oaks: Sage Publications.

Sarji, A. (1994). Factors influencing the development of broadcasting in Malaysia from 1920 to 1957, Research report, Bangi: Department of communication, Universiti Kebangsaan Malaysia.

Sarji, A. (1998). Developing a broadcasting system in developing countries: The Malaysian experience. In H.M. Safar, S.A. Rahim & B. Tukhabayev (Eds.), Mass media and national development: Experiences of Malaysia and Uzbekistan (pp. 107-124). Kuala Lumpur: International Centre for Media Studies.

Sen, Krishna, and David Hill. 2000. Media, Culture and Politics in Indonesia. Melbourne: Oxford University Press.

Sirakan, S. (2012). Digital television in Thailand: Thai TV broadcasting at the crossroads. Sydney: Macquarie University Publishing.

Siriyuvasak, U. (1996). Television and the emergence of civil society in Thailand. In D. French & M. Richards (Eds.), Contemporary television: Eastern perspectives. London: Sage Publications.

Solahudin, ed. 2001. Pro Gus Dur Runs Amok. Jakarta: AJI (Aliansa Jurnalis) Indonesia. Toer, Pramoedya Ananta. 1990. This Earth of Mankind. Trans. Max Lane. New York: William Morrow and Company, Inc.

Sulaiman, Z., & Che'Lah, N. (1996). Media monitors in Malaysia. In K.S. Venkateswaran (Comp.), Media monitors in Asia (pp. 41-46). Singapore: AMIC.

Sussman, L.R. (1999). Press freedom 1999: News of the century. New York: Freedom House.

Tangkitvanich, S. (2007). Thailand Research & Development Policy Handbook. Washington: USA International Business Publications.

Ubonrat, S. (2008). Asian Communication Handbook. London: Sage Publications.

UNDP (United Nations Development Program). (1999). Human development report. New York: Oxford University Press & UNDP.

UNESCO (United Nations Educational, Scientific and Cultural Organization), (2012). Statistical Yearbook. Online. Available: www.unescostat.unesco.org.

UNESCO (United Nations Educational, Scientific and Cultural Organization), (2012). World communication report. Paris: UNESCO.

Van den Heuvel, J. & Dennis, E.E. (1993). *The unfolding lotus: East Asia's changing media*. New York: The Freedom House.

Vatikiotis, M. (1996). Freeing the waves: Independent TV has to fend off the government. *Far Eastern Economic Review*, 59 (27), 20-22.

Wagstaff, J. (2010). Southeast Asian media patterns of production and consumption. Online. Available: www.mediapolicy.org/2010/01.

Wang, L.K. (1998). Malaysia: Ownership and control. *Development Dialogue*, 2, 61-83.

Wang, L.K. (2001). Media and democracy in Malaysia. *The Public*, 4, 32-46.

Win, K.M. (1998). The Burmese way to muzzle dissent. *Development Dialogue*, 2, 48-59.

World Factbook. (1999). London, Washington, DC: Central Intelligence Agency. Available at www.odci.gov/cia/publications/factbook.

World Radio and TV handbook. (1998). New York: Billboard

Lilleker, D., 2008, *Key Concepts in Political Communications*. SAGE London

Hjarvard S (2008) The mediatization of society: A theory of the media as agents of social and cultural change. *Nordicom Review* 29(2): 105–134.

Hjarvard S (2012) Doing the right thing: Media and communication studies in a mediatized world. *Nordicom Review* 33(1): 27–34.

ภาคผนวก: สมุดรหัสนี้ (CODEBOOK) สำหรับการวิเคราะห์เนื้อหา

สมุดรหัสนี้ (Codebook) สำหรับการวิเคราะห์เนื้อหา โดยรหัสต่างๆจะถูกรวบรวมไว้ในระบบคลังข้อมูล (Data Bank) เพื่อความสะดวกในการใช้งาน

ช่วงระยะเวลาที่กำหนด เพื่อการวิเคราะห์ข้อมูลเนื้อหา คือ วันที่ 1-7 กันยายน พ.ศ. 2556

Sheet Number		Name of coder		
Station				
Show				
Date			Time	
News item			Additional comments	
Theme				
Title				
Description				
Length (in sec.)				
Percentaged length				
Positioning				

Type of news					
Setting					
Protagonists					
Quotes					
Tenor of Quotes					
Sources					
Tenor of Sources					
Others:					

Codes**Sheet Number**

Take a new sheet for each news story and number each sheet consecutively

Name of coder

Enter your name

Station

Enter the name of the TV station

Show

Enter the name of the news show

Date

Enter the broadcasting date like this: DD/MM/YYYY (Day/Month/Year)

Time

Enter the broadcasting time like this: hh:mm (hour:minute)

Theme

Enter the code of the theme of the news story; If there are different themes, for example because of different aspects, please rank the themes beginning with the most dominant

Code	Theme
1	Politics
2	Economics and Finance
3	Culture
4	Sports
5	Society (for example crime, minorities, working conditions)
6	Environment and Health (for example agriculture, catastrophes)
7	Science and Technology
8	Religion

0	None of the above: Please enter the theme in the column "additional comments"
---	---

[Pop up:](#)

[National news](#)

[International news](#)

[Transnational news](#)

Title

Give the news story a short, descriptive title

Example: "Bomb explosion in Bangkok"

Description

Please describe the storyline of the news item briefly in a few sentences;

Example: A car-bomb exploded on a market in Yala killing three persons.
Comments by military and politicians

Length

Enter the length of the news story in seconds, including possible lead-in or closing remarks of an anchor

Percentaged length

Enter the percentage length of the item (in %)

Calculation: Length of item in seconds/length of show in seconds = 0,XX = XX%

Positioning

Enter the position of the news item within the whole news show in form of a number

Example: 3/10 (news item is the third of ten items in the show)

Type of news

Enter the code

Code	Type of news
1	Reader (anchor reads news) with background picture/graphic
2	Reader (anchor reads news) without background picture/graphic
3	Voice over
4	Report
5	Feature
6	Comment
7	Interview
8	Portrait
0	None of the above: Please enter the type of news in the column "additional comments"

Setting

Open answer

Country, if mentioned City

Protagonists

Enter the code of protagonists in the story (A protagonist is a person, who plays an important role in the news item and is introduced)

Code	Field of action	Function	
0	No protagonists/quotes		
1	Politics		
1		Head of state	
2		Head of government	
3		Parliament	

4		Government member	
5		Opposition member	
6		Regional/local politician	
7		Politician from other country	
8		Politician from international organization	
9		Representative of military	
10		Political NGO's	
11		Other	
2	Economics		
21		Representative of bank/finance	
22		Representative of Private company	
23		Representative of State company	
24		Representative of international economic organization	
25		Labor union	
26		Trade organizations	
27		Other	
3	Society		
31		Academics and experts	
33		Journalist	
34		Representative of religion	

35		NGOs etc.	
36		Other	
4	Citizen		
41		Victim/affected people	
42		Witness	
43		Demonstrator	
44		Other	
5	Sports		
51		President	
52		Coach	
53		Athletes	
54		Audience	
55		Other	
6	Culture		
61		Artist	
62		Actor	
63		Author	
64		Musician	
65		Other	
7	Other		

Quotes

Enter the source of the quote (a direct quote either by a person himself or read by another person)

Code	Field of action	Function	
0	No protagonists/quotes		

1	Politics		
1		Head of state	
2		Head of government	
3		Parliament	
4		Government member	
5		Opposition member	
6		Regional/local politician	
7		Politician from other country	
8		Politician from international organization	
9		Representative of military	
10		Political NGO's	
11		Other	
2	Economics		
21		Representative of bank/finance	
22		Representative of Private company	
23		Representative of State company	
24		Representative of international economic organization	
25		Labor union	
26		Trade organizations	
27		Other	
3	Society		

31		Academics and experts	
33		Journalist	
34		Representative of religion	
35		NGOs etc.	
36		Other	
4	Citizen		
41		Victim/affected people	
42		Witness	
43		Demonstrator	
44		Other	
5	Sports		
51		President	
52		Coach	
53		Athletes	
54		Audience	
55		Other	
6	Culture		
61		Artist	
62		Actor	
63		Author	
64		Musician	
65		Other	
7	Other		

Tenor Of Quotes

Please evaluate the tenor of the news item;

Hints for a negative tenor may be words like:

- Failed
- Nonsense
- Absurd
- Pointless
- Hopeless
- Wasting
- mistake

Hints for a positive tenor may be words like:

- Perfectly
- Success
- Accurate
- exemplary

Code	Tenor
-3	Very negative
-2	Somewhat negative
-1	Positive to negative
0	Neutral
1	Negative to positive
2	Somewhat positive
3	Very positive

Sources

Enter the sources of information, on which the news item is based

Open answer

Tenor

Please evaluate the tenor of the news item;

Hints for a negative tenor may be words like:

- Failed
- Nonsense

- Absurd
- Pointless
- Hopeless
- Wasting
- mistake

Hints for a positive tenor may be words like:

- Perfectly
- Success
- Accurate
- Exemplary

Code	Tenor
-3	Very negative
-2	Somewhat negative
-1	Positive to negative
0	Neutral
1	Negative to positive
2	Somewhat positive
3	Very positive